

MARLO MORGAN

DET VIRKELIGE FOLKET

GYLDENDAL NORSK FORLAG

Innhold

Forfatteren takker	11	
Fra forfatteren til leseren	13	
1 ÆRESGJEST	17	
2 PRØVENE	24	
3 NATURLIG FOTTØY	31	
4 KLAR, FERDIG, GÅ	36	
5 BEDRIFTEN	46	
6 BANKETTEN	53	
7 HVA ER SOSIAL TRYGGHET?	59	
8 TRÅDLØSTELEFON	67	
9 EGNET HATT FOR ØRKENEN	71	
10 SMYKKER	76	
11 SAUS	78	
12 LEVENDE BEGRAVET	86	
13 LEGEKUNST	90	
14 TOTEM	99	
15 FUGLER	103	
16 HÅNDARBEID	105	
17 MUSIKKMEDISIN	108	
18 DRØMMEFANGER	111	
19 OVERRASKENDE MIDDAG	116	
20 MAURUTENSJOKOLADETREKK	119	
21 FØRST I GRUPPEN	125	
22 LØFTET	132	
23 DRØMMETIDENÅPENBARES	138	
24 ARKIVER	147	
25 OPPDRAGET	152	
26 GRATULERER MED UFØDSELSDAGEN	155	
27 FLODBØLGE	157	
28 DÅP	161	
29 SATTFRI	164	
30 LYKKELIGSLUTF?	167	

Mennesket bevde ikke livets vev, vi er bare en tråd i veven. Alt vi gjør mot vevnaden, gjør vi mot oss selv.

HØVDING SEATTLE

Den eneste måten vi kan klare en prøve på, er å gå gjennom den. Det er uunngåelig.

ELDSTE KONGELIG SVARTE SVANE

Først etter at de siste trærne er blitt hugget ned. Først etter at de siste elvene er blitt forgiftet. Først etter at den siste fisken er blitt fanget. Først da vil vi oppdage at penger ikke kan spises.

SPÅDOM HOS CREE-INDIANERNE

Født tomhendt, dø tomhendt. Jeg så livet på sitt frodigste, tomhendt.

MARLO MORGAN

Forfatteren takker

Denne boken ville ikke ha blitt til uten to spesielle mennesker - to som har tatt meg inn under sine beskyttende vinger og tålmodig oppmuntret meg til å fly og stige mot himmelen. En ekstra takk går til Jeanette Grimme og Carri Garrison som tok del i denne litterære reisen på et vis som ikke kan beskrives.

Takk til forfatter Stephen Mitchell fordi han hadde en slik evne til å dele og oppmuntre da han skrev: «Hvis jeg ikke alltid har oversatt ordene deres, har jeg alltid prøvd å over-sette deres innhold.»

Takk også til Og Mandino, Dr. Wayne Dyer og dr. Elisabeth Kubler-Ross som alle tre er anerkjente forfattere/forelesere og levende mennesker.

Takk til unge Marshall Ball fordi han viet livet sitt til lærergroningen.

Jeg vil også takke tante Nola, dr. Edwardj. Stegman, Georgia Lewis, Peg Smith, Dorothea Wolcott, Jenny Decker, Jana Hawkins, Sandford Dean, Nancy Hofiund, Hanley Thomas, pastor Richard Reiger, Walt Bodine, Jack Small, Jeff Small og Wayne Baker ved Arrow Printing, Stephanie Gunning og Susan Moldow ved Harper-Collins, Robyn Bem, Candice Fuhrman og særlig president for MM Co., Steve Morgan.

Fra forfatteren til leseren

Denne boken er skrevet ut fra faktisk viten og inspirert av egen erfaring. Som dere vil se, hadde jeg ingen notatbok for hånden. Boken blir utgitt som en roman for å beskytte den vesle stammen med innfødte mot innblanding fra myndighetene. Jeg har tatt ut detaljer for å vise respekt for venner som ikke vil bli gjenkjent og for å trygge det hemmelige stedet der helligdommen deres finnes.

Jeg har tatt med viktige historiske opplysninger for å spare dere for en tur til biblioteket. Jeg kan også spare dere for en reise til Australia. I enhver amerikansk by kan vi se paralleller til hvordan de moderne innfødte lever i dag, for mørkhudede mennesker lever i sin del av byen, og godt over halvparten går på sosialen. De som er i arbeid, har de jobbene som er nederst på rangstigen. Det virker som om kulturen deres er borte, akkurat som hos de innfødte amerikanerne. De er tvunget til å bo i bestemte områder, og i flere generasjoner har de ikke hatt lov til å utøve sine religiøse skikker.

Det jeg ikke kan spare dere for, er *budskapet fra Det virkelige folket!*

Det virker som om både Amerika, Afrika og Australia prøver å forbedre forholdene mellom rasene. Men et eller annet sted i det tørre hjertet av Australias ørken er det en langsom, jevn, urgammel hjerterytmehos en enestående gruppe med mennesker som ikke bryr seg om rasisme, men som bare er opptatt av andre

menneskers vel og naturen. Når vi forstår den pulsen, forstår vi mennesket eller menneskelig eksistens på en bedre måte.

Dette manuskriptet var et fredelig verk som jeg selv fikk utgitt, men som ble kontroversielt. Man kan komme til flere forskjellige konklusjoner etter at en har lest boka. Leseren kan kanskje få inntrykk av at den mannen som jeg omtaler som tolken min, de siste årene ikke har rettet seg etter regjeringens regler og bestemmelser, slik som manntall, skatt, stemmegivning, bruk av jord, tillatelse til å drive gruvedrift, innberetning av fødsler og dødsfall og så videre. Han kan også ha oppfordret andre stammemedlemmer til det samme. Jeg er blitt bedt om å hente denne mannen fram i offentlighetens lys og føre en gruppe ut i ørkenen langs den ruta vi gikk. Jeg nektet! Derfor kan en trekke den slutningen at jeg enten er skyldig i å hjelpe disse menneskene til ikke å rette seg etter loven, eller at jeg lyver og folket ikke fins fordi jeg ikke har vist fram medlemmene av stammen.

Jeg har dette svaret: Jeg snakker ikke for den innfødte befolkningen i Australia. Jeg snakker bare for det lille villmarksfolket som kaller seg Det virkelige folket. Jeg besøkte dem igjen like før jeg reiste tilbake til USA i januar 1994. På nytt velsignet de meg og satte pris på den måten jeg møtte oppgaven på.

Jeg vil gjerne si dette til deg, kjære leser: Det ser ut som om enkelte mennesker bare vil underholdes. Så hvis du er en av disse: Bare les og gled deg over dette, og legg det så bak deg som en hvilken som helst underholdning. For deg er dette ren diktning, og du kommer ikke til å bli skuffet. Du kommer til å få full valuta for pengene.

Hvis du derimot er en som hører budskapet, vil det nå deg klart og tydelig. Du vil kjenne det i magen, hjertet, hodet og benmargen. For du forstår at det kunne lett ha vært deg som ble valgt til å være med på en slik *walkabout*, og tro meg når jeg sier at mange ganger ønsket jeg det.

Vi har vel alle våre opplevelser fra en slags villmark å bearbeide, og mine opplevelser fikk jeg i en konkret villmark. Men jeg gjorde det du ville ha gjort, i egne eller andres sko - eller uten.

Må folket røre ved ditt hjerte mens du vender disse boksidene. Språket er mitt, men sannheten deres er uten stemme.

Jeg vil foreslå at du smaker på budskapet, tar til deg det som er riktig for deg og spytt ut resten. Det er tross alt slik universets lover er.

For å følge ørkenfolkets tradisjon har jeg også tatt et nytt navn for å speile en ny egenskap hos meg selv.

Med vennhg hilsen:

Reisende Forteller

Denne boken er fri diktning som er inspirert av det jeg opplevde i Australia. Det kunne ha funnet sted i Afrika eller Sør-Amerika eller hvor som helst den sanne betydningen av ordet sivilisasjon fremdeles lever. Det er opp til leseren å ta imot sitt eget budskap utfra fortellingen min.

M.M.

1 Æresgjest

Jeg burde nok hatt en eller annen advarende forutanelse, men jeg merket ingenting. Begivenhetene var allerede satt i gang. Flokken med rovdyr satt mange kilometer borte og bare ventet på byttet. Den bagasjen jeg hadde pakket ut for en time siden, skulle i morgen bli merket med «uavhentet» og stuet bort på et lager, der den skulle stå i flere måneder. Jeg skulle bare bli enda en amerikaner som forsvant i et fremmed land.

Det var en het morgen i oktober. Jeg sto og så etter en ukjent reiseleder som skulle komme oppover oppkjørselen til det australske femstjerners hotellet. I stedet for å merke en advarsel sang hjertet mitt - bokstavelig talt. Jeg hadde det så godt og var så opprømt, så vellykket og godt forberedt. Jeg sa til meg selv: «I dag er det min dag.»

En åpen jeep stanset på den runde plassen foran inngangen. Jeg husker at jeg hørte hjulene hvese mot den dampende asfalten. En fin vandusj sprutet over hekken med skinnende røde, stive blader langs oppkjørselen og traff det rustne metallet. Jeepen stanset, og sjåføren som var en aborigin på rundt tretti år, så på meg. «Kom da,» vinket den svarte hånden hans. Han så etter en blond amerikanerinne. Jeg ventet å bli tatt med til et stammemøte for urbefolkningen. Under de vurderende blå øynene og det misbilligende vesenet til den australske dørvakten ble vi stilltiende enige om at vi hadde funnet hverandre.

Selv før jeg vaklet på høye hæler bort til en terrengjeep, og satte meg inn, var det tydelig at jeg hadde pyntet meg for mye. Den unge sjåføren ved siden av meg hadde kortbukse, en skitten hvit T-skjorte og tennissko uten sokker. Når de sørget for skyss til møtet, hadde jeg regnet med at de ville stille med en vanlig bil, kanskje en Holden som var de australske bilfabrikantenes stolthet. Jeg hadde ikke drømt om at han skulle dukke opp med et åpent kjøretøy. Men jeg ville heller være for mye pyntet enn for lite når jeg skulle være med på møtet - den banketten der jeg skulle motta en pris.

Jeg presenterte meg. Han nikket bare og oppførte seg som om han allerede visste hvem jeg var. Dørvakten rynket pannen da vi for forbi ham. Vi kjørte gjennom gatene i kystbyen, forbi rekker med hus som alle hadde veranda, forbi melkebarer og godtebutikker, og parker der betongen vant over gresset. Jeg knuget dørhåndtaket da vi kom inn i en rundkjøring, der seks veier smeltet sammen. Da vi kom oss ut av den og befant oss på en ny vei, hadde jeg sola i nakken. Den nyinnkjøpte ferskenfargede drakten og den matehende silkeblusen holdt allerede på å bli ubehagelig varme. Jeg gjettet at huset lå på den andre siden av byen, men jeg tok feil. Vi kjørte ut på riksveien som gikk parallelt med havet. Dette møtet var tydeligvis utenfor byen, mye lenger fra hotellet enn jeg hadde regnet med. Jeg tok av meg jakken og tenkte på hvor dum jeg hadde vært som ikke

hadde forhørt meg bedre om møtet. Men jeg hadde i det minste en hårbørste i vesken, og det skulderlange, blekete håret mitt var festet i en moderne flette på hodet.

Jeg hadde vært konstant nysgjerrig fra det øyeblikket jeg fikk den første oppringningen, men jeg kunne ikke si at jeg ble særlig overrasket da den kom. Jeg hadde tross alt fått offentlig anerkjennelse, og dette prosjektet var blitt en stor suksess. Før eller senere måtte noen oppdage det arbeidet som ble utført for å gi voksne halvblodsaboriginer med tydelige selvmordstendenser i byene, større verdighet og et bedre økonomisk grunnlag. Jeg ble overrasket, for stammen som ba meg komme, holdt til mer enn to tusen kilometer borte, på den motsatte kysten av kontinentet. Jeg visste veldig lite om alle de innfødte folkene bortsett fra de sleivete bemerkningene jeg støtt hørte. Jeg visste ikke om de var én rase som hadde en sterk tilknytning til hverandre, eller om det var store kulturelle forskjeller og ulike språk, slik som blant indianerne i Amerika.

Jeg lurte mest på hva de ville gi meg: enda en inngravert plakett som skulle sendes tilbake til Kansas City og stues bort der, eller kanskje ganske enkelt en blomsterbukett? Nei, ikke blomster, ikke når det var førti grader i luften. Det ville bli altfor tungvint å ta med blomster tilbake på flyet. Sjåføren var kommet til avtalt tid, klokken tolv. Derfor gikk jeg selvfølgelig ut fra at vi skulle spise lunsj. Jeg lurte forferdelig på hva slags mat et innfødt råd kom til å servere. Jeg håpet for all del at de ikke hadde bestilt ferdiglaget australsk mat. Kanskje de hadde et koldtbord med den maten de hadde for hånden, slik at jeg for første gang skulle få smake aboriginmat. Jeg håpet at jeg skulle få se et bord som var fullt av fargerike retter.

Det kom til å bli en vidunderlig og enestående opplevelse, og jeg så fram til en minneverdig dag. I håndvesken jeg hadde kjøpt for anledningen, hadde jeg et 35mm-kamera og en liten båndopptaker. De hadde ikke sagt noe om mikrofoner eller spotlight eller at jeg skulle holde tale, men jeg hadde likevel forberedt meg. En av mine største fordeler var at jeg kunne planlegge. Jeg var tross alt femti år og hadde fått mer enn nok av min dose med pinlige situasjoner og skuffelser i livet til at jeg hadde lært å planlegge alternative løsninger. Vennene mine sa ofte at jeg var så selvhjulpen. Jeg kunne høre dem si: «Hun er alltid så forutseende at hun har plan B for hånden.»

Vi møtte et *“highway road tra in”* (det australske uttrykket for en gruppe trailere som hver trekker mange store tilhengere i en slags konvoi). Det kom susende ut av den dirrende, varme luften midt i veien. Jeg ble fort ristet ut av minnene mine da sjåføren kastet seg over rattet, og vi svingte av fra riksveien, og for nedover en humpete vei. Bak oss hadde vi en sky av rødt støv som forfulgte oss i kilometer etter kilometer. Et eller annet sted forsvant de to velbrukte hjulsporene, og det gikk plutselig opp for meg at det ikke lenger var noen vei foran oss. Vi kjørte i sikksakk rundt busker og humpet gjennom den ujevne ørkenen.

Flere ganger prøvde jeg å starte en samtale, men støyen fra det åpne kjøretøyet, lyden fra karosseriet hver gang vi støtte mot bakken, og den evinnelige humpingen opp og ned, gjorde det umulig. Jeg måtte presse kjevene tett sammen for ikke å bite meg i tungen. Det var tydelig at sjåføren ikke hadde lyst til å kaste seg ut i en samtale.

Hodet mitt hoppet opp og ned som om jeg var en fille-dukke. Jeg ble bare varmere og varmere. Det kjentes ut som om strømpebuksene mine var smeltet på føttene mine, men jeg ville ikke ta av meg skoene, for jeg var redd for at de skulle sprette ut i det kopperfargede store og flate landskapet som strakte seg så langt jeg kunne se. Jeg stolte ikke på at den tause sjåføren ville stanse. Hver gang solbrillene mine ble støvete, tørket jeg dem med kanten på underskjørtet. Når jeg beveget armene mine, satte det i gang en strømmende elv av svette. Jeg kjente at sminken gikk i oppløsning og så for meg at det rosa skjæret som jeg en gang hadde malt på kinnene, var blitt røde striper nedover halsen. Jeg måtte få tju minutter før prisoverrekkelsen til å få skikk på meg igjen. Det ville jeg forlange!

Jeg så på klokken. Det hadde gått to timer siden vi kjørte inn i ørkenen. Jeg var varmere og mer uvel enn jeg kunne huske å ha vært på mange år. Sjåføren satt fortsatt stille bortsett fra at han nå og da mumlet lavt. Plutselig gikk det opp for meg at han ikke hadde sagt hva han het. Kanskje jeg ikke satt i den riktige bilen! Men det var tåpelig. Jeg kunne ikke komme ut, og det virket som om han var sikker på at jeg var den rette passasjeren.

Fire timer senere kjørte vi mot en bygning av bølgeblikk. Utenfor var det et lite, ulmende bål, og to aboriginkvinner reiste seg da vi nærmet oss. Begge var middelaldrende, kort-vokste, nesten nakne og ønsket meg velkommen med varme smil. Den ene hadde et pannebånd som fikk det tykke, krøllede håret hennes til å stikke opp i merkelige vinkler. Begge var tynne og atletiske, og ansiktene var runde med klare brune øyne. Da jeg gikk ut av jeopen, sa sjåføren: «Jeg er for resten den eneste som snakker engelsk. Jeg skal være tolk og din venn.»

«Fantastisk!» tenkte jeg. «Jeg har brukt sju hundre dollar på flybillett, hotellrom og nye klær for å bli presentert for aboriginer, og nå får jeg vite at de verken snakker engelsk eller har greie på den siste moten.»

Men nå var jeg her, så jeg kunne like godt prøve å gjøre det beste ut av det, selv om jeg innerst inne visste at jeg ikke kunne det.

Kvinnene sa korte fremmede lyder som ikke lød som setninger, men som enkeltstående ord. Tolken vendte seg mot meg og forklarte at jeg først måtte rense meg før jeg kunne få være med på møtet. Jeg forsto ikke hva han mente. Det var sant at jeg var dekket av flere støvlag etter kjøreturen, men det virket ikke som om det var det han mente. Han ga meg et tøyestykke som så

ut som en fille da jeg brettet det ut. Han sa at jeg måtte ta av meg klærne og sette på meg filla. «Hva?» sa jeg uten å kunne tro det jeg hørte. «Spøker du?» Han gjentok instruksjonen alvorlig. Jeg så meg rundt etter et sted der jeg kunne skifte, men jeg så ikke noe. Hva kunne jeg gjøre? Jeg hadde reist for langt og funnet meg i for mye ubehag til at jeg kunne avslå. Den unge mannen gikk sin vei. «Pytt, pytt. Det er i hvert fall kjøligere med denne filla enn med klærne jeg har på meg,» tenkte jeg. Derfor tok jeg av meg de støvete nye klærne så diskret som mulig, brettet dem sammen i en pen haug, og iførte meg det innfødte antrekket. Jeg la tingene mine på en stein i nærheten, som for en liten stund siden hadde vært en krakk for de ventende kvinnene. Jeg følte meg dum i den fargeløse filla og angret på at jeg hadde investert i de nye klærne for å gjøre godt inntrykk. Den unge mannen dukket opp igjen. Han hadde også skiftet klær. Han sto nesten naken foran meg og hadde bare drapert et klede rundt livet som en slags badebukse, og han var barbeint som kvinnene ved bålet. Han ba meg ta av meg alt; sko, strømper, under-tøy, alle smykkene og til og med hårspennene som holdt håret mitt på plass. Nysgjerrigheten min vek langsomt plass for angst, men jeg gjorde som han sa.

Jeg husker at jeg dyttet smykkene inn i skotuppen. Jeg gjorde også noe som virker naturlig for kvinner selv om jeg er sikker på at vi ikke har lært å gjøre det: jeg la undertøyet midt i kleshaugen.

Et tett grått røykteppe steg opp fra de ulmende kullene da en ny grønn busk ble lagt på ilden. Kvinnen med pannebåndet tok noe som viste seg å være vingen til en stor svart hauk og åpnet den som en vifte. Hun viftet den foran meg fra topp til tå. Røyken virvlet opp og kvalte meg nesten. Så beveget hun pekefingeren i en sirkel, og jeg forsto at det betydde «snu deg». Røykritualet ble gjentatt bak meg. Så fikk jeg beskjed om å gå over bålet, gjennom røyken.

Til slutt fikk jeg vite at jeg var blitt rensert og fikk lov til å gå inn i metallskuret. Da den bronsebrune mannlige guiden min fulgte meg til inngangen, så jeg at den samme kvinnen tok opp haugen med eiendelene mine. Hun holdt den over flammene. Hun så på meg, smilte, og da øynene våre møttes, slapp hun skattene hun holdt i hendene. Alt jeg eide gikk opp i røyk!

Et øyeblikk ble jeg kald om hjertet før jeg pustet dypt. Jeg vet ikke hvorfor jeg ikke ropte en protest og straks løp bort for å redde alt sammen. Men jeg gjorde det ikke. Ansiktsuttrykket til kvinnen viste at hun ikke gjorde det for å være ondskapsfull; det ble gjort på samme måte som når noen viste en fremmed et enestående tegn på gjestfrihet. «Hun er bare uvitende,» tenkte jeg. «Skjønner seg ikke på kredittkort og viktige papirer.» Jeg var glad for at jeg hadde lagt igjen flybilletten på hotellet. Jeg visste at jeg hadde andre klær der også, og på en eller annen måte skulle jeg nok klare å gå gjennom hotelloobbyen i dette antrekket når den tiden kom.

Jeg husker at jeg tenkte: «Hei, Marlo, du er en fleksibel person. Det er ikke verdt å få magesår for dette.» Men jeg minnet meg på at jeg skulle grave fram en av ringene fra asken senere. Jeg håpet at bålet ville slukne og bli avkjølt før jeg skulle kjøre tilbake til byen i jeepen.

Men slik skulle det ikke gå.

Først i ettertid forsto jeg symbolikken i det at jeg tok av meg de dyre klærne og det jeg så på som nødvendige smykker. Jeg skulle også lære at for disse menneskene hadde ikke tid noen sammenheng med tidsangivelsene på armbåndsuret mitt av gull og diamanter som nå var skjenket til jorden for all ettertid.

Når jeg ga opp min avhengighet av tingene og visse bestemte meninger, skulle jeg i ettertid forstå at det var et svært nødvendig skritt å ta for at jeg på menneskelig vis skulle utvikle meg mot å *være*.

2 Prøvene

Vi gikk inn på den åpne siden av skuret som besto av tre vegger og tak. Det var ingen egentlig dør og heller ikke behov for vinduer. Skuret var rett og slett blitt reist for å sørge for skygge eller kanskje som et leskur for sauer. I skuret var det varmere enn ute, for der brant det et bål i en ring med steiner. Det var ingenting som tydet på at skuret dekket menneskelige behov: ingen stoler, ikke gulv, ingen takvifte, for det var heller ikke elektrisitet der. Hele skuret var bare et skall av bølgeblikk som så vidt ble holdt sammen av gammelt og råttent tømmer.

Øynene mine vennet seg fort til de mørkere fargetonene i skyggene og røyken etter det blendende sollyset jeg hadde vært i de fire siste timene. En flokk voksne aboriginer sto eller satt på sanden. Mennene hadde fargerike pannebånd og flær festet til både overarmen og anklene. Rundt livet hadde de samme type tøyestykke som sjåføren. Han var ikke dekorert med maling, men de andre hadde tegnet opp mønstre i ansiktet, på armer og bein. Det besto av hvite prikker, striper og innviklede mønstre. Tegnete firfirsler prydet armene deres, mens de hadde slanger, kenguruer og fugler på bein og rygg.

Kvinnene var ikke så fargerike. De var omtrent like høye som jeg cirka en meter og seksti centimeter. De fleste var eldre, men hadde fløteaktig sjokoladebrun hud som virket myk og sunn. Jeg så ingen med langt hår. De fleste hadde kort hår som var klippet helt inn til hodebunnen. De som hadde en viss lengde på håret, hadde et smalt bånd på kryss og tvers rundt hodet, så håret ble holdt bestemt nede. En veldig gammel, hvithåret kvinne like ved inngangen hadde en håndmalt blomsterlenke rundt halsen og anklene. Den var kunstnerisk utført med detaljerte blader og tydelige støvbærere midt i hver eneste blomst. Alle hadde enten et todelt klede eller et lignende tøyestykke som jeg hadde fått. Jeg så ingen spedbarn eller småunger, bare en tenåringsgutt.

Blikket mitt ble trukket mot den mest utstudert antrukne skikkelsen i rommet - en mann med grått stenk i det svarte håret. Det stussede skjegget understreket det sterke og verdige i ansiktet hans. På hodet hadde han en forbløffende heldekkende hodepryd av skinnende papegøyefjær. Han hadde også Fjær på armene og rundt anklene. Rundt livet var det festet mange forskjellige gjenstander, og han hadde en rund, snirklete utformet brystplate av småsteiner og frø. Flere kvinner hadde lignende, mindre utgaver som halskjeder.

Han smilte og strakte begge armene fram mot meg. Da jeg så inn i de svarte fløyelsøynene hans, følte jeg meg fullstendig rolig og trygg. Jeg tror han hadde det vennligste ansiktet jeg noen gang har sett.

Men følelsene mine trakk i motsatte retninger. De malte ansiktene og mennene som sto i bakgrunnen med skarpe spyd i hendene forsterket bare redselen min. Men alle hadde vennlige

uttrykk i ansiktet, og det virket som om atmosfæren var full av hygge og vennskap. Jeg klarte å holde de sterke følelsene mine i sjakk, for jeg innså at jeg reagerte tåpelig. Dette var ikke en gang i nærheten av det jeg hadde ventet meg. Ikke engang i drømme kunne jeg ha funnet opp en slik truende atmosfære med så mange tilsynelatende vennlige mennesker. Om bare ikke fotoapparatet mitt var blitt flammens rov utenfor dette skuret, så kunne jeg ha limt inn noen fantastiske bilder i et album eller vise dem som lysbilder for et fremtidig trollbundet publikum av familie og venner. Tankene mine vendte tilbake til bålet. Hva mer var det som brant opp? Jeg grøsset ved tanken: det internasjonale førerkortet mitt, oransje, australske papirpenger, hund-redollarseddelen jeg hadde gått med i årevis i en hemmelig lomme i lommeboka, helt siden jeg i min ungdom hadde jobbet i et telefonselskap, den myke yndlingsleppestiften min som ikke fantes i dette landet, diamanthåndbåndsuret, og ringen jeg hadde fått av tante Nola da jeg ble atten - alt pustet til glørne i bålet.

Bekymringene mine ble avbrutt da tolken presenterte meg for stammen. Han het Ooota. Han uttalte det med «Ooo» og trakk det ut så det nærmest lød som «Oooooo», og så avsluttet han brått med «ta».

Den medmenneskelige mannen med de utrolige øynene ble omtalt som Stammens Eldste. Han var ikke den eldste mannen i flokken, men kanskje mer en høvding utfra vår definisjon.

En kvinne begynte å slå to pinner mot hverandre, og den ene etter den andre fulgte opp. Spydbererne tok til å dunke de lange spydene i sanden, og de andre klappet i hendene. Hele flokken begynte å synge og messe. Med håndbevegelser inviterte de meg til å sette meg i sanden. Flokken satte i gang en *corroboree* eller fest. Straks en sang var ferdig, begynte de på en ny. Med det samme hadde jeg ikke lagt merke til at noen av dem hadde ankelringer av frøkapsler, men nå kom de til nytte, for de tørkede frøene i belgene ble rytmiske skraller. En gang var det en kvinne som danset alene, så var det en gruppe. Av og til danset mennene i flokk, og andre ganger sluttet kvinnene seg til. De delte sin historie med meg.

Til slutt ble tempoet i musikken saktere, og danserne beveget seg langsommere. Så stanset de helt. Barejevne rytmeslag hørtes, en rytme som nærmest var tilpasset hjerteslagene mine. Alle var tause og stille. De så på lederen. Han reiste seg og kom bort til meg. Smilende stanset han foran meg. Det var et sterkt fellesskap til stede. Jeg fikk en intuitiv følelse av at vi var gamle venner, men det var selvfølgelig ikke sant. Jeg gikk ut fra at det var nærværet hans som fikk meg til å føle meg vel til mote og godtatt.

Den Eldste tok en lang beholder av nebbdyrhud fra livet og ristet den mot himmelen. Så åpnet han den i den ene enden og kastet innholdet på bakken. Småstein, benbiter, tenner, fjær og runde lærskiver lå rundt meg. Flere medlemmer av stammen hjalp

til med å merke opp der hver gjenstand hadde landet. De var flinke til å bruke tærne som fingre på jordgulvet for å lage merkene. Så la de gjenstandene tilbake i beholderen. Den Eldste sa noe og rakte den til meg. Jeg tenkte på Las Vegas, så jeg løftet beholderen opp i været og ristet den godt. Jeg gjentok leken og åpnet beholderen i den ene enden og slengte innholdet utover, men jeg hadde absolutt ingen kontroll over hvor gjenstandene landet. To menn som lå på hender og knær, brukte hverandres føtter for å måle hvor gjenstandene hadde falt og sammenlignet det med målene til Den Eldste. Mange kom med kommentarer, men Ooota tilbød seg ikke å forklare meg hva de sa.

Vi foretok flere prøver den ettermiddagen. En som gjorde stort inntrykk, dreide seg om en frukt. Det var en frukt med tykt skall som en banan, men formet som en pære. Jeg fikk den lysegrønne frukten, og de ba meg om å holde den og velsigne den. Hva betydde det? Jeg hadde ingen anelse, så derfor sa jeg inne i meg: «Kjære Gud, vær så snill og velsigne denne maten», og rakte den tilbake til Den Eldste. Han tok en kniv, skar av toppen og begynte å skrelle den. Skallet falt ikke rett ned som på en banan, men det krøllet seg. Alle så på meg da det skjedde. Jeg følte meg litt ille til mote da alle øynene stirret på meg. «Åå,» sa de helt på likt som om de hadde øvd på det. Det hendte hver gang Den Eldste trakk ned litt av skallet. Jeg visste ikke om dette «Åå»-et var et godt eller dårlig tegn, men jeg oppfattet nok at skallet vanligvis ikke krøllet seg når det ble skåret av frukten. Uansett hva prøvene betydde, så hadde jeg i alle fall bestått.

En ung kvinne kom bort til meg med et fat fullt av steiner. Det var sannsynligvis mer et pappstykke enn et fat, men steinene var stablet så høyt på at jeg ikke kunne se underlaget. Ooota så veldig alvorlig på meg og sa: «Velg en stein. Velg klokt. Den har den kraften at den kan redde livet ditt.»

Jeg fikk gåsehud over hele meg og begynte å svette. Magen min reagerte med et svar på sitt eget språk. De forknytte magemusklene signaliserte: «Hva betyr det? Kraft til å redde livet mitt?»

Jeg så på steinene. Alle sammen så like ut. Det var ikke noe spesielt ved noen av dem. De var rett og slett grå-røde småsteiner omtrent så store som et femcentstykke eller en kvart-dollar. Jeg ønsket at en av dem skulle begynne å lyse eller se spesiell ut, men nei da. Derfor lot jeg som. Jeg så nøye på steinene som om jeg studerte dem grundig før jeg valgte en fra toppen og holdt den triumferende i været. Ansiktene rundt meg strålte tilfreds, og jeg jublet taust: «Jeg valgte riktig stein!»

Men hva skulle jeg gjøre med den? Jeg kunne ikke slippe den og såre følelsene deres. Denne steinen betydde tross alt ingenting for meg, men var visst viktig for dem. Jeg hadde ingen lomme å stikke den nedi, så jeg stakk den ned mellom brystene mine under det kledet jeg hadde fått, for det var det eneste stedet jeg kunne komme på å plasere den. Jeg glemte omgående steinen

som lå trygt i naturens egen lomme.

Så slukket de bålet, tok musikkinstrumentene fra hverandre, grep de få eiendelene de hadde og begynte å gå ut i ørkenen. De brune, nesten nakne torsoene deres gnistret i det sterke solskinn da de falt inn etter hverandre, i vandringsformasjon. Det virket som om møtet var over: ingen lunsj, ingen pris! Ooota var den siste som var igjen, men han fulgte også etter de andre. Etter flere meter snudde han seg og sa:

«Kom da. Vi går nå.»
«Hvor skal vi?»
«På en *walkabout*.»
«Hvor går dere hen?»
«Tvers over Australia.»
«Fantastisk! Hvor lang tid tar det?»
«Omtrent tre måneforandringer.»
«Mener du å si tre måneder?»
«Ja, mer eller mindre tre måneder.»

Jeg sukket tungt. Så sa jeg til Ooota, der han sto et stykke fra meg. «Det høres morsomt ut, men du forstår at jeg ikke kan være med. Det er ingen særlig god dag for meg å reise på. Jeg har ansvar, forpliktelser, husleie, strøm- og telefonregninger. Jeg har ikke forberedt meg på dette. Jeg trenger tid til å ordne det slik at jeg kan begi meg ut på vandring eller telttur. Kanskje du ikke forstår. Jeg er nemlig ikke australsk borger. Jeg er amerikaner. Vi kan ikke bare reise til et annet land og forsvinne. Immigrasjonsmyndighetene deres kommer til å bli urolige, og min egen regjering vil sende ut helikoptere for å lete etter meg. Kanskje jeg kunne bli med en annen gang når jeg har fått vite om det god tid i forveien, men ikke i dag. Jeg kan rett og slett ikke bli med dere i dag. Nei, i dag er ingen god dag.»

Ooota smilte. «Alt er blitt ordnet. Alle som må vite det, vet det. Folket mitt hørte at du ropte på hjelp. Hvis noen i denne stammen hadde stemt mot deg, ville de ikke bli med på denne van dringen. Du er blitt prøvet og godtatt. Jeg kan ikke forklare hvilken stor ære det er. Du må bare oppleve det. Det er det viktigste du kommer til å gjøre i dette livet. Det er det du ble født til å gjøre. Den Guddommelige Enhet er i virksomhet; det er budskapet ditt. Jeg kan ikke fortelle deg mer.»

«Kom. Bli med.» Han snudde seg og gikk.

Jeg ble stående og stirre utover den australske ørkenen. Den var enorm, øde og likevel så vakker, og det virket som om den bare fortsatte og fortsatte, akkurat som et soloppladende batteri aldri stanser. Jeepen sto der med nøkkelen i tenningen. Men hvilken vei var vi kommet? Det hadde ikke vært noen vei på flere timer, bare svinger i det uendelige. Jeg hadde ingen sko, ikke vann, og heller ikke mat. Temperaturen på denne tiden av året varierte mellom 40 og 50 grader i ørkenen. Jeg var glad de hadde stemt for å godta meg, men hva med min stemme? Det så

ikke ut som om jeg hadde noe å si.

Jeg hadde ikke lyst til å gå. De ba meg om å legge livet mitt i deres hender. Det var mennesker jeg bare så vidt hadde møtt og som jeg ikke kunne snakke med. Tenk om jeg mistet jobben min? Det er ille nok, og jeg hadde ikke sikret fremtiden min med pensjonsordning i noe forsikringsselskap! Det var galskap! Naturligvis kunne jeg ikke bli med dem!

Jeg tenkte: «Jeg skal vedde på at dette er et arrangement i to avdelinger. Først leker de i dette skuret, og så går de ut i ørkenen og leker litt til. De kommer ikke til å gå særlig langt, for de har ikke med seg mat. Det verste som kunne hende meg, var at de ventet at jeg skulle sove der ute. «Men nei,» tenkte jeg, «de kan bare kaste et blick på meg og se at jeg ikke er en campingturist. Jeg er en boblebadtype fra storbyen! Men, fortsatte jeg, «jeg kan hvis jeg må! Jeg skal ganske enkelt stå på mitt siden jeg allerede har betalt for en natt på hotellet. Jeg skal si til dem at de må få meg tilbake før utsjekking i morgen. Jeg har ikke tenkt å betale for en ekstra dag bare for å tilfredsstille disse tåpelige menneskene uten utdannelse. »

Jeg sto og så flokken gå lenger og lenger bort og bli mindre og mindre. Jeg hadde ikke tid til å avveie fordelene mot ulempe. De gled stadig mer ut av syne jo lenger jeg sto der og tenkte på hva jeg burde gjøre. De nøyaktige ordene jeg sa, står like tydelige i tankene mine som et vakkert polert intarsia-arbeid. «Ja vel, Gud. Jeg vet du har en merkelig sans for humor, men denne forstår jeg ikke i det hele tatt!»

Mens følelsene mine for raskt som pingpongballer mellom angst, forbauselse, vantro og ren nummenhet, begynte jeg å følge etter stammen med aboriginer som kaller seg selv Det virkelige folket.

Jeg var ikke bundet og kneblet, men jeg følte meg som en fange. Jeg syntes jeg var offer for en påtvunget marsj inn i det ukjente.

3 Naturlig fottøy

Jeg hadde bare gått en liten stund da jeg merket en stikkende smerte i føttene og oppdaget torner som stakk ut av huden. Jeg trakk dem ut, men for hvert skritt jeg tok, var det flere torner som boret seg inn. Jeg prøvde å hinke på det ene beinet mens jeg trakk ut de vonde tornene på den andre foten. Det må ha virket komisk på dem i flokken som snudde seg for å se etter meg. Smilene deres var nå så brede som det gikk an. Oota hadde stanset for å vente på meg, og ansiktsuttrykket hans var mer medfølelse da han sa: «Glem smertene. Ta ut tornene når vi slår leir. Lær deg å holde ut. Konsentrer deg om andre ting. Vi skal hjelpe deg senere. Du kan ikke gjøre noe na.»

Det var ordene «Konsentrer deg om andre ting» som ble viktige for meg. Fordi jeg var en lege som hadde spesialisert seg på akupunktur, hadde jeg arbeidet med hundrevis av mennesker som har smerter, særlig de siste femten årene. Et menneske på slutten av livet må ofte velge mellom enten et eller annet smertestillende stoff som gjør ham eller henne bevisstløs, eller akupunktur. Jeg har brukt akkurat de samme ordene når jeg drev opplysningsarbeid på hjemmebesøk hos pasienter. Jeg ventet at pasientene mine skulle klare det, og nå var det noen som ventet det samme av meg. Det var lettere sagt enn gjort, men jeg greide det.

Etter en stund stanset vi for å hvile et øyeblikk, og jeg oppdaget at de fleste tornene var brukket. Riftene blødde, og jeg hadde rester av tornene under huden. Vi gikk på stritt og stikkende gress. Det ligner det botanikere kaller marehalm og som binder seg til sanden og utvikler sammenrullede forskjærerskarpe blader for å overleve. Ordet *gress* er svært lite dekkende. Disse greiene ligner ikke noe slags gress jeg har sett. Ikke nok med at bladene skjærer, men tornene på dem er som kaktuspigger. Der tornene trengte seg inn i huden min, etterlot de seg et stikkende, hovent irritert punkt. Heldigvis ferdes jeg mye ute og liker å bli brun i sola og å gå barbeint, men fotsålene mine var på langt nær forberedt på den mishandlingen som ventet dem. Smertene fortsatte, og blod i alle farger fra lyserødt til brunt piplet fram på føttene mine selv om jeg prøvde å konsentrere meg om noe annet. Da jeg så ned på føttene mine, kunne jeg ikke lenger skille mellom den slitte neglelakken og fargen på blodet. Til slutt ble jeg helt nummen i føttene.

Vi gikk helt stille. Det var merkelig at det ikke var noen som snakket i det hele tatt. Sanden var varm, ikke drepende het. Solen stakk, men den var ikke utholdelig. Nå og da var det som verden syntes synd på meg og sørget for et lite blaff med kjøligere luft. Da jeg så langt foran flokken, virket det ikke som om det var noen klar definert linje mellom jord og himmel. Den samme utsikten gjentok seg i alle retninger, som en akvarell der himmelen glir sammen med sanden. Den vitenskapelig anlagte hjernen min prøvde å gjøre det tomme landskapet lettere å se på ved å lete etter kompassretninger. En skyformasjon hundrevis av meter over

oss fikk det enslige treet i horisonten til å se ut som en «i» med prikk over. Jeg hørte bare den knirkende lyden av føtter mot bakken som om en borrelås gang på gang ble åpnet og lukket. Ensformigheten ble innimellom brutt av et eller annet ørkenedyr som rørte på seg i en busk i nærheten. En stor, brun falk dukket opp fra ingensteder og kretset over hodet mitt. Jeg følte at han på et vis kontrollerte den personlige fremgangen min. Han kom ikke stupende ned mot noen av de andre. Men jeg så nok så annerledes ut enn de andre at jeg kunne forstå hvorfor han kanskje trengte en nærmere inspeksjon.

Uten varsel sluttet hele menneskerekken å gå forover, men svingte brått til siden. Det overrasket meg, for jeg hørte ikke at det ble sagt noe som skulle få oss til å skifte retning. Det var som om alle merket det unntatt jeg. Jeg tenkte kanskje at de hadde gått opp et spor her før, men det var tydelig at vi ikke fulgte en sti gjennom sanden og marehalmen. Vi vandret i ørkenen.

Tankene hvirvlet rundt i hodet mitt. I stillheten var det lett for meg å merke at tankene for fra emne til emne.

Hendte dette virkelig? Kanskje i en drøm. De sa at de skulle tvers over Australia. Det er ikke mulig! Å gå i månedsvis! Det er ikke fon~uftig heller. De hørte at jeg ropte på hjelp. Hva betydde det? «Dette er noe jeg ble født til å gjøre.» For en vits. Det jeg helst ville i hvet var ikke å lide og utforske villmarka. Jeg bekymret meg også for den engstelsen barna mine, særlig datteren min, ville oppleve når jeg forsvant. Vi sto hverandre veldig nær. Jeg tenkte på vertinnen min som var en prektig eldre matrone. Hvis jeg ikke betalte husleien i tide, ville hun hjelpe meg med å ordne opp det med gårdeierne. Så sent som iforrige uke hadde jeg leid fiemsyn og videospiller. Det ville bli en ny opplevelse hvis de kom og hentet det tilbake!

På det tidspunktet kunne jeg ikke tro at vi skulle være borte mer enn toppen en dag. Det var tross alt verken mat eller drikke innen rekkevidde.

Jeg lo høyt. En privat vits. Hvor mange ganger hadde jeg ikke sagt at jeg gjerne skulle vinne en eksotisk reise med alle utgiftene betalt! Og her var den. Det var sørget for alt nødvendig utstyr. Jeg behøvde ikke engang pakke tannbørste eller ekstra klær. Det var ikke akkurat slik jeg hadde tenkt det, men det var i hvert fall det jeg om og om igjen hadde sagt.

Etter som dagen skred fram, fikk jeg så mange sår under og på siden av føttene at riftene, det størknede blodet og de hovne punktene ble stygge, numne og misfargede. Beina mine var stive, skuldrene solbrente og smertefulle, ansiktet og armene røde og såre. Vi gikk omtrent tre timer den dagen. Gang på gang overskred jeg grensene for det jeg egentlig tålte. Av og til følte jeg at jeg kom til å falle sammen hvis jeg ikke snart fikk satt meg. Men så hendte det noe som fanget oppmerksomheten min. Falken dukket opp og kom med sine merkelige nifse skrik over hodet mitt, eller noen gikk plutselig ved siden av meg og ga meg vann å drikke

fra en underlig beholder som ikke var av keramikk og var bundet til et rep rundt halsen eller livet. Mirakuløst nok ga disse avbrekkene meg nytt mot og styrke, som om jeg ble båret videre fremover. Omsider var det på tide å stanse for natten.

Alle fikk det travelt med det samme. De gjorde opp bål uten fyrstikker. De brukte en metode jeg husket at jeg hadde sett i en håndbok for pikespeidere. Jeg hadde aldri prøvd åsnurre en pinne i en liten grop for å få gnister. Speiderlederne våre fikk det aldri til å virke. Det var bare så vidt de fikk fram en liten gnist, og når de blåste på den, sluknet den bare i stedet for å flamme opp. Men disse menneskene var eksperter. Noen samlet ved mens andre fant planter. To menn hadde i fellesskap båret en oppakning hele ettermiddagen. De hadde festet et fargeløst tøyestykke over to lange stenger, så det ble en slags bære. Innholdet bulet som kjempestore klinkekuler mens vi gikk. Nå satte de ned båret og tok ut flere gjenstander.

En veldig gammel kvinne kom bort til meg. Hun så ut til å være like gammel som bestemoren min - i nittiårene. Håret hennes var snøhvitt, ansiktet fullt av myke, dype rynker. Kroppen hennes var mager, sterk og spenstig, men føttene var så tørre og harde at de nærmest hadde forvandlet seg til hover. Det var hun jeg hadde sett før med det nitid malte halskjedet og pynten rundt ankene. Nå tok hun en liten slangeskinnspose hun hadde festet til livet, og helte noe som sa ut som misfarget vaselin ut i hånden. Jeg fikk vite at det var en oljeblanding laget av blader. Hun pekte på føttene mine, og jeg nikket som tegn at jeg ville ha hjelp. Hun satte seg foran meg, tok føttene mine i fanget, gned oljen inn i de hovne sårene mine mens hun sang. Det var en trøstende melodi, nesten som en mors vuggesang for barnet. Jeg spurte Ooota hva ordene betydde.

«Hun ber føttene dine om unnskyldning. Hun forteller dem at du liker dem godt. Hun forteller dem at alle i denne gruppen liker føttene dine, og hun ber føttene dine om å bli friske og sterke. Hun lager spesielle lyder for å helbrede sår og rifter. Hun synger også lyder som skal trekke ut væskene som gjør at føttene dine blir hovne. Hun ber om at føttene dine må bli veldig sterke og harde.»

Det var ikke noe jeg innbilte meg. De brennende, verkende, ømme sårene begynte virkelig å bli bedre, og jeg kjente at smertene etterhvert slapp taket.

Mens jeg satt med føttene i dette bestemorfanget, begynte jeg å se nærmere på det jeg hadde opplevd i dag. Hvordan kunne dette hende? Hvor hadde alt begynt?

4 Klar, ferdig, gå

Det begynte i Kansas City. Erindringen om den spesielle morgenen er etset inn i erindringen min for bestandig. Sola hadde bestemt seg for å ære oss med sitt nærvær etter at den hadde vært borte i flere dager. Jeg hadde reist tidlig til kontoret for å legge planer for pasienter med spesielle behov. Resepsjonisten skulle ikke komme før om to timer, og jeg hadde alltid satt pris på den rolige tiden da jeg kunne forberede meg.

Da nøkkelen min gikk rundt i ytterlåsen, hørte jeg at telefonen ringte. Var det øyeblikkelig hjelp? Hvem ringte så lenge før kontortid? Jeg skyndte meg inn i det indre kontoret, grep telefonen med én hånd mens jeg slo på lyset med den andre.

Jeg ble hilst av en ivrig mannsstemme. Han var fra Australia, og jeg hadde møtt ham på en legekonferanse i California. Nå ringte han fra Australia.

«*Ga-dye*. Hvordan ville du like å komme og arbeide i Australia et par år?»

Jeg ble helt målløs og holdt på å slippe telefonrøret.

«Er du der?» spurte han som ringte.

«J-j -ja,» klarte jeg å stamme fram. «Fortell meg hva du har i tankene.»

«Jeg var så imponert over det enestående opplysningsprogrammet du har lagt opp om forebyggende helse at jeg fortalte kollegene mine her om deg. De ba meg ringe. Vi vil gjerne at du skal prøve å få visum for fem år og komme hit. Du kunne skrive opplysningsmaterialet og undervise innenfor helseprogrammet vårt på sosialmedi sin. Det ville være fantastisk hvis vi kunne få virkeliggjort det, og dessuten ville det gi deg en mulighet til å bo i et fremmed land noen år.»

Forslaget om at jeg skulle reise fra hjemmet mitt ved sjøen, en sikker legepraksis og pasienter som var blitt nære venner i årenes løp, var et angrep som måtte være like truende for trygghetsfølelsen min som det spikeren kjenner når den blir banket inn i planken. Det var riktig at jeg var uhyre interessert i sosialmedisin som ikke dreier seg om å tjene mest mulig penger på helsevesenet, og der man samarbeider på ulike områder uten at det er en uoverstigelig kløft mellom skolemedisinere og naturleger. Ville jeg finne likesinnede som virkelig var opptatt av helse og helbred og som ville bruke de metodene som faktisk virket, eller ville jeg bare finne meg selv midt oppe i en ny form for negativ manipulering, slik holdningene til det å behandle sykdommer er blitt i USA?

Det som fristet meg mest, var rett og slett Australia. Så langt tilbake i barndommen jeg kunne huske, var jeg blitt til-trukket av hver eneste bok jeg kunne finne om landet *Down Under*.

Dessverre var det ikke så mange. I zoologisk hage gikk jeg alltid til kenguruene, og hver gang prøvde jeg å få et glimt av en koala. Og et eller annet mystisk sted inne i meg var det et eventyr jeg alltid hadde drømt om å begi meg ut på. Jeg følte at jeg var en trygg, velutdannet og selvforsørgende kvinne, og så langt jeg kunne huske tilbake, hadde jeg hatt en lengsel i sjelen, et savn i hjertet etter å komme til den andre siden av kloden.

«Tenk på det,» sa den australske stemmen inntrengende.
«Jeg ringer deg tilbake om en fjorten dagers tid.»

Snakk om beregning. Bare to uker i forveien hadde datteren min og hennes forlovede bestemt datoen for bryllupet. Det betydde at jeg for første gang i mitt voksne liv kunne bo hvor som helst i verden og gjøre det jeg helst ville. Både sønnen og datteren min ville som vanlig gi meg full støtte. Etter skilsmissen var de blitt mer som to nære venner enn barna mine. Nå var begge to voksne som klarte seg selv, og jeg sto overfor muligheten til å virkeliggjøre en drøm.

Seks uker senere, da bryllupet var vel i havn og legepraksisen min befant seg i nye hender, fulgte datteren min og en nær venn meg til flyplassen. Det var en merkelig følelse. For første gang i livet hadde jeg ingen bil, ikke noe hjem, ingen nøkler - til og med bagasjen min hadde kodelås. Jeg hadde kvittet meg med allejordiske eiendeler, bortsett fra et par ting som var satt på lager. Familiens verdigjenstander var trygt plassert hos søsteren min, Patci. Venninnen min ga meg en bok før vi klemte hverandre til avskjed. Datteren min, Carri, tok et siste fotografi, og jeg gikk nedover gate'n med rødt teppe på golvet mot en opplevelse på kontinentet *Down Under*. Jeg hadde ingen anelse om hva som ventet meg. Mor pleide å si: «Velg klokt, for det kan godt hende du får det du ber om.» Selv om hun døde mange år tidligere, ble den dagen den virkelige begynnelsen til at jeg skulle forstå den setningen hun hadde gjentatt så mange ganger.

Flyturen fra Midtvesten til Australia er svært lang. Heldigvis for passasjerene trenger til og med de store jettflyene nå og da brensel, så vi måtte mellomlande. Derfor fikk vi trekke frisk luft da vi landet på Hawaii og Fijiyøene for å få nye forsyninger. Det var god plass til beina i Qantas-jeten. Filmene var nye amerikanske toppfilmer. Likevel virket flyturen veldig lang.

Australia er sytten timer foran USA. Vi flyr bokstavelig talt inn i morgendagen. Under reisen sa jeg til meg selv at vi helt sikkert visste at verden ville være hel og funksjonsdyktig i morgen også! Det var allerede i morgen på kontinentet foran oss. Det var ikke rart at sjømenn før i tiden feiret med brask og bram når de krysset ekvator og den innbilte linjen på havet der tiden begynner. Det er fremdeles en tankemessig utfordring i dag.

Da vi landet på australsk jord, ble hele flyet og alle passasjerene sprayet, for det var mulig at vi kunne bringe med oss smitte til dette isolerte kontinentet. Reisebyrået mitt hadde ikke forberedt meg på det. Da flyet landet, ba flypersonalet oss om å bli sittende. To fra bakkemannskapet gikk fra cockpiten til halen

og sprayet med aerosolbokser over hodene våre. Jeg forsto den australske tankegangen, men av en eller annen grunn syntes jeg det var ille at kroppen min ble sammenlignet med et ødeleggende insekt.

Litt av en velkomst!

Utenfor flyplassen så det ut som hjemme. Jeg ville faktisk ha trodd at jeg fremdeles var i USA hvis det ikke var for at trafikken kom fra motsatt retning. Drosjesjåføren satt bak rattet på høyre side. Han foreslo et vekslingskontor, der jeg kjøpte australske dollarsedler som var altfor store til å passe i den amerikanske lommeboka mi, men de var desto mer fargerike og dekorative enn våre pengesedler, og jeg oppdaget de herlige to- og tjuecentmyntene.

De neste dagene syntes jeg ikke det var det minste vanskelig å venne seg til Australia. Alle de største byene ligger langs kysten. Alle er interessert i strandliv og vannsport. Landet er nesten like stort som USA og ligner det i formen også, men det indre av landet er øde og udyrket land. Jeg kjente vår Pamted Desert og Death Valley. Men i Australia synes de av og til det er vanskelig å tenke seg at det vokser hvete og rekker med høy gul mais inne i landet. Det indre av landet deres gir nemlig så lite grunnlag for menneskelig livsopphold at Royal Flying Doctor Service alltid er klar til utrykning. Flygerne blir til og med sendt ut på redningsaksjoner med bensin eller bildeler til bilister som har hatt uhell. Folk blir fraktet med fly for å få legehjelp. Det er ingen sykehus på hundrevis av kilometers avstand. Selv skolesystemet har tilbud om utdanning over radio for de yngste i de mest isolerte områdene.

Jeg syntes byene var veldig moderne med Hilton, Holiday Inn, Ramada-hoteller, kjøpesentra, moteklær og rask transport. Maten var annerledes. Etter min mening holder de fortsatt på å lære noen grunnleggende etterligninger av amerikansk mat, men jeg fant en vidunderlig «gjeterpai», akkurat som den jeg hadde spist i England. De serverte sjelden vann til måltidene og aldri med isbiter.

Jeg har stor sans for menneskene i Australia og de uttrykk de har som er annerledes enn de amerikanske:

Fair dinkum: «ja vel» eller «okei».

chook: kylling

chips: pommes frites

sheila: ung jente

lolly: drops; *sweets:* dessert *bush:* på landet

tinn~: en boks med øl *joey:* kengurubarn

bisenit: småkake

swag: tepperull eller ryggsekk

walkabo ut: en vandring på ubestemt tid *having a crook day:*

å ha en dårlig dag

tucker: mat

footpath: fortau

bubbong: et vannhull

boo: bagasjerom i bil; *bonnet:* bilpanser

I butikkene virket det merkelig at de sa «thank you» før de sa «please». «Det blir en dollar, *thankyou*,» sier ekspeditøren. Øl er en stor nasjonalskatt. Personlig har jeg aldri brydd meg noe særlig om den drikken, så jeg prøvde ikke alle de merkene de er så stolte av. Alle de australske statene har sitt eget bryggeri, og folk er veldig nøye med å være lojale mot sitt merke, for eksempel Foster's lager eller Four X.

I Australia har de spesielle ord på ulike nasjonaliteter. De omtaler ofte amerikanere som *Yanks*, en fra New Zealand blir kalt *Kiw4* og britene *Blaody Poms*. En som visste en del om dette, sa at «pom» viste til de røde fjærene som militære bruker flere steder i Europa. Noen andre sa at ordet stammet fra bokstavene P O M som var sydd på klærne til fangene som kom dit i det nittende århundre. P O M betydde «Prisoner of His Majesty».

Det jeg liker best ved australierne, er det syngende tonefallet i språket deres. Selvfølgelig sa de at det var jeg som snakket med aksent. Jeg syntes at australierne var veldig vennlige og fikk fremmede til å føle seg hjemme og velkomne med det samme.

De første dagene bodde jeg på forskjellige hoteller. Hver gang jeg sjekket inn, fikk jeg en liten metallmugge med melk.

Jeg la merke til at alle gjestene fikk det samme. På rommet fant jeg en elektrisk tekjele, teposer og sukker. Det virker som om australierne liker te med melk og sukker. Jeg brukte ikke lang tid på å oppdage at det var umulig å få tak i en kopp kaffe som smakte på amerikansk vis.

Første gang jeg bodde på et hotell, spurte den eldre eieren om jeg ville bestille frokost og viste meg en håndskrevet meny. Det ville jeg, og da spurte han når jeg ville ha den servert. Han sa at den ville bli brakt til rommet mitt. Neste morgen hørte jeg fottrinn som nærmet seg døren min mens jeg dusjet, men ingen kom inn. Jeg ventet at noen skulle banke på, men det skjedde ikke. Jeg hørte en merkelig lyd som av en dør som ble smelt igjen. Da jeg tørket meg, begynte jeg å kjenne lukten av mat. Jeg så meg rundt, men det var ingen mat der. Likevel var jeg helt sikker på at jeg merket matlukt. Jeg tenkte at det kom fra rommet ved siden av.

Jeg brukte omtrent en time på å gjøre meg klar til dagen og pakke om kofferten min. Da jeg la kofferten inn i leiebilen, kom en ung mann bortover fortauet.

«*Ga-dye*, var maten i orden?» spurte han.

Jeg smilte. «Det må ha skjedd en misforståelse. Jeg fikk ingen frokost.»

«Å, joda, den er der. Jeg leverte den selv,» sa han mens han gikk bort til et håndtak på ytterveggen av hotellrommet og løftet det. I et lite avlukke sto det en vakkert pyntet tallerken med gummiaktig, kald eggerøre. Så gikk han inn i rommet og åpnet en skapdør og viste meg det triste synet på nytt. Vi lo begge to.

Jeg hadde luktet maten, men kunne bare ikke finne den. Det var begynnelsen på mange overraskelser som Australia hadde til meg.

Australierne var godhjertede. De var imøtekommende da de hjalp meg å finne et hus jeg kunne leie. Det lå i et velstelt forstadsområde. Alle husene i nabolaget var bygd omtrent på samme tid - alle hvitmalte i en etasje og med veranda både foran og på sidene. Opprinnelig var det ikke lås på dørene. Badekaret og vaskeservanten sto i et eget rom mens toalettet befant seg i et adskilt lite kott. Jeg hadde ingen veggskap, men skaffet meg gammeldagse frittstående garderobeskap. Ikke noe av det elektriske utstyret mitt fra USA virket. Spenningen er annerledes, og pluggene er utformet forskjellig. Jeg måtte kjøpe meg ny hårtørrer og krølltang.

Bakhagen var full av eksotiske blomster og trær. De blomstrer hele året fordi været er så varmt. Om kvelden kom det froster for å nyte det vel duftende løvverket, og det virket som om det ble stadig flere av dem etter som månedene gikk - de er en nasjonal plage og bestanden vokser helt ukontrollert, så det er opp til de forskjellige distriktene å ta livet av dem og holde dem under kontroll.

Hagen min var tydeligvis et fristed.

Australierne lærte meg å spille bowling på plenen. Et uten-dørsspill, der alle deltakerne går i hvite klær. Jeg hadde gått forbi forretninger som ikke solgte annet enn hvite skjørt, hvite bukser og skjorter, hvite sko og sokker, til og med hvite hatter. Det var godt at jeg endelig fikk en forklaring på et slikt merkelig og begrenset vareutvalg. De tok meg også med på australsk fotballkamp. Det gikk virkelig hardt for seg. Alle de fotballspillerne jeg hadde sett til da, brukte kraftig polstring, hjelmer og var godt tildekket over det hele. Disse frøene hadde kortbukser, kortarmede skjorter og ingen polstring. På stranden så jeg mennesker som hadde gummihatter festet under haken. Jeg fikk vite at det betydde at vedkommende var livredder. De har også en egen haipatrolje med livreddere. Det skjer ikke ofte at noen blir slukt av hai, men det er likevel et stort nok problem til at en slik spesialtrening er berettiget.

Australia er verdens flateste og tørreste kontinent. Fjellene som ligger ved kysten, gjør at mesteparten av regnet faller på havsiden, og dermed blir 90 prosent av landet lite fruktbart. En kan reise med fly bortimot 300 mil fra Sydney til Perth uten å se en eneste småby.

Jeg besøkte alle de største byene på kontinentet på grunn av helseprosjektet jeg var med på. I USA hadde jeg et spesielt mikroskop som kunne brukes på fullblod som ikke var behandlet eller separert. Når en betrakter en dråpe fullblod er det mulig å se mange aspekter av det som rører seg i et menneskes kjemi. Vi knyttet mikroskopet til et videokamera og en monitorskjerm. Når pasienten satt ved siden av legen, kunne han eller hun se sine hvite og røde blodlegemer, bakterier eller kolesterolinnholdet. Jeg tok prøver, viste pasientene blodet deres og ba for eksempel røykere om å gå ut og ta en sigarett. Etter en liten stund tok vi en

ny blodprøve, og de kunne se hvilke virkninger den ene sigaretten hadde. Systemet brukes for å drive opplysning overfor pasientene og er en viktig faktor for å motivere dem til å ta ansvar for egen helse. Leger kan bruke det i flere sammenhenger, som for å vise pasienter kolesterolinnholdet i blodet deres eller et svakt immunsystem og deretter snakke med pasientene om hva de kan gjøre for å hjelpe seg selv. Men i USA vil ikke forsikrings-selskapene dekke kostnadene for forebyggende tiltak, så pasientene må betale av egen lomme. Vi håpet at det australske systemet skulle være mer mottakelig. Min oppgave var å demonstrere teknikken, importere utstyret og ta meg av det, skrive veiledninger og til slutt sørge for selve opplæringen. Det var et prosjekt som var bryet verdt, og jeg hadde en fantastisk tid i landet *Down Under*

En lørdags ettermiddag gikk jeg til det naturvitenskapelige museet. Omviseren var en stor kvinne med dyre klær. Det var mye hun ville vite om USA. Vi begynte å snakke sammen og ble gode venner. En dag inviterte hun meg ut til lunsj og foreslo at vi skulle møtes i en malerisk tesalong i sentrum som annonserte med at man kunne bli spådd der. Jeg husker at jeg satt og ventet på at venninnen min skulle dukke opp. Jeg var alltid punktlig, så jeg satt og lurte på hvorfor det virket som om jeg hadde en aura som tiltrakk seg venner som hadde en tendens til å være forsinket. Det nærmet seg stengetid. Hun kom nok ikke. Jeg bøyde meg for å ta opp vesken, der jeg hadde lagt den fra meg førtifem minutter tidligere.

En ung mann - høy, tynn, mørk i huden, kledd i hvitt fra sandalene til turbanen - kom bort til bordet.

«Jeg har tid til å spå deg nå,» sa han rolig.

«Å, jeg ventet på en venninne, men det ser ikke ut til at hun har tenkt å dukke opp. Jeg kommer tilbake en annen gang.»

«Av og til er det best slik,» sa han idet han trakk ut stolen rett overfor meg ved det vesle runde bordet for to. Han satte seg og tok hånden min. Han vendte den med håndflaten opp og begynte å lese. Men han så ikke på hånden min; øynene hans så hele tiden inn i mine.

«Det er skjebnen som har ført deg hit, ikke til denne tesalongen, men til dette kontinentet. Du har gått med på å møte noen her til gjensidig nytte. Avtalen ble inngått før noen av dere ble født. Dere valgte faktisk å bli født på samme tidspunkt, en på toppen av verden og den andre her, *Down Under*. Pakten ble inngått på høyeste nivå i deres evige jeg. Dere ble enige om ikke å oppsøke hverandre før femti år hadde gått. Nå er tiden inne. Når dere møtes, vil dere straks kjenne hverandre igjen på sjeleplanet. Det er alt jeg kan si deg.»

Han reiste seg og gikk ut gjennom den døren jeg trodde førte ut til restaurantkjøkkenet. Jeg var målløs. Ingenting av det han sa, virket det minste fornuftig, men han snakket med slik autoritet, at jeg på et eller annet vis ble nødt til å legge meg det på sinne.

Hendelsen ble desto underligere da venninnen min ringte om kvelden for å unnskyldte seg og forklare hvorfor hun ikke hadde holdt lunsjvartalen vår. Hun ble ivrig da jeg fortalte henne hva som hadde hendt, og hun sverget på at hun skulle oppsøke spåmannen dagen etter og få vite noe om sin egen fremtid.

Da hun ringte neste gang, hadde begeistringen hennes gått over til tvil. «Tesalongen har ingen menn som leser i hånden,» sa hun. «Hver dag har de en ny person som spår, men alle er kvinner. På tirsdag var det Rose, og hun leser ikke i hånden. Hun spår i kort. Er du sikker på at du var på riktig sted?»

Jeg visste at jeg ikke var gal. Jeg har alltid sett på spåing som ren underholdning, men en ting var sikker: den unge mannen var ingen illusjon. Å, jada, *Aussies* tror forresten at vi *Yankser* litt skrudde. Dessuten er det ingen som tar spåing på alvor, de ser på det som moro, og Australia var fullt av morsomme ting en kunne gjøre for å få underholde seg.

5 Bedriften

Det var bare en ting jeg ikke likte ved landet. Jeg syntes det virket som om urbefolkningen i landet, de mørkhudete aboriginene, fremdeles ble diskriminert. I mange henseende ble de behandlet slik vi amerikanere behandler vårt innfødte folk. Det landområdet de har fått å bo på i villmarka, er verdi-løs sand, og distriktet deres i nord er kupert, steinete og fullt av småkratt. Det eneste skikkelige området som de fremdeles ser på som sitt land, er utpekt til nasjonalparker, så de må dele det med turistene.

Jeg så ingen aboriginer i selskapslivet, heller ingen som gikk langs gatene sammen med barn i skoleuniformer. Jeg så ingen til gudstjeneste i kirken på søndagene, selv om jeg opp-søkte forskjellige kirkesamfunn. Jeg så ingen som var ekspeditører i dagligvarebutikker eller bak skrankene på postkontoret eller bak diskene i supermarkedene. Flere ganger var jeg i ulike offentlige kontorer, men så ingen aboriginer som var ansatt der. Jeg fant ingen som jobbet på bensinstasjoner eller som serverte i hambur gerrestauranter. Det så i det hele tatt ut til å være få aboriginer. De gjorde seg bemerket i sentrum, der de opptrådte for turister. Ferierende så dem på de australske saue- og kvegfarmene, der de arbeidet som hjelpere og ble kalt *Jackarno*. Jeg fikk vite at en ranch eier ikke anmeldte de få gangene han fant tegn på at en omstreifende flokk med aboriginer hadde drept en sau. De innfødte tar bare det de trenger å spise, og for å si det rett ut, blir de tillagt overnaturlige evner når det gjelder å ta hev. n.

En kveld la jeg merke til noen halvblodsaboriginer i begynnelsen av tjuetårene som helte bensin i bokser som de sniffet på vei ned mot sentrum. Det var tydelig at de ble påvirket. Bensin er en blanding av hydrokarboner og kjemikalier. Jeg visste at det kunne ødelegge benmargen, lever, nyrer, binyremargen, ryggmargen og hele sentramervesystemet. Men som alle andre på den store plassen den kvelden, verken sa eller gjorde jeg noe. Jeg prøvde ikke å stanse den tåpelige leken deres. Senere fikk jeg vite at en av dem hadde dødd av blyforgiftning og åndedretts svikt. Jeg syntes det var så trist at det var som om jeg skulle ha begravd en gammel venn. Jeg gikk til likhuset og så på de tragiske levningene. Siden jeg var en som brukte livet til å forebygge sykdom, virket det som om rotløshet og manglende livsinnhold var viktige elementer i denne dødsleken. Det som plaget meg mest, var at jeg hadde sett det uten å løfte en finger for å stanse dem. Jeg nærmest forhørte min nye *Aussie-venn*, Geoff. Han var bilforhandler, på min alder, ugift og veldig tiltrekkende - en australsk utgave av Robert Redford. Vi hadde vært ute flere ganger, så under en middag i skjæret fra stearinlys etter at vi hadde vært på en symfonikonsert, spurte jeg ham om de var klar over hva som foregikk. Var det ingen som prøvde å gjøre noe?

Han sa: «Ja, det er trist. Men det er ingenting som kan gjøres. Du forstår ikke aboriginer. De er primitive, ville, usiviliserte. Vi har tilbudt dem utdannelse. Misjonærer har brukt mange år på å prøve å omvende dem. Før i tiden var de kannibaler. Nå vil de fremdeles ikke gi slipp på skikker og gammel tro. De fleste velger det harde livet i ørkenen. Ørkenen er et strengt land, men det er verdens mest hardføre folk. De som hører til i begge kulturer, lykkes sjelden. Det er sant at de er en utdøende rase.

Befolkningen deres går tilbake fordi de selv vil det. De er analfabeter uten ambisjoner eller trang til å gjøre karriere. Etter to hundre år passer de fremdeles ikke inn. Men de prøver ikke heller. De er ikke til å stole på i forretninger - de oppfører seg som om de ikke kan klokken engang. Tro meg, det er ingenting du kan gjøre for å anspore dem.»

Det gikk noen dager uten at jeg klarte å la være å tenke på den døde unge mannen. Jeg luftet bekymringene mine for en kvinne i helsevesenet; hun holdt også på med et spesialprosjekt som førte til at hun hadde en del kontakt med eldre aboriginer. Hun holdt på å kartlegge ville planter, urter og blomster som vitenskapelig kanskje kunne bidra til å forebygge eller behandle sykdommer. Det var urinnvånerne som hadde kunnskap om dette. At de levde lenge og hadde få tilfeller av nedbrytende sykdommer, talte for seg selv. Hun bekreftet at det var gjort små fremskritt for å få til en virkelig integrering mellom rasene, men hun var villig til å hjelpe meg hvis jeg ville prøve, og så fikk vi se om en ekstra person gjorde noe til eller fra.

Vi inviterte tjueto halvblodsaboriginer til et møte, der hun presenterte meg. Den kvelden snakket jeg om myndighetenes system med privat initiativ og drøftet en organisasjon som ble kalt *Junior Achievement* for underprivilegert ungdom i bysentra. Målet var å finne et produkt som gruppen kunne produsere. Jeg gikk med på å lære dem hvordan de skulle kjøpe råmaterialer, organisere en arbeidsstokk, lage varen, markedsføre den og etablere seg i forretnings- og banksammenheng. De var interesserte.

På det neste møtet snakket vi om mulige prosjekter. Beste-foreldrene mine bodde i Iowa da jeg vokste opp. Jeg husket at bestemor skjøv opp vinduet, fant fram en liten stolbar netting-skjerm, trakk den ut i vinduets fulle bredde i vinduskarmen før hun trakk vinduet ned til kanten på skjermen. Det gjorde at cirka tretti centimeter av vinduet besto av netting. Huset jeg bodde i, som var typisk for de fleste eldre forstadshusene i Australia, hadde ingen nettingvinduer. Det var heller ikke vanlig med klimaanlegg i privathus, så folk skjøv bare opp vinduene og lot insekter fly inn og ut som de ville. Det var ingen mygg der, men vi hadde en daglig kamp med flygende kakerlakker. Jeg gikk til sengs alene, men våknet ofte og oppdaget at jeg delte hodepute med flere fem-centimeter lange insekter med hardt panser. Jeg trodde at nettingvindue ville beskytte mot insekter som trengte seg inn.

Gruppen var enig i at nettingvindue var et godt produkt a starte forretningsvirksomheten med. Jeg visste om et par i USA som jeg kunne kontakte for å få hjelp. Han var formgiver ved et stort industriforetak, og hun var kunstner. Jeg visste at de ville lage et utkast hvis jeg i et brev forklarte hva jeg var ute etter. Svaret kom to uker senere. Min kjære gamle tante Nola i Iowa tilbød seg å kjøpe de første forsyningene for å støtte oss økonomisk og hjelpe oss i gang. Vi trengte et sted å arbeide. Garasjer er sjeldne, men det er nok av carporter i Australia, så vi fikk tilgang til en og arbeidet i friluft.

Det virket som om alle de unge aboriginene gled naturlig inn i det arbeidet de kunne best. Vi hadde en regnskapsfører, noen som kjøpte inn materialer, en som var stolt over å holde nøyaktig oversikt over lagerbeholdningen. Vi hadde spesialister på alle områder i produksjonen og flere naturbegavede selgere. Jeg holdt meg i bakgrunnen og så at strukturen på virksomheten tok form. Det var tydelig at de uten min påvirkning stilltiende var enige om at den person som likte å rydde og ta seg av vaktmesteroppgavene, betydde like mye for at prosjektet skulle lykkes som dem som solgte sluttproduktet. For å få kontakt med kundene, tilbød vi dem nettingskjermene gratis på prøve et par dager. Kundene betalte oss hvis de var fornøyde med nettingvinduerne. Vanligvis fikk vi en bestilling på nettingvinduer til resten av huset. Jeg lærte dem også den gode, gamle amerikanske skikken med å be om referanser.

Tiden gikk fort. Dagene mine gikk med til arbeid, opplysningsmaterialet jeg skulle skrive, reiser, undervisning og forelesninger. De fleste kveldene tilbrakte jeg i hyggelig sel-skap med de unge svarte menneskene. Den opprinnelige gruppen holdt seg intakt. Bankkontoen deres vokste jevnt og trutt, og vi satte en del penger inn på sperret konto for hver enkelt.

På en helgetur med Geoff fortalte jeg Geoff om prosjektet vart og at jeg ønsket å hjelpe de unge menneskene til å bli økonomisk uavhengige. Kanskje ingen bedrifter ville ansette dem, men ingen kunne hindre dem i å kjøpe sin egen hvis de fikk nok kapital. Jeg tror nok at jeg skrøt litt av mitt bidrag til deres voksende følelse av egenverd. Geoff sa: «Fint for deg, *Yank*.» Men neste gang vi møttes, hadde han med seg noen historiebøker. Jeg satt og leste en hel lørdagsettermiddag på patioen med utsikt over verdens vakreste havn.

I en av historiebøkene ble pastor Georg King sitert fra *Australian Sunday Times* den 16. desember 1923: «Urbefolkningen i Australia utgjør utvilsomt et lavt trinn i menneskehetens utvikling. De har ingen tradisjonell historie om seg selv, det de har utrettet og deres opprinnelse som en kan stole på. Hvis de ble feid vekk fra jordens overflate i det øyeblikket, ville de heller ikke etterlate seg et eneste kunstverk som et monument over deres eksistens som et selvstendig folk. Det ser ut til at de bare har streift i de enorme ørkenområdene i Australia fra en tidlig periode av verdens historie.»

Det var et annet og nyere sitat der av John Bursless om holdningene i det hvite Australia: «Jeg vil gi dere noe, men dere har ikke noe som jeg vil ha.»

I utdrag om etnologi og antropologi i rapporten fra den fiortende kongressen for *Australian and New Zealand Association for the Advancement of Science* sto det:

- Luktesansen er ikke utviklet.
- Hukommelsen er bare litt utviklet.
- Barna har ingen særlig viljestyrke.
- De har en tendens til å være usannferdige og feige.

7 Hva er sosial trygghet?

Før de første solstrålene viste seg, ble jeg vekket av lyden fra mennesker som samlet sammen de få tingene vi hadde brukt kvelden før. Jeg fikk vite at dagene kom til å bli stadig varmere, så vi skulle gå i de kjøligere morgentimene og så hvile før vi gjenopptok vandringen senere på kvelden. Jeg rullet sammen dingoskinnet og ga det til en mann som holdt på å pakke. Skinnene ble lagt slik at det var lett å få tak i dem, for når det var som varmest midt på dagen, skulle vi søke ly og bygge en som var et slags leskur av busker, eller sa brukte vi soveskinnene til å lage skygge.

De fleste dyrene liker ikke den blendende solen. Det er bare firfisler, edderkopper og buskfluer som er på vakt og aktive i førti varmegrader. Selv slanger må grave seg ned i den sterke heten, for ellers tørker de ut og dør. Det er av og til vanskelig å oppdage slangene når de hører oss og stikker hodet opp av sanden for å finne ut hva som får jorden til å dirre. Jeg er glad for at jeg ennå ikke visste at det er to hundre forskjellige slanger i Australia, og mer enn sytti av dem er giftige.

Men den dagen lærte jeg litt om det bemerkelsesverdige forholdet aboriginene har til naturen. Før vi begynte å vandre den dagen, dannet vi en tett halvsirkel med ansiktene mot øst. Stammens Eldste gikk inn i midten og begynte å synge. Han skapte en rytme som hver enkelt fanget opp ved å klappe i hendene, trampe med føttene eller slå seg på hoftene. Det varte omtrent et kvarter. Dette gjentok de hver morgen, og jeg oppdaget at det var en viktig del av livet vårt sammen. Det var morgenbønn - eller samling, innvielse, eller hva en nå vil kalle det. Det virkelige folket tror at det er en årsak til at alt eksisterer på planeten vår. Alt har en hensikt. Det fins ingen misdannelser, mislykte individer eller tilfeldigheter. De er bare misforståelser i tankene våre og mysterier som ennå ikke er åpenbart for det dødelige menneske.

Hensikten med planteriket er å gi dyr og mennesker mat, å holde jord på plass, å forsterke skjønnheten, å gi balanse til atmosfæren. De fortalte meg at plantene og trærne synger taust for oss mennesker, og det eneste de ber om til gjengjeld, er at vi skal synge for dem. Min vitenskapelig anlagte hjerne oversatte dette straks til at det betydde naturens utveksling av oksygen og kulisyre. Dyrenes viktigste hensikt er ikke å være mat for menneskene, men de går med på å bli det når det er nødvendig. De er der for å gi balanse til atmosfæren og være en venn og læremester gjennom sitt eksempel. Derfor sender stammen hver morgen en tanke eller et budskap til dyrene og plantene på veien foran oss. De sier: «Vi kommer deres vei. Vi kommer for å ære årsaken til at dere er til.» Det er opp til plantene og dyrene selv å avgjøre hvem som skal bli utvalgt for menneskene.

Det virkelige folket mangler aldri mat. Universet svarer alltid

på deres tankespråk. De tror at verden er et sted med overflod. Akkurat som vi kan møtes for å lytte til en som spiller piano og ære en slik begavelse, gjør de det samme overfor alt i naturen. Når en slange dukket opp på stien vår, var det tydelig at den var der for at vi skulle få middag. Den daglige maten var en veldig viktig del av kveldsfesten vår. Jeg lærte at de ikke tok for gitt at det skulle dukke opp mat. Først ba de om mat og ventet alltid at det skulle dukke opp noe, og det gjorde det alltid også. De tok imot den med glede og viste alltid ekte takknemlighet. Stammen begynner hver dag med å takke Enheten for dagen, seg selv, sine venner og verden. Av og til ber de om noe spesielt, men det blir alltid uttrykt slik: «Hvis det er til mitt aller beste og til det beste for livet overalt.»

Etter samlingen i halvsirkelen neste morgen, prøvde jeg åsi til Ooota at tiden var inne til at han måtte følge meg tilbake til jeepen, men jeg kunne ikke finne ham noen steder. Omsider innrømmet jeg for meg selv at jeg kunne holde ut en dag til.

Stammen hadde ikke med seg noen forsyninger. De sådde ingenting, de høstet ikke inn. De vandret i den glødende australske ørkenen og visste at hver dag ville de motta universets gaver i overflod. Universet skuffet dem aldri.

Vi spiste ingen frokost den første dagen, og jeg oppdaget at det var det vanlige mønsteret. Av og til var måltidet vårt om kvelden, men vi spiste hver gang det dukket opp mat, uansett hvor solen befant seg. Mange ganger spiste vi litt her og litt der, men det var ikke et ordentlig måltid slik jeg var vant til.

Vi hadde med oss flere blærer som vannbeholdere. Jeg vet at mennesket består av omtrent 70 prosent vann og trenger i underkant av fire liter væske under ideelle forhold. Jeg oppdaget at aboriginene trengte mye mindre væske og drakk mindre enn jeg. De drakk faktisk nesten aldri av vannbeholderne. Det virket som om kroppen deres utnyttet fuktigheten i maten maksimalt. De mener at Mutanter misbruker mange ting, blant annet vann.

Når vi skulle spise, brukte vi vann til å bløte vissent og tørket gress. De brune stråene havnet i vannet som livløse, tørre strå, og etter en stund kunne de mange ganger mirakuløst nok se ut som ferske selleristilker.

De kunne finne vann, der det absolutt ikke var noe tegn til fuktighet. Av og til la de seg ned i sanden og hørte vannet under den, eller de holdt hendene med håndflatene ned og undersøkte om det var vann i bakken. De stakk lange, hule rør ned i jorda, sugde i enden og brakte fram en liten fontene. Vannet var sandholdig og hadde en mørk farge, men smakte rent og friskt. De kunne oppdage vann i det fjerne når de studerte varmedisen, og de kunne til og med lukte og merke det i vinden. Nå forstår jeg hvorfor så mange mennesker som prøver å utforske de indre områdene i Australia, dør så fort. De måtte ha samme viten som aboriginene for å overleve.

Da vi tok vann fra en sprekk i en stein, lærte de meg hvordan jeg skulle nærme meg området, så jeg ikke forurenset det med lukten min og skremte bort dyene. Det var tross alt deres vann også. Dyrene hadde like stor rett til det som menneskene. Stammen tok aldri alt vannet, uansett hvor lite vann vi hadde i øyeblikket. Alle steder der vi fant vann, drakk menneskene fra den samme kanten. Det virket som om hvert dyreslag fulgte det samme mønsteret. Det var bare fuglene som oversa drikkereglene og følte seg hjemme overalt mens de drakk og plasket og utskilte ekskrementer som de ville.

Stammemedlemmene kunne se på bakken og fortelle hva slags dyr som var i nærheten. Som barn lærer de seg til å gjøre nøyaktige iakttagelser og med et raskt blikk kjenner igjen de forskjellige tegnene i sanden etter dyr som går, hopper eller kryper. De er så vant til å se fotavtrykkene til hverandre at de ikke bare kan identifisere personen, men avstanden mellom fotavtrykkene forteller dem også om han eller hun føler seg vel eller går langsomt på grunn av sykdom. Den minste dreining av fotavtrykket kan fortelle dem det mulige bestemmelsesstedet til den som går. Sanseevnene deres er utviklet mye mer enn hos mennesker i andre kulturer. Det virker som om hørselen, synet og lukteevnen deres befinner seg på et overmenneskelig nivå. Fotavtrykk har vibrasjoner som forteller mye mer enn bare det som synes i sanden.

Senere fikk jeg vite at sporfinnerne deres er kjent for å kunne fortelle farten og biltypen når de så på hjulspor, og datoen og tidspunktet på døgnet bilen hadde kjørt der, og til og med hvor mange passasjerer det var.

De neste dagene spiste vi løker, knoller og andre grønnsaker som vokste under jorda og lignet poteter og jams. De kunne finne en moden plante uten å høste den. De førte hendene over plantene og sa: «Denne vokser, men er ikke klar ennå» eller «Ja, denne er klar til å føde». Jeg syntes at alle stilkene så like ut, så etter at jeg hadde forstyrret flere og måtte se på at de ble plantet igjen, syntes jeg det var best at jeg ventet til de fortalte meg hva jeg kunne trekke opp av bakken. De forklarte at det var en naturlig evne som alle mennesker hadde. Fordi det samfunnet jeg levde i, ikke oppmuntret oss til å lytte til egen intuisjon og nok reagerte på det som noe overnaturlig, kanskje til og med mente at det var av det onde, måtte jeg øves opp i å lære det som egentlig er naturlig. Til slutt lærte de meg å motta signaler fra plantene og spørre dem om de var klare til å bli æret for sin mening i tilværelsen. Først ba jeg universet om tillatelse, og etterpå søkte jeg med håndflaten over plantene. Av og til følte jeg varme, og nå og da var det som om det begynte å rykke ukontrollert i fingrene mine når jeg holdt dem over modne vekster. Dajeg hadde lært å gjøre dette, kunne jeg merke at stammen godtok meg i langt større grad enn før. Det virket som om det betydde at jeg var litt mindre Mutant og kanskje holdt på å bli virkelige.

Det var viktig at vi aldri tok samtlige planter i et område. Vi

lot det alltid være igjen nok til ny vekst. Stammefolket er forbausende vare overfor det de kalte jordens sang eller lyder. De kan merke signaler fra omgivelsene og gjøre enestående ting for å finne ut hvor de kommer fra og hva de betyr, og deretter handler de ut fra det. Det var nesten som om de hadde utviklet en himmelsk mottaker for beskjeder fra universet. En av de første dagene gikk vi over en uttørket sjø. Det var uregelmessige, brede revner i overflaten, og i områdene mellom dem var kantene liksom krøllet oppover. Flere av kvinnene samlet hvit leire og pulveriserte den senere til et fint støv som ble brukt til maling.

Kvinnene gikk med lange stokker og stakk dem ned i den harde overflaten av størket leire. Omtrent en meter dypt støtte de på fuktighet og trakk opp små sølekuler. Da jorda ble gnidd av dem, oppdaget jeg til min forbauselse at kulene egentlig var frosker. De graver seg ned omtrent en meter under overflaten for ikke å tørke ut og dø. De var fremdeles ganske fuktige etter at de var stekt, og smakte som kylling bryst. I løpet av de neste månedene kom vi over et stort utvalg av mat som vi æret i vår daglige hyllest til universelt liv. Vi spiste kenguru, villhest, firfirsler, slanger, biller, mark i alle størrelser og farger, maur, termitter, maursluker, fugler, fisk, frø, nøtter, frukt, så mange planter at jeg ikke kan telle dem, og til og med krokodille.

Den første morgenen kom en av kvinnene bort til meg. Hun løsnet det skitne båndet fra hodet sitt, løftet opp det lange håret mitt i nakken og brukte båndet til å lage en ny oppsatt frisyre på meg. Hun het Ånde kvinne. Jeg forsto ikke hva hun var åndelig beslektet med, men etter at vi ble gode venner, kom jeg fram til at det måtte være meg.

Jeg mistet oversikten over dagene, ukene og selve tiden. Jeg prøvde ikke lenger å be om at vi skulle vende tilbake til jeepen. Det virket nytteløst, og det var noe spesielt som foregikk. De hadde en plan i tankene. Men det var tydelig at jeg ennå ikke skulle få vite hva den gikk ut på. Jeg ble hele tiden utsatt for prøver på styrke, reaksjoner og tro, men jeg visste ikke hvorfor, og jeg lurte på om mennesker som verken kan lese eller skrive, bruker et annet system for å lage karakterbok.

Enkelte dager ble sanden så varm at jeg bokstavelig talt kunne høre føttene mine! De freste som hamburgere på grillen. Da vannbiemmen tørket og ble harde, begynte det å danne seg en slags hov.

Etter som tiden gikk, nådde min fysiske utholdenhet forbausende nye høyder. Siden vi verken spiste frokost eller lunsj, lærte jeg å livnære meg på utsikten. Jeg så firfirsler løpe om kapp, insekter som stelte seg, og jeg fant skjulte bilder i stein og sand.

Det virkelige folket pekte ut hellige steder i ørkenen. Det virket som om alt var hellig: en steinrøys, høyder, kløfter, til og med jevne, tørre basseng. Det virker som om usynlige linjer markerer territoriet til tidligere stammer. De viste hvordan de

sang med spesielle pauser og rytmer for å måle avstand. Noen sanger kunne ha opptil hundre vers. Hvert eneste ord og alle pausene måtte være helt nøyaktige. De kunne ikke tillate noen ad lib-tolkninger eller glipp av hukommelsen, for sangen var bokstavelig talt en målestokk. De sang oss faktisk fra det ene stedet til det andre. Jeg kunne bare sammenligne dette sangmålet med en metode som en blind venn av meg bruker. De har avvist et skriftspråk, for slik de ser det, svekker det hukommelsesevnen. Hvis en øver, kan en oppnå å bruke hukommelsen maksimalt.

Dag etter dag var himmelen skyfri og pasteliblå, og det var bare nyanser i blåfargen som skapte avvekslung. Det skarpe lyset midt på dagen skjøt tilbake fra den glitrende sanden og både anstrengte og styrket øynene mine som bokstavelig talt åpnet seg for synsinntrykkene rundt meg.

I stedet for å ta det for gitt, begynte jeg å sette pris på at jeg var uthvilt etter en natts søvn, at et par slurker vann virkelig kunne slukke tørsten, og at jeg kjente et vidt spekter av smaker fra søtt til bittert. Hele livet var jeg blitt minnet på at det var trygt å ha en jobb, at det var nødvendig å sikre seg mot infiasjon og at det var viktig å kjøpe fast eiendom og spare penger til pensjonstiden. Her ute var den aldri sviktende vekslingen mellom morgengry og solnedgang den eneste sikkerheten vi hadde. Jeg ble forbauset over at verdens mest utsatte rase, utfra den standarden jeg var vant til, ikke hadde magesår, høyt blodtrykk eller hjerte- og karsykdommer.

Jeg begynte å se skjønnhet og helhet i alt liv, i slikt jeg aldri hadde sett før. Et ormebol der kanskje to hundre slanger som ikke var tykkere enn tommelfingeren min, snodde seg mellom hverandre som et buktende mønster på en vase i et museum. Jeg har alltid hatet slanger. Men nå så jeg dem som like nødvendige for balansen i naturen, som nødvendige for at flokken vår skulle overleve. Jeg så dem som vesener det var så vanskelig å godta med et varmt sinn og som var så kompliserte at de er blitt brukt som motiver i kunst og religion. Jeg kunne ikke forestille meg at jeg skulle se fram til å spise røkt slange-kjøtt, for ikke å snakke om rå slange, men det kom en tid da jeg faktisk gjorde det. Jeg lærte å verdsette hvor dyrebar væsken i all mat kan være.

I løpet av månedene opplevde vi ekstreme forhold i været. Den første kvelden brukte jeg dingoskinnet som madrass, men da de kalde nettene satte inn, la jeg det som teppe over meg. De fleste lå trygt og godt på den bare bakken med armene til en eller annen rundt seg. De var mer avhengige av kroppsvarmen fra hverandre enn av det nærmeste bålet. På de kaldeste kveldene tente de mange bål. Før i tiden hadde de reist med tamme dingoes som hjalp dem å jakte og som var venner med dem og varmet dem på kalde netter. Det er derfra uttrykket three-dog-night stammer.

Enkelte kvelder lå vi på bakken i et sirkelmønster. Det gjorde at vi fikk utnyttet skinnene over oss bedre. Det virket også som

om det førte til at vi bevarte kroppsvarmen bedre og overførte den mer effektivt til de andre. Vi gravde renner i sanden og la glødende kull i dem før vi feide litt sand over der igjen. Halvparten av skinnene la vi under oss og den andre halvparten over oss. To mennesker delte hver renne med kull, og alle føttene møttes i midten.

Jeg husker at jeg støttet haken på begge hender og så opp i den høye og enorme himmelen over meg. Jeg følte meg nær det innerste vesenet til disse vidunderlige, rene, uskyldige, kjærlige menneskene som jeg hadde rundt meg. Denne kretsen av sjeler i et mønster som minnet om en blomsterkrans, med små bål mellom to og to, måtte ha vært et vidunderlig syn hvis noen hadde sett oss fra et sted i kosmos.

Det virket som om de bare rørte ved tærne til hverandre, men etter som dagene gikk, lærte jeg at bevisstheten deres gjennom alle tider hadde rørt ved menneskehetens universelle bevissthet.

Det begynte å gå opp for meg hvorfor de så oppriktig mente at jeg var en «Mutant», og jeg var like oppriktig i min takknemlighet for å få muligheten til å våkne.

8 Trådløs telefon

Denne dagen begynte stort sett på samme vis som de foregående, og derfor hadde jeg ingen anelse om hva som ventet meg. Vi spiste frokost, noe som ikke var vanlig. Dagen før var vi

kommet over en kvemstein langs stien vår. Den var en stor, veldig tung, ovalformet stein - tydeligvis for tung til å bære - som var blitt etterlatt for at vandrere som var så heldige at de hadde frø eller korn å male, kunne bruke den. Kvinnene forvandlet plantestilker til et fint mel, og sammen med salt gress og vann laget de et flatt brød som lignet små pannekaker.

Vi vendte oss mot øst i morgenbønnen og takket for alle godene vi fikk. Hver dag sendte vi et budskap til matriket.

En av de unge mennene gikk inn i sirkelen. De forklarte meg at han hadde tilbudt seg å utføre en spesiell oppgave den dagen. Han forlot leiren tidlig og løp i forveien. Vi hadde gått i mange timer da Den Eldste stanset og sank ned på kne. Alle samlet seg rundt ham da han ble sittende der med armene utstrakt foran seg mens han duvet langsomt fram og tilbake. Jeg spurte Ooota hva som foregikk. Han gjorde tegn tegn at jeg skulle være stille. Ingen sa noe, men alle ansiktene var oppmerksomme. Omsider vendte Ooota seg mot meg og sa at den unge speideren som hadde forlatt oss før på dagen, sendte en beskjed. Han ba om tillatelse til å skjære av halen på en kenguru han hadde drept.

Omsider gikk det opp for meg hvorfor alle var så stille hver dag mens vi gikk. Mesteparten av tiden brukte disse menneskene telepati for å kommunisere med hverandre. Jeg var vitne til det. Jeg kunne absolutt ikke høre en eneste lyd, men likevel ble det sendt beskjeder mellom mennesker som var mer enn tre mil fra hverandre.

«Hvorfor vil han skjære av halen?» spurte jeg.

«Fordi det er den tyngste delen av kenguruen, og han er for syk til å kunne bære den. Kenguruen er høyere enn han, og han forteller oss at vannet han stanset for å drikke av, var dårlig, og det har ført til at kroppen hans er blitt for varm. Svetteperler renner nedover ansiktet hans.»

Et taust telepatisk svar ble sendt. Ooota sa at vi skulle stanse for dagen. Noen begynte å grave et hull for å være klar til alt kjøttet vi skulle få. Andre begynte å tilberede en urtemedisin under oppsyn av Medisinmann og Helbredende Kvinne.

Flere timer senere kom den unge mannen gående med den svære rensede kenguruskrotten uten hale. Den unge mannen hadde tatt innvollene ut av kenguruen, og åpningen var lukket med spisse pinner. Tarmene hadde han brukt som rep til å binde de fire beina sammen. Han hadde båret femti kilo kjøtt på hode og skuldre. Mannen svettet, og det var tydelig at han var syk. Jeg fulgte med da noen ga seg i kast med å kurere ham, mens andre tilberedte måltidet vårt.

Først ble kenguruen holdt over et flammende bål, og lukten av svidd pels hang i luften som smogen i Los Angeles. Så ble hodet skåret av og beina brukket så senene kunne fjernes før

skrotten ble lagt ned i gropen med glødende kull på alle kanter. I det ene hjørnet ble det satt en liten beholder med vann, og et langt, hult strå stakk opp av sanden. På toppen ble det lagt noen busker før sanden ble skyfiet over. I de neste timene bøyde sjefskokken seg gjennom røyken, blåste i det lange strået, så det strømmet vann ut av beholderen under sanden. Vi så dampen med det samme.

Da vi skulle spise, var det bare de ytterste centimeterne som var stekt, resten fløt i blod. Jeg sa til dem at jeg var nødt til å sette min porsjon på en pinne og steke den som om det var en pølse over leirbålet. Det var greit! De laget straks i stand et egnet spidd.

I mellomtiden fikk den unge jegeren legetilsyn. Først ga pleierne ham en urtedrikk. Etterpå ble føttene hans pakket inn i kald sand som de nettopp hadde gravd ut av et dypt

hull. Hvis de kunne trekke varmen fra hodet hans nedover i kroppen, sa de til meg, så ville det gi balanse i kroppstemperaturen hans. Jeg syntes det hørt merkelig ut, men feberen gikk faktisk ned. Urtene hjalp også til med å forhindre mage smerter og diaré som jeg trodde ville følge etter en slik prøvelse.

Det var virkelig bemerkelsesverdig. Hvis jeg ikke hadde sett det selv, ville jeg vanskelig ha trodd det, særlig at de kommuniserte via telepati. Jeg fortalte Ooota hva jeg følte.

Han smilte og sa: «Nå vet du hvordan det er for en innfødt første gang han eller hun kommer til byen og ser at dere putter en mynt i telefonapparatet, slår et nummer og begynner å snakke til en slektning. Den innfødte synes det er umulig å fatte.»

«Ja,» svarte jeg. «Begge måtene er gode, men deres måte virker bedre her ute, der vi verken har mynter eller telefonkiosker.»

Jeg var sikker på at de fleste hjemme syntes det var vanskelig å tro på telepati. De kunne lett godta at mennesker rundt omkring i verden var grusomme mot hverandre, men de ville finne det vanskelig å tro at det fantes mennesker som ikke er rasister og som lever sammen i fullstendig harmoni, der alle støtter hverandre og oppdager sin egen spesielle begavelse og respekterer det som de respekterer alle andre. Grunnen til at Det virkelige folket, ifølge Ooota, kan bruke telepati, er fordi de først og fremst aldri kan fare med løgn eller komme med utfiukter, halvsannheter eller uriktige påstander. Overhodet ingenting som ikke er sant i det hele tatt, så de har ingenting å skjule. De er en gruppe mennesker som ikke er redde for å åpne sinnet for å ta imot og er helt åpne for hverandre. Ooota forklarte hvordan det virket. Hvis et barn i to års alderen for eksempel så et annet barn leke med noe kanskje en stein som det andre barnet trakk etter seg i en snor og ville ta det leketøy fra den andre, ville han eller hun straks merke at alle voksne så på. Da ville barnet vite at andre så at det tok noe uten lov og at det ikke ble akseptert. Da

ville det andre barnet også lære å dele og ikke binde seg til ting. Det barnet hadde allerede hatt det morsomt og glemte minnet om det. Derfor er det følelsen av lykke vi trakter etter, ikke selve gjenstanden.

Telepati - det er evnen mennesker ble utstyrt med for å kommunisere med hverandre. Ulike språk og forskjellige skrevne alfabet er ikke lenger til hinder når mennesker snakker fra hode til hode. Men det ville aldri virke i min verden, tenkte jeg, der mennesker stjeler fra arbeidsplassen, snyter på skatten, og har forhold på si. Mitt folk ville aldri finne seg i bokstavelig talt å være «åpensinnet». Det er altfor mye skuffelse, altfor mange sårete følelser, altfor mye bitterhet å skjule.

Men kunne jeg selv tilgi alle som jeg trodde hadde gjort noe galt mot meg? Kunne jeg tilgi meg selv for alle de sårete følelsene som jeg hadde påført andre? Jeg håpet at jeg en eller annen dag kunne brette ut tankene mine, slik aboriginene gjorde det, og se på at motivene mine ble lagt for dagen og gransket.

Det virkelige folket tror ikke vi skulle bruke stemmen til å snakke med. Det gjør vi utfra hjertet/hjernen. Hvis vi snakker med stemmen, har vi en tendens til å havne i en ubetydelig, unødvendig og lite åndfull samtale. Stemmen er der for at vi skal synge, feste og helbrede.

De fortalte meg at alle har mer enn ett talent, og alle kan synge. Hvis jeg ikke æret sanggaven fordi jeg ikke trodde at jeg kunne synge, så ville sangeren i meg likevel ikke bli mindre.

Senere på reisen vår, da de hadde arbeidet med meg for å utvikle mine telepatiske evner, fikk jeg vite at det ikke nyttet hvis jeg hadde noe i hjertet eller hodet som jeg fremdeles følte det var nødvendig å skjule.

Jeg måtte lære å tilgi meg selv, ikke dømmende, men lære av fortiden. De viste meg hvor viktig det er å godta, å være sannferdig, og være glad i meg selv, så jeg kunne være det i andre mennesker.

9 Egnert hatt for ørkenen

Buskfluene inne i landet er skrekkelige. Hordene dukker opp med de første solstrålene om morgenen. De oversvømmer himmelen, og flyr i svarte skyer som ser ut til å bestå av mil-

lioni. Det både så og hørtes ut som en skypumpe i Kansas.

Jeg kunne ikke unngå å puste inn og spise fluer. De krøp inn i ørene mine, opp i nesen, kravlet i øynene, og klarte til og med å komme forbi tennene mine og ned i halsen. De hadde en avskyelig søt smak, og jeg brekte meg og hostet. De klamret seg til kroppen min, så det virket som om jeg hadde en bevegelig svart rustning nar jeg sa nedover meg selv. De bet ikke, men jeg hadde det for travelt med å lide til å legge merke til det. De var så store og så raske, og det var så mange av dem at det nesten ikke var til å holde ut. Det var verst for øynene mine.

Stammefolket har en følelse for hvor og når fluene dukker opp. Når de ser eller hører insektene nærme seg, stanser de med det samme, lukker øynene og står stille med armene hengende slapt langs siden.

Jeg holdt på å lære av dem å se det positive i alt vi møtte, men fluene ville ha blitt min undergang hvis jeg ikke var blitt reddet. Det var faktisk den grusomste ildprøven jeg noen gang har vært igjennom. Jeg kunne godt forstå at et menneske kan drives til vanvidd når millioner av krypende insekter dekket kroppen. Det var flaks at jeg ikke knakk sammen.

En morgen kom en komité på tre kvinner bort til meg. De ba om hårstrå som de nappet ut av håret mitt. Jeg har bleket håret i tretti år, så det hadde en lys beige farge da vi gikk inn i ørkenen. Det var langt, men jeg gikk alltid med håret oppsatt. Etter alle de ukene vi hadde gått uten at det var blitt vasket eller gredd, visste jeg ikke hvordan det så ut. Vi hadde ikke engang sett en vannfiate som var klar eller stille nok til at jeg kunne speile meg. Jeg kunne bare forestille meg et flokete, bustete, skittent kaos. Jeg gikk med pannebåndet som Åndekvinne hadde gitt meg for å holde håret borte fra øynene.

Kvinnene ble avsporet fra prosjektet sitt da de oppdaget at jeg hadde mørke røtter under det blonde håret. De løp av sted og meldte fra om det til Den Eldste. Han var middelaldrende, rolig og hadde en veldig sterk, nesten atletisk kropps bygning. På den korte tiden vi hadde reist sammen, hadde jeg lagt merke til hvor oppriktig han snakket med de andre i stammen, og uten å nøle takket hver enkelt for den hjelpen de bidro med til flokken. Jeg kunne godt forstå hvorfor det var han som var lederen.

Han minnet meg om en annen. For noen år siden hadde jeg stått i resepsjonen på Southwestern Bell i St. Louis. Klokken var omtrent sju om morgenen. Vaktmesteren som var travelt opptatt med å skure marmorgulvet, hadde sluppet meg inn, så jeg slapp å stå utenfor og vente i regnet. En lang svart bil stanset foran inngangen, og presidenten for Texas Bell kom inn. Han nikket til meg og sa «God morgen» til mannen som gjorde rent. Så fortalte han mannen hvor stor pris han satte på at han gikk slik opp i arbeidet sitt, og at uansett hvem som kom inn i bygningen, om det så skulle være en av de øverste i styre og stell, kunne han

alltid stole på at gulvet ville være skinnende blankt på grunn av denne medarbeideren. Jeg skjønnte at det ikke bare var noe han sa, han var oppriktig. Jeg var bare en tilskuer, men likevel kunne jeg føle stoltheten som strålte ut fra ansiktet til vaktmesteren. Jeg lærte at det er noe ved gode ledere som overskrider grenser. Far pleide å si til meg: «Folk arbeider ikke for et selskap. De arbeider for andre mennesker.» Jeg kunne se at stammens Eldste viste godt lederskap i ørkenen.

Etter at han hadde sett det merkelige fenomenet som en blond Mutant med mørkebrune hårrøtter var, lot han alle de andre få en mulighet til å se dette underet. Det virket som om øynene deres lyste opp, og alle smilte tilfreds. Ooota for-klarte at det var fordi de følte at jeg var i ferd med å bli mer aborigin.

Etter at underholdningen var over, fortsatte komitéen med prosjektet sitt og vevde hårstråene mine sammen med frø, små benbiter, belger, litt gress og en sene fra en kenguru. Da de var ferdige, ble jeg kronet med det mest kunstferdige pannebåndet jeg noen gang hadde sett. Rundt hele båndet hang det hårstrå ned i hakehøyde med alle de innvevde gjenstandene. De forklarte at den australske fiskerhatten med korkskiver som var vanlig blant sportsmenn, var formet etter denne gamle innfødte modellen for å beskytte mot fluer.

Vi møtte en stor sky med buskfluer senere på dagen, og hatten min med frø og benbiter var som sendt fra himmelen.

En annen dag da vi ble plaget av en syndflod av flygende og bitende insekter, smurte de meg inn med slangeolje og aske fra leirbålet og fikk meg til å rulle meg i sanden. Den blandingen tok motet fra de små beistene. Det var umaken verdt å gå rundt innsmurt som en klovn, men det var fremdeles en opplevelse som minnet om helvete når fluer krøp inn i ørene, og jeg fikk følelsen av at de krabbet rundt i hodet mitt.

Jeg spurte flere om hvordan de bare kunne stå der helt avslappet og la insektene krype på seg. De smilte bare til meg. Så fikk jeg vite at lederen, Kongelig Svarte Svane, ville snakke med meg. «Forstår du hvor stort ordet evig er?» spurte han. «Det er veldig, veldig lenge. Evigheten. Vi vet at i samfunnet ditt går dere med tiden på armen og gjør ting etter en timeplan, og derfor spør jeg deg om du forstår hvor lenge evig er?»

«Ja,» sa jeg. «Jeg forstår ordet evig.»

«Godt,» sa han. «Da kan vi fortelle deg litt mer. Alt i Enheten har en hensikt. Det fins ingen misfostre, mistilpassede eller tilfeldigheter. Det er bare ting som mennesker ikke forstår. Du synes at buskfluene er onde, som et helvete, og slik er de for deg, men det er bare fordi du mangler den nødvendige forståelsen og visdommen. De er egentlig nødvendige og nyttige vesener. De kryper inn i ørene våre og rensar ut voksen og sanden som vi får når vi sover hver natt. Forstår du ikke at vi har fullkommen

hørsel? Ja, de kryper opp i nesene våre og renser dem også.» Han pekte på nesen min og sa: «Du har små hull, ikke en stor koalanese som vi. Det blir mye varmere i dagene fremover, og du kommer til å lide mye hvis du ikke har ren nese. I altfor sterk hete må du ikke puste gjennom munnen. Du av alle mennesker trenger ren nese. Fluene kryper og krabber på kroppen vår og fjerner alt som kroppen utsondrer.» Han holdt ut armen og sa: «Se hvor myk og glatt huden vår er, og se på din. Vi har aldri møtt et menneske som skiftet farge bare ved å gå. Du kom til oss med en farge, så ble du lyserød, nå tørker du og mister huden. Du blir mindre og mindre for hver dag. Vi har aldri møtt noen som legger fra seg huden på bakken slik en slange gjør. Du trenger fluene til å rense huden din, og en dag kommer vi til det stedet der fluene har lagt larver og så får vi mat igjen.» Han sukket dypt mens han så intenst på meg og sa: «Menneskene kan ikke leve hvis alt som er ubehagelig, blir fjernet i stedet for forstått. Vi overgir oss når fluene kommer. Kanskje du er klar til å gjøre det samme.»

Neste gang jeg hørte buskfluer på avstand, tok jeg pannebåndet som jeg hadde festet til livet og gransket det, men bestemte at jeg skulle gjøre som følgesvennene mine foreslo. Og fluene kom og fløy videre. I tankene reiste jeg til New York. Jeg gikk inn på et veldig dyrt helsestudio. Med lukkede øyne kjente jeg at noen renset ørene og nesen min. Jeg forestilte meg at diplommet til den kyndige terapeuten hang på veggen over meg. Jeg følte hundrevis av små bomullsdotter rense hele kroppen min. Omsider fløy fluene videre, og jeg vendte mentalt tilbake til ørkenen. Det var sant at det riktige svaret i visse sammenhenger er å overgi seg.

Jeg lurte på hvilke andre ting jeg så på som gale eller vanskelige i stedet for å utforske dem til å forstå den sanne hensikten.

Det virket som om oppmerksomheten min ble forsterket av at jeg ikke hadde noe speil på hele denne tiden. Det var som å gå rundt i en kapsel med kikkehull. Jeg kikket hele tiden ut, så på andre, la merke til hvordan de forholdt seg til det jeg drev på med eller det jeg sa. For første gang virket det som om livet mitt var helt ærlig. Jeg gikk ikke med bestemte klær, slik det ble ventet av meg i yrkeslivet. Jeg var ikke sminket. Nesen min hadde flasset ti, tolv ganger. Jeg kunne ikke late som - ikke drive med noe egokjør for å få oppmerksomhet. I flokken var det ingen sladder, og ingen prøvde å utmanøvrere noen andre.

Uten et speil til å skremme meg tilbake til virkeligheten, kunne jeg oppleve hvordan det var å føle seg vakker. Jeg var ikke det, men jeg følte meg vakker. Det virkelige folket aksepterte meg som jeg var. De fikk meg til å føle meg inkludert og enestående og vidunderlig. Jeg holdt på å lære hvordan det føltes å være i en tilstand der en godtok uten å stille betingelser.

Jeg la meg til å sove på sandmadrassen, og et vers fra Snø-

hvit, som var godt forankret i meg fra barndommen, dukket opp i tankene mine:

Lille speil på veggen der,
hvem er vakrest i landet her?

10 Smykker

Jo lenger vi gikk, desto varmere ble det. Jo varmere det ble, desto mer forsvant vegetasjon og alt liv rundt oss. Vi gikk gjennom et landskap som hovedsakelig besto av sand og noen få høye, tørre, visne gresstuster. I det fjerne var det ingenting -

ingen fjell, ingen trær, ingenting. Det var dager med sand, sand og sandete ugress.

Den dagen begynte vi å gå med en ildstokk. Det er et trestykke som blir svingt forsiktig fram og tilbake for at gloen ikke skal slukne. I ørkenen, der vegetasjonen er så høyt verd-satt, utnytter folk alle tenkelige knep for å sikre at de overlever. De tente kveldsbålene med udstokken når det ble usikkert om de ville finne tørt gress. Jeg så også at flere medlemmer av stammen tok opp de sjeldne gjødselhaugene som lå igjen etter ørkendyr, særlig dem etter dingoen. Det viste seg at det var kraftig, luktfri brensel.

Jeg ble minnet på at alle var begavet på flere områder. Disse menneskene bruker livet på å utforske musikeren, helbrederen, kokken, historiefortelleren og så videre i seg, og gir seg selv nye navn og forfremmelser. Jeg begynte det nye livet i stammen med å utforske hvilke begavelser jeg hadde, og for spøk kalte jeg meg Gjødelsamler.

Den dagen gikk en vakker ung jente inn mellom ugresset og kom tilbake med en vakker gul blomst på en lang stilk. Hun bandt stilken rundt halsen, så blomsten hang foran henne som et kostbart smykke. De andre samlet seg rundt henne og fortalte henne hvor vakker hun var og for en vidunderlig blomst hun hadde funnet. Hele dagen fikk hun komplimenter. Jeg kunne merke at hun strålte fordi hun følte seg ekstra vakker den dagen. Mens jeg så på henne, kom jeg til å tenke på noe som hendte på kontoret mitt like før jeg reiste fra USA. Jeg ble oppsøkt av en pasient som led av et alvorlig stress-syndrom. Da jeg spurte hva som foregikk i livet hennes, fortalte hun at forsikringsselskapet hadde hevet premien på et av diamanthalskjedene hennes med åtte hundre dollar. Hun hadde funnet en gull smed i New York City som hevdet at han kunne lage en nøyaktig kopi av halskjedet hennes med falske steiner. Hun skulle fly dit, bli der mens han gjorde arbeidet, og sa vende tilbake og legge diamanterne i en bankboks. Det betydde ikke at hun slapp unna en høy forsikringssum eller ikke behøvde forsikringen lenger, for selv i det beste bankhvelvet er det ingen som kan garantere absolutt sikkerhet, men summen ville bli redusert en god del.

Jeg husker at jeg spurte om et årlig borgerball som snart sto for døren, og hun sa at imitasjonen ville være ferdig til da, så hun kunne bruke den.

Ved slutten av ørkendagen la jenta blomsten på bakken og ga den tilbake til moder jord. Den hadde tjent sin hensikt. Hun var veldig takknemlig og hadde gjemt minnet om all oppmerksomheten hun hadde fått den dagen. Det var en bekreftelse på at hun var tiltrekkende. Men hun knyttet seg ikke til selve gjenstanden som hadde vist henne det. Blomsten skulle visne, dø, bli til jord og gå inn i kretsløpet igjen.

Jeg tenkte på pasienten hjemme. Etterpå så jeg på aboriginjenta. Smykkene hennes hadde et innhold, mens våre hadde økonomisk verdi.

Det var virkelig noen i denne verden som hadde verdisystemet på feil sted, tenkte jeg, men jeg trodde ikke det var disse primitive menneskene i det såkalte eventyrlandet Australia.

11 Saus

Luften var så stille at jeg kunne høre håret vokse i armhulene mine. Jeg kunne også merke at huden under fotsålene ble tvkkere.

Vandringen vår bråstanset. Vi stoppet der et kors av to pinner engang hadde markert en grav. Minnesmerket sto ikke lenger oppreist, snorene hadde råtnet. Nå lå det bare to gamle greiner på bakken, en lang og en kort. Redskapsmaker tok opp trestykkene og fant en tynn skinnremse i bærenettet. Han surret remsen med profesjonell dyktighet rundt greinene og rekonstruerte korset. Noen av de andre tok opp store steiner som lå spredt i nærheten og la dem i en oval på san-den. Deretter ble gravmerket festet i jorda. «Er dette en stammegrav?» spurte jeg Ooota.

«Nei,» svarte han. «Det lå en Mutant der. Graven har vært her i mange, mange år - glemt for lenge siden av folket ditt og kanskje til og med den overlevende som laget det.»

«Hvorfor ordner dere med den da?» spurte jeg.

«Hvorfor ikke? Vi forstår ikke, er ikke enige i eller godtar deres skikker, men vi dømmer ikke. Vi respekterer dere. Dere er der dere skal være ut fra de valgene dere har gjort i fortiden og ut fra den frie viljen dere har til fortsatt å ta avgjørelser. Dette stedet er som andre hellige steder for oss. Det er et sted å stanse på, der vi tenker oss om og bekrefter vårt forhold til Den Guddommelige Enheten og alt liv. Du ser at det ikke er igjen noe her, ikke engang knokler! Men mitt folk respekterer ditt folk. Vi velsigner det, gir det frihet i tankene vare og blir bedre mennesker etter å ha reist forbi dette stedet.»

Den ettermiddagen fordypet jeg meg i ettertanken - jeg betraktet meg selv og gikk igjennom biter av fortiden min. Det var et fælt arbeid, skremmende og til og med litt farlig. Det var mengder av gamle vaner og gammel tro som jeg hadde forsvart med nebb og klør fordi jeg hadde personlig interesse av dem. Ville jeg ha stanset for å reparere en jødisk eller en buddhistisk grav? Jeg husket at jeg en gang var blitt irritert i en trafikkork som skyldtes mennesker som kom ut fra et tempel. Ville jeg ha nok forståelse nå til å bevare roen og uten å dømme la andre få følge sin egen vei? Jeg begynte å forstå: vi gir automatisk noe til

alle mennesker vi møter, men vi velger det vi gir. Ordene og handlingene våre må sette en bevisst standard for det livet vi ønsker å leve.

Plutselig kom det et vindkast. Luften slikket kroppen min og skrapte som en kattetunge mot huden min som var sår fra før. Det varte bare et par sekunder, men av en eller annen grunn visste jeg at det ikke ville bli lett å vise respekt for tradisjoner og verdier jeg ikke forsto og ikke var enig i, men jeg ville ha umåtelig nytte av det.

Den kvelden samlet vi oss rundt ildstedet mens fullmånen hersket på himmelen. En oransje glød malte ansiktene våre da samtalen gled over til mat. Det var en åpen samtale. De spurte meg om mye, og jeg svarte så godt jeg kunne. De lyttet til hvert eneste ord jeg sa. Jeg fortalte dem om epler, hvordan vi laget nye arter og eplesaus, og mors «hjemmelagede» eplepai. De lovet meg å finne villepler, så jeg skulle få smake. Jeg lærte at Det virkelige folket stort sett var vegetarianere. I århundrer hadde de spist gratis av de naturlige ville fruktene, jams, nøtter, bær, nøtter og frø. Innimellom varierte de kosten med fisk og egg når de kom over det, for at de skulle leve, for å bli en del av aboriginenes kropp. De vil helst ikke spise ting med «ansikt». De har alltid malt korn, men det var først da de ble drevet fra kysten og inn i landet at det ble nødvendig for dem å spise kjøtt.

Jeg beskrev en restaurant og hvordan maten blir servert på dekorerte tallerkener. Jeg nevnte saus. Den idéen var forvirrende. Hvorfor dekket vi kjøttet med saus? Så jeg gikk med på å vise det. Jeg hadde naturligvis ingen passende gryte for hånden. Matlagingen vår hadde bestått av små kjøttbiter som vanligvis ble lagt i sanden etter at kullene var skjøvet til den ene siden. Av og til ble kjøttet stukket på spidd som ble støttet av pinner over ilden. Nå og da laget de en slags lapskaus av kjøtt, grønnsaker, urter og det kostbare vannet. Da jeg så meg rundt, fant jeg et glatt, hårløst soveskinn, og med hjelp av Sykvinne klarte vi å forme det til et kar. Hun hadde alltid en spesiell pose rundt halsen, der hun hadde bennåler og sener. Jeg smeltet dyrefett i kjelen vi hadde laget, og da det var flytende, hadde jeg oppi litt fint mel som de hadde malt tidligere. Videre hadde jeg oppi salt gress, knuste pepperfrø og til slutt litt vann. Sausen tyknet, og jeg helte den over kjøttbitene fra et merkelig dyr som kalles kraveøgle. Sausen fikk fram nye ansiktsuttrykk og kommentarer fra alle som smakte på den. De snakket taktfullt, og i det øyeblikket gikk tankene mine omtrent femten år tilbake i tiden.

Jeg var med i Fru Amerika-konkurransen og oppdaget at en del av konkurransen besto i å lage en original gryteoppskrift. I to uker laget jeg gryteretter hver eneste dag. Fjorten påfølgende middager hjemme hos oss besto av å spise og bedømme smaken, utseendet og konsistensen på dagens rett mens vi lette etter en mulig prisvinner. Barna mine nektet aldri å spise, men de ble snart mestere i å fortelle meg taktfullt hva de syntes. De fant seg i noen uvanlige smaksopplevelser for å gi sin støtte til at mor

holdt på med sine greier! Da jeg ble «Fru Kansas», ropte begge to av glede: «Vi greide gryteutfordringen!»

Nå så jeg de samme uttrykkene i ansiktene til mine ørkenvenner. Vi hadde det moro med nesten alt vi ga oss i kast med, og det ble også årsaken til mye latter. Men fordi de hele tiden er på åndelig leting i alt de gjør, ble jeg ikke overrasket da noen bemerket hvor symbolsk sausen var for Mutantenes verdssystem. I stedet for å leve ut sannheten, lar Mutanter ytre omstendigheter og betingelser tilsløre en universell lov med en blanding av bekvemmelighet, materialisme og usikkerhet.

Det interessante ved bemerkningene og observasjonene deres var at jeg aldri følte meg kritisert eller bedømt. De dømte aldri folket mitt og sa ikke at det tok feil eller at stammen deres hadde rett. Det var mer som når en kjærlig voksen så at et barn strevde med å få en venstresko på høyre fot. Hvem har rett til å si at en ikke kan gå langt med skoene på feil føtter? Kanskje det er verdifull erfaring i ilker og vannblemmer! Men en eldre og klokere skapning syntes det virket som en unødvendig lidelse.

Vi snakket også om fødselsdagskaker og den gode glasuren. Deres tanker rundt glasur gjorde veldig inntrykk på meg. Det virket som om den var et symbol på hvor mye tid en Mutant bruker i sitt hundreårige liv på kunstige, overflatiske, midlertidige og dekorative formål. Vi bruker så få virkelige øyeblikk i livet vårt på oppdage hvem vi er og tH å se vår evige eksistens.

De lyttet oppmerksomt da jeg snakket om fødselsdagssekskap. Jeg snakket om kaken, sangene og presangene et kakelys for hvert år vi ble eldre. «Hvorfor gjør dere det?» spurte de. «For oss betyr fest noe spesielt. Å bli eldre er ikke noe spesielt. Det krever ingen anstrengelse. Det er bare noe som hender!»

«Hvis dere ikke feirer at noen blir eldre,» sa jeg, «hva feirer dere da?»

«Å bli bedre,» lød svaret. «Vi feirer at vi er et bedre og klokere menneske dette året enn i fjor. Det er bare du som kan vite det, derfor er det opp til deg å fortelle de andre når det er på tide med selskapet.» Det må jeg huske! tenkte jeg.

Det var virkelig forbausende hvor mye næringsrik mat det fantes i ørkenen og at den dukket opp når de trengte den. I tørre områder med lite gjestmild vegetasjon, er dette bare et bedragerisk ytre. I den tørre jorda ligger det frø med veldig tett skall. Når regnet kommer, slår frøene rot, og landskapet blir forvandlet. Men bare på noen få dager har blomstene fullført sin livssyklus, vinden sprer frøene, og landskapet vender tilbake til en streng, solsvidd tilstand.

Spredt utover ørkenen, i landskap som lå nærmere kysten og i nord, i mer tropiske områder, fikk vi rikelige måltider basert på en bønnesort. Vi fant frukt og velsmakende honning til teen av

sassafrasbark. En gang flådde vi papirbark av trærne. Vi brukte den til å beskytte oss mot solen, pakke inn maten, og vi tygget den fordi barken hadde aromatiske egenskaper som hjalp mot forkjølelse, hodeverk og slim i halsen.

Mange av buskene hadde blader med medisinske oljer som ble brukt til å behandle bakterieinfeksjoner. De virket som rensedmidler og hjalp kroppen mot tarminfeksjoner og parasitter. Melkesaften i visse plantestilker og blader fjerner vorter, liktormer og hard hud. De har også tilgang på alkaloider, for eksempel kinin. Aromatiske planter blir presset og oppbløtt i vann til væsken skifter farge. Da blir den gnidd på brystkasse og rygg. Eller den kan varmes opp, så pasienten kan puste inn dampen. Det virker som om den renser blodet, stimulerer lymfekjertlene og hjelper på immunsystemet. Det fins et lite pilelignende tre som i mangt har samme egenskapen som aspirin. Det blir brukt hvis noen føler seg uvel eller har smerter i forbindelse med forstuelse eller benbrudd, men også for å dempe mindre plager i muskler og ledd. Det er også effektivt mot mindre hudår. Det finnes en bark som blir brukt mot løs mage, og kvaen fra enkelte trær løses opp i vann til en hostemikstur.

I det store og hele er denne spesielle innfødte stammen usedvanlig frisk. Senere klarte jeg å identifisere noen av blomsterkronbladene de spiste og som hjalp mot tyfusbakterien. Det fikk meg til å lure på om immunsystemet deres ble styrket på denne måten, slik våre vaksiner langt på vei skal gjøre det. Jeg vet at den australske røyksoppen inneholder et stoff mot kreft, som kalles Calvaem og som er under stadig utforskning. De har også et stoff i en av barksortene, som motvirker svulst og som kalles acronycin. For flere århundrer siden oppdaget de de merkelige egenskapene som kengurueplene har. Moderne medisin bruker det som en kilde til kortisonsolasodin i forbindelse med p-piller. Den Eldste sa at de følte seg sikre på at nytt liv som ble satt til verden skulle være velkomment, elsket og planlagt. For Det virkelige folket har nytt liv alltid vært en bevisst skapende akt helt siden tidenes begynnelse. Når et barn blir født, betyr det at de har sørget for et jordisk hylster for en med-sjel. De venter ikke alltid at et menneskelegeme skal være uten lyter, slik vi gjør i vårt samfunn. Det er den usynlige juvelen som holder til inni legemet som er lytefri og som både gir og tar imot hjelp i sjeleprosjektet som går ut på å bli både tilpasset og utviklet.

Jeg følte at hvis de skulle be, slik vi mener med bønn, så ville de be for det uelskede barnet, ikke det som var abortert. Alle sjeler som velger å oppleve menneskelivet, blir respektert, om ikke gjennom en far eller en mor og deres spesielle omstendigheter, så gjennom andre i en annen tid. Den Eldste betrodde meg at de tilfeldige sexopplevelsene i enkelte stammer, uten hensyn til fødselen som ville komme, kanskje var det største tilbakeskrittet menneskeheten hadde tatt. De tror at ånden tar bolig i fosteret når det rører på seg og dermed forteller verden at det er til stede. For dem er et dødfødt barn et legeme som ikke ble tilholdsstedet for en ånd.

Det virkelige folket har også lokalisert en tobakksplante. Ved spesielle anledninger røyker de bladene i piper. Fremdeles bruker de tobakk som et sjeldent og spesielt stoff fordi de ikke har det i overflod, og det kan fremkalle en euforisk følelse. Tobakk blir brukt symbolsk når de hilser gjester velkommen eller skal begynne et møte. Jeg så en likhet mellom deres respekt for tobakksplanten og de innfødte amerikanske tradisjonene. Vennene mine snakket ofte om den jorden som vi gikk på og minnet meg på at det var støvet fra våre forfedre. De sa at ingenting egentlig dør, ting forandrer seg bare. De snakket om hvordan menneskelegemet vender tilbake til jorden og gir næring til plantene som på sin side er menneskenes eneste kilde til å kunne puste. Det virket som om de var mye mer klar over det dyrebare oksygenmolekylet som alt liv trenger enn det store flertall av mine bekjente i Amerika var.

Det virkelige folket har et utrolig godt syn. Pigmentet som finnes i flere av plantene deres, er et godkjent kjemikalium som blir brukt i medisiner mot skjøre kapillarer og blodkar i øyet. I de tusener av år som de hadde Australia for seg selv, virker det som om de lærte hvordan mat påvirker kroppen.

Alle de giftige vekstene er et problem når det gjelder mat som finnes i ørkenen. De kjenner straks igjen hva som ikke kan spises. De har lært hvordan de skal fjerne giftige deler, men de fortalte meg at noen av de splittede aboriginstammene som har sunket ned til krigersk atferd, trist nok har en historie som vitner om at de bruker gift mot menneskefiender.

Da jeg hadde reist med gruppen lenge nok, godtok de at spørsmålene mine var nødvendige for min egen personlige forståelse. Jeg nærmet meg emnet kannibalisme. Jeg hadde lest beretninger i historiebøker og hørt vitser fra mine australske venner som gikk på at aboriginer spiste mennesker, til og med sine egne småbarn. Var det sant? spurte jeg.

Ja. Siden tidenes morgen har mennesker eksperimentert med alt. Ikke engang på dette kontinentet var det mulig å få mennesker fra det. Det hadde eksistert aboriginstammer med konger, kvinnelige herskere, noen som stjal mennesker fra andre grupper, og noen som spiste menneskekjøtt. Mutanter dreper og går sin vei og lar legemet ligge der for hvem som helst. Kannibalene drepte og brukte skrotten for å gi næring til livet. Den ene gruppens fremferd er verken bedre eller verre enn den andres. Hvis man dreper et menneske for å beskytte seg eller få hevn, til sin egen fordel, eller for å skaffe seg mat, så er det det samme. Det som skiller Det virkelige folket fra muterte menneskelige skapninger er at de ikke dreper hverandre.

«I krig fins det ingen moral,» sa de, «men kannibaler drepte aldri mer i løpet av en dag enn det de kunne spise. I de krigene dere fører, blir tusenvis drept på noen få minutter. Kanskje det kunne være verdt å foreslå for lederne deres at begge parter i

krigen går med på fem minutters kamp. Så kunne alle foreldrene få komme og hente bitene og delene av barna sine, ta dem med hjem, sørge og begrave dem. Etter det var det ikke sikkert at de ville bli enige om en ny krig på fem minutter. Det er vanskelig å skape mening av det meningsløse. »

Da jeg den kvelden lå på det tynne skinnnet som skilte munnen og øynene mine fra det steinete underlaget, tenkte jeg på hvor langt menneskeheten var kommet i enkelte sammenhenger, og likevel var kommet så kort i andre.

12 Levende begravet

Det var ikke lett å kommunisere muntlig. De innfødte ordene var vanskelige å uttale, og som regel var de veldig lange. De snakket for eksempel om en stamme som het Pitjantjatjara og en som ble kalt Yankuntjatjara. Flere ord lød helt likt, til jeg lærte å høre ekstra godt etter. Jeg vet at mange fagfolk rundt omkring i verden ikke er enige om hvordan arbonginord skal staves. Noen bruker B, D, DJ og G der andre bruker P, T, TJ og K i de samme ordene. Men det er ikke noe som er galt eller riktig ved det, for folket selv bruker ikke noe alfabet. Det er meningsløst å diskutere dette temaet. Problemet mitt var at det folket som jeg var sammen med, brukte nasallyder som jeg syntes det var uhyre vanskelig å få til. For å få til lyden «ny» lærte jeg å presse tungen mot baksiden av tennene. Dere vil forstå hva jeg mener hvis dere gjør dette og sier ordet «Indian». De har også en lyd som de lager ved å løfte tungen og smelle den fort forover. Når de synger, er lydene ofte veldig bløte og musikalske, men så kan det komme en veldig brå og kraftig lyd.

De har ikke bare ett ord for sand, men over tjue forskjellige som uttrykker konsistens, ulike typer og beskriver jordsmonnet inne i landet. Men noen få ord var enkle, som *Kupi* - det betyr vann. Det virket som om de likte å lære mine ord, og de var flinkere til å lære lydene mine enn jeg var til å lære deres. Fordi de var vertskapet mitt, brukte jeg de ordene som var best for dem. Jeg hadde lest i historiebøkene jeg hadde lånt av Geoff at da den britiske kolonien ble opprettet i Australia, var det to hundre forskjellige aboriginer og seks hundre dialekter der. Bøkene nevnte ikke noe om at de snakket med hverandre gjennom tankene eller via tegnspråk. Jeg

86

brukte et unyansert tegnspråk. Det var den vanligste måten å snakke på om dagen. Det var tydelig at de telepatisk sendte beskjeder og fortalte historier til hverandre, og derfor var det bare ren høflighet fra min side når jeg brukte tegn til den som gikk ved siden av meg i stedet for å avbryte med en setning.

Vi brukte en del universelle tegn, som å vifte med fingrene mot oss for å si «Kom hit» og holde opp håndflaten for å si «stans» og legge en finger over leppene for å si «hysj». I de første ukene vi var sammen, ble jeg ofte bedt om å være stille, men etterhvert lærte jeg meg til ikke å spørre så mye og vente til de delte sin viten med meg.

En dag var jeg årsaken til mye latter i flokken. Jeg klødde meg fordi jeg var blitt stukket av et insekt. De brølte av latter og etterlignet bevegelsene mine. For det tegnet jeg hadde brukt, betydde at jeg hadde oppdaget en krokodille. Vi var minst tretti mil fra nærmeste sumpområde.

Vi hadde vært sammen i fire uker da jeg ble klar over at øyne vokter på meg hver gang jeg våget meg bort fra flokken. Jo mørkere natten var, desto større virket øynene. Omsider ble formene bak øynene tydelige nok til at jeg kunne identifisere

dem. En flokk arrige dingoer fulgte etter oss.

Jeg løp tilbake til leiren og var virkelig redd for første gang da jeg fortalte Ooota det jeg hadde oppdaget. Han fortalte det til Den Eldste. Alle som sto i nærheten, kom bort til den engstelige gruppen vår. Jeg ventet på at noen skulle si noe, for jeg hadde lært at ordene ikke automatisk strømmet uhemmet fra Det virkelige folket. De tenker alltid før de snakker. Jeg kunne ha telt langsomt til ti før Ooota ga en beskjed videre til meg. Problemet handlet om lukt. Jeg luktet frastøtende, og det var sant. Jeg kunne lukte meg selv og se det i ansiktsuttrykkene til de andre. Dessverre hadde jeg ingen løsning. Det var så lite vann at vi ikke sløste det bort på åbade, og dessuten hadde vi ikke noe badekar heller. Mine svarte følgesvenner luktet ikke like vondt som jeg. Jeg led under det problemet, og de led på grunn av meg. Jeg tror problemet delvis kom av at jeg hele tiden ble solbrent og flasset av, og av at jeg brukte mye energi på å forbrenne giftige

87

fettstoffer som var lagret i kroppen. Fra dag til dag gikk jeg ned i vekt. Naturligvis hjalp det ikke at jeg verken hadde deodorant eller toalett-papir, og det var også noe annet jeg la merke til. Jeg så at de gikk ut i ørkenen og tømte seg like etter at vi hadde spist, og avføringen luktet virkelig ikke like sterkt som det som er vanlig blant folk med vår livsstil. Jeg var sikker på at jeg ville bruke lang tid på å kvitte meg med giften fra kroppen min etter femti år med mitt siviliserte kosthold, men jeg følte at det var mulig hvis jeg fortsatte å være i ørkenen.

Jeg kommer aldri til å glemme hvordan Den Eldste forklarte situasjonen for meg og den endelige løsningen. De var ikke engstelige for seg selv, og meg hadde de godtatt på godt og vondt. De var ikke bekymret for vår trygghet i det hele tatt, men for de stakkars dyrene. Jeg forvirret dem. Ooota sa at dingoene trodde at stammen slepte med seg råttent kjøtt, og det gjorde dem gale. Jeg måtte le, for det var virkelig slik jeg luktet - som en bit av en gammel hamburger som var glemt igjen i solen.

Jeg sa at jeg ville bli glad hvis de kunne hjelpe meg på et vis. Da heten var på sitt sterkeste dagen etter, gravde vi derfor i fellesskap en grøft som skrånet førtifem grader ned mot bunnen, og jeg la meg ned i den. Så dekket de meg helt til med jord, så bare ansiktet mitt var fritt. De sørget for skygge, og der ble jeg liggende i to timer. Det er en helt spesiell følelse å være begravet, fullstendig hjelpeløs uten å kunne røre en muskel. Det var enda en ny opplevelse for meg. Hvis de hadde gått sin vei, ville jeg ha blitt liggende der til jeg ble et skje-lett. Til å begynne med var jeg redd for at en nysgjerrig firfisle, en slange eller ørkenrotte skulle komme bort til ansiktet mitt. For første gang i livet hadde jeg noe til felles med en som var lammet og sendte signaler til en arm eller et bein om at lemmene skulle bevege seg uten at de reagerte. Men tiden gikk fortere med det samme jeg slappet av, lukket øynene og konsentrerte meg om å kvitte meg med giftstoffer fra kroppen og ta til meg de vidunderlige, kjølige, forfriskende, rensende elementer fra jorden.

Nå setter jeg pris på det gamle ordtaket: «Nød lærer naken

kvinne å spinne.»

Det virket! Vi etterlot oss lukten i jorden da vi fortsatte ferden.

13 Legekunst

Regntiden nærmet seg. Denne dagen oppdaget vi en sky som holdt seg på himmelen en kort stund. Det var et sjeldent syn som alle satte pris på. Nå og da kunne vi til og med gå under den store skyggen som den kastet og følte oss mer eller mindre som en maur under en støvel før den ble satt ned. Det var en fryd å være blant voksne som ikke hadde mistet sansen for å være barnslige og leke. De løp foran skyggen, ut i det sterke solskinn og sa ertende at vindens bein gikk langsomt, bare for å håne skyen. Så kom de tilbake for å gå i skyggen i~en og fortalte meg for en vidunderlig gave Den Guddommelige Enhet ga folket med kjølig luft. Det var en sorgløs og leken dag. Men mot slutten av dagen inntraff tragedien, eller i hvert fall det jeg oppfattet som et tragisk øyeblikk.

Det var en mann midt i trettiårene, som ble kalt Store Steinjeger. Han var flink til å finne verdifulle steiner. Han hadde ganske nylig begynt å kalle seg «Store» fordi han i årenes løp hadde utviklet en spesiell evne til å finne vidunderlig store opaler og til og med gullklumper i gruveområdene etter at de kommersielle selskapene hadde innstilt virksomheten. Det virkelige~ folket syntes opprinnelig at kostbart metall var overflødig. De kunne ikke spise det og i et samfunn der det ikke var noen markeds plass, kunne de heller ikke kjøpe noe å spise for det. De satte bare pris på det fordi det var vakkert og fordi det kunne komme til nytte. Men i tidens løp hadde de innfødte oppdaget at den hvite mann verdsatte det høyt. Det var enda mer forbausende enn den merkelige troen på at de kunne eie og selge land. Det er de verdifulle smykkesteinene som finansierer stammens speidere som med jevne mellomrom reiser inn til byen og kommer tilbake med nyheter. Store Steinjeger våget seg aldri i nærheten av de gruvene som fremdeles er i drift, for han kjenner den skremmende historien om at folket hans ble tvunget til å arbeide i gruva. De gikk ned i den en mandag og kom ikke opp igjen før mot slutten av uken. Fire av fem døde. Vanligvis var de dømt for en eller annen forbrytelse, og ble derfor tvunget til å arbeide som en del av fengselsstraffen. De måtte også oppfylle visse kvoter, og ofte måtte kone og barn arbeide sammen med fangen, for tre mennesker kunne kanskje oppfylle den kvoten som var bestemt for ett individ. Det virket som om det var veldig lett å finne en overtredelse som kunne gjøre dommen lengre. Det var umulig å rømme. Denne nedvurderingen av menneskenes liv og legeme var selvfølgelig helt lovlig.

Denne spesielle dagen gikk StoFe Steinjeger langs kanten på en skrent da grunnen ga etter, og han falt omtrent sju meter ned fra skrenten og landet på steingrunn. Landskapet vi hadde gått gjennom, besto av tykke lag av blankpolert granitt, steinblokker og grus.

På denne tiden hadde jeg fått et kraftig lag med tykk hud under fotsålene som begynte å ligne på de hovaktige føttene til vennene mine. Men ennå var ikke dette laget med dødt vev nok til at det var behagelig å gå på skarpe steiner. Jeg gikk og tenkte på føttene mine. Jeg husket et skap fullt av sko hjemme, både

tursko og joggesko. Jeg hørte Store Steinjeger skrike da han virvlet gjennom luften. Vi styrtet bort til kanten, alle sammen, og kikket ned. Han lå i en haug, og vi så allerede en blodpøl rundt ham. Flere skyndte seg ned i kløfta, og ved et slags kjedesystem fikk de ham opp igjen nesten med det samme. Jeg tror ikke det ville ha gått like fort hvis han hadde fløyet opp. Alle hendene som tok imot ham etter tur, virket som et samleband.

Da de la ham på den glatte steinfiaten på toppen, syntes såret hans tydelig. Det var et veldig alvorlig og komplisert brudd midt på leggen. Knokkelen stakk omtrent fem centimeter ut gjennom den sjokoladefargede huden, som en stor og stygg støttann. Noen tok raskt av seg pannebåndet som ble bundet rundt den øverste delen av leggen. Medisinmann og Helbredende Kvinne sto på hver sin side av den skadde pasienten. Andre medlemmer av stammen begynte å slå leir for natten.

Jeg nærmet meg forsiktig til jeg sto ved siden av den liggende skikkelsen. «Kan jeg få se på?» spurte jeg. Medisinmann beveget hendene fram og tilbake i en forsiktig glidende bevegelse et par centimeter over det brukne benet. Først brukte han hendene parallelt, og så i motsatte bevegelser, fra øverst til nederst. Helbredende Kvinne smilte til meg og snakket til Ooota. Han på sin side sendte beskjeden videre til meg.

Han forklarte: «De gjør dette for deg. Vi har fått vite at du har samme evne hos ditt folk som det Helbredende Kvinne har hos oss.»

«Ja, jeg går ut fra det,» svarte jeg. Jeg hadde aldri likt ideen om at det bare var leger med veska full av knep som kunne kurere, fordi da min egen helse mange år før ble utfordret av poho, lærte jeg at helbredelse ikke bare kommer fra en kilde. Legen kan fjerne fremmedelementer fra kroppen for å hjelpe den, injisere kjemikalier, ta seg av knokler og få dem på plass igjen, men det betyr ikke at kroppen blir helbredet. Jeg er faktisk temmelig sikker på at det aldri har vært en lege noen steder, noen gang, i noe land, i noen historisk periode, som noensinne har helbredet noe som helst alene. Hvert menneske har sin egen lege inne i seg. Legene er på sitt beste når de har vedkjent seg en personlig evne, utviklet den og er privilegert til å få gjøre det de er best til og liker å gjøre for å kunne tjene samfunnet. Men nå var ikke tiden inne til en lengre diskusjon. Jeg godtok de ordene Ooota hadde valgt å bruke og var enig med de innfødte i at i mitt samfunn ble jeg også sett på som en helbredende kvinne.

De fortalte meg at det var fort gjort å binde sammen det tidligere mønsteret i det friske beinet når Medisinmann førte hendene fram og tilbake over leggen uten å røre den. Det ville motvirke hevelse i den tiden knokkelen grodde sammen igjen. Medisinmann frisket på hukommelsen til beinet, så det skulle huske sin sanne natur når det var friskt og uskadd. Det fjernet sjokket fra beinet da det brakk og ble revet ut av den stillingen det hadde utviklet i mer enn tre~ti år. De «snakket» til knokkelen.

Deretter begynte de tre hovedpersonene i dramaet -

Medisinmann ved føttene, Helbredende Kvinne som knelte ved siden av pasienten og pasienten selv som lå på ryggen -å snakke på et vis som minnet om bønn. Medisinmann la begge hender rundt ankelen, litt over huden. Det virket ikke som han rørte ved foten eller trakk i den. Helbredende Kvinne gjorde det samme rundt kneet. De snakket på en messelignende måte, eller det minnet om sang, og alle tre uttrykte seg på forskjellig vis. På ett og samme tidspunkt hevet alle tre stemmene unisont og ropte et eller annet. De hadde brukt en eller annen form for kraft, men jeg kunne ikke se at de trakk i beinet. Knokkelen gled bare tilbake inn i hullet som den hadde stukket ut av. Så holdt Medisinmann de ujevne hudflikene sammen og gjorde tegn til Helbredende Kvinne som nå åpnet det merkelige, lange røret hun alltid gikk med.

Flere uker tidligere hadde jeg spurt Kvinnehelbreder hva kvinnene gjorde når de fikk sin månedlige menstruasjon, og da viste hun meg bind som var laget av røtter, strå og fine fuglefjær. Etter det la jeg merke til at en kvinne nå og da forlot gruppen og gikk alene ut i ørkenen for å ordne med denne nødvendigheten. De gravde ned det brukte bindet akkurat slik vi gjorde med ekskrementene våre hver dag - på kattevis. Men jeg hadde sett at kvinnene av og til kom tilbake fra ørkenen med noe i hånden, som de tok med seg til Helbredende Kvinne. Hun åpnet lokket på det lange røret hun gikk med. Det var foret med samme type planteblader som de brukte for å lindre vannblemmene, riftene og solskadene som føttene mine fikk hver dag. Helbredende Kvinne puttete den mystiske gjenstanden nedi. De få gangene jeg var i nærheten, hadde jeg merket en forferdelig frastøtende lukt. Omsider oppdaget jeg hva den hemmelighetsfulle tingesten var - det var store blodklumper fra kvinnene.

Denne dagen åpnet ikke Helbredende Kvinne toppen av røret, men bunnen. Det kom ingen ubehagelig lukt. Det var ingen lukt i det hele tatt. Hun klemte til rundt røret, og ut kom det en svart tjære. Den var veldig tykk og blank. Hun brukte den til å lime de takkede kantene på såret sammen. Hun smurte den utover den skadte huden og tjærebredde bokstavelig talt såret. Det var ingen bandasje, ingen forbindelse, ingen spjelking, ingen krykke og ingen suturer.

Snart var hun ferdig med såret, og vi fikk det travelt med å spise. I løpet av kvelden byttet forskjellige mennesker på åsittet hodet til Store Steinjeger i fanget, så han kunne se bedre fra leiet sitt. Jeg tok også min tørn. Jeg ville kjenne på pannen hans for å finne ut om han hadde feber. Jeg ville også røre ved dette mennesket og være nær mannen som tilsynelatende hadde gått med på denne demonstrasjonen for min skyld. Der han lå med hodet i fanget mitt, så han opp på meg og blunket.

Neste morgen sto Store Steinjeger opp og gikk sammen med oss. Han haltet ikke det aller minste. De fortalte meg at det ritualet de hadde utført, reduserte presset på knokkelen og hindret at beinet hovnet opp. Og det hadde virket. I flere dager så jeg nøye på beinet hans og fulgte med da den naturlige svarte, tjæreaktige blandingen begynte å falle av. I løpet av fem dager var den borte,

og det var bare et lite arr der knokkelen hadde stukket ut gjennom huden. Denne mannen veide omtrent sytti kilo. Det var et mirakel at han kunne stå på beinet som hadde vært helt brukket uten å støtte seg og uten at knokkelen vippet ut gjennom hullet igjen. Jeg visste at denne stammen var veldig sunn og frisk, men det virket også som om de hadde en særegen evne til å ta seg av nødssituasjoner.

Disse menneskene som hadde en slik evne til helsepleie, hadde aldri studert biokjemi eller patologi, men de representerte sannhet, gode hensikter og et engasjement til å gjøre det gode.

Helbredende Kvinne spurte meg: «Forstår du hva evighet betyr?»

«Ja,» sa jeg. «Jeg forstår.»

«Er du sikker på det?»

«Ja, jeg forstår det,» gjentok jeg.

«Da kan vi fortelle deg noe annet. Alle mennesker er bare ånder som gjester denne verden. Alle ånder er vesener som lever evig. Alle møter med andre mennesker innebærer erfaring, og alle erfaringer er forbindelser som varer evig. Det virkelige folket tar med seg hele erfaringen, så den blir en sluttet sirkel. Vi lar det ikke være løse ender, slik Mutanter har for vane. Hvis du går din vei med onde følelser i hjertet overfor et annet menneske, og den sirkelen ikke blir sluttet, vil den gjenta seg senere i livet ditt. Du kommer ikke bare til å lide én gang, men gang på gang til du lærer. Det er viktig å observere for å lære og bli klokere av det som har hendt. Det er viktig å takke, eller velsigne det, som dere sier, og gå sin vei i fred.»

Jeg vet ikke om beinet til denne mannen ble helbredet fort eller ikke. Vi hadde ikke noe røntgenapparat, så jeg kunne se knokkelen før og etter, og han er et vanlig menneske, ikke et overmenneske, men det spilte ingen rolle for meg. Han hadde ingen smerter. Han fikk ingen ettervirkninger, og for ham og de andre var erfaringen over, og vi gikk alle videre i fred og forhåpentligvis litt klokere. Sirkelen var sluttet. Ingen brukte mer energi, tid eller oppmerksomhet på den.

Ooota sa at de ikke fremkalte ulykken. De formidlet bare at de var åpne for en erfaring hvis det var til det beste for alt liv overalt, og slik at jeg kunne se og lære noe om helbredelse. De visste ikke om det ville dukke opp en utfordring eller hvem som skulle møte den, men de var åpne for at jeg skulle kunne få denne erfaringen. Da det hendte, var de nok en gang takknemlige for den gaven de fikk lov til å dele med en utenforstående Mutant.

Jeg var også takknemlig den kvelden for at disse såkalt usiviliserte menneskene lot meg få slippe inn i deres gåtefulle, ufordervede tanker. Jeg ville gjerne lære mer om deres legende metoder, men jeg ville ikke ha ansvaret for å utsette dem for prøvelser. Det sto klart for meg at det var en stor nok utfordring

å overleve i denne ørkenen.

Jeg burde ha visst at de leste tankene mine og visste hva jeg ba om før jeg fikk sagt det. Den kvelden drøftet vi lenge forbindelsen mellom det fysiske legemet, det evige mønsteret i vår eksistens og et nytt aspekt som vi ikke hadde vært innom før: den rollen følelser og emosjoner spiller i helse og vel-være.

De tror at det vi føler for ting, er det som virkelig blir registrert. Det blir nedtegnet i hver eneste celle i kroppen, i kjernen av vår personlighet, i tankene, og i vårt evige jeg. Der enkelte religioner snakker om nødvendigheten av å mate de sultne og gi vann til de tørste, sier denne stammen at det er ikke maten og væsken og det sultne eller tørste mennesket som er viktig. Det er den følelsen vi opplever når vi oppriktig og kjærlig gir, og som blir registrert eller ikke. Når vi gir vann til en døende plante eller et dyr eller oppmuntrer noen, gir det oss like mye viten om livet og vår skaper, som når vi finner et menneske som tørster og gir det hjelp. Vi forlater dette eksistensnivået så å si med en karakterbok, der det hvert eneste øyeblikk blir registrert hvordan vi forholder oss til følelsene våre. Det er de usynlige ikkefysiske følelsene som fyller den evige delen av oss, som skaper forskjellen mellom det som er viktig og det som er mer ubetydelig. Handlingene våre er bare kanalen der følelsen eller hensikten får komme til uttrykk og erfares.

Mens de to innfødte legene arbeidet med å få knokkelen på plass, sendte de tanker om fullkommenhet til legemet. Det foregikk like mye i hodet og hjertet deres som i hendene. Pasienten var åpen og mottagelig for impulser om å bli frisk og trodde at han skulle bli helt frisk igjen. Det var forbausende at det som virket mirakuløst ut fra mitt synspunkt, var normen slik stammen så det. Jeg begynte å lure på hvor mye av lidelsene i USA, i sykdommer eller når noen ble offer for overgrep, som skyldtes følelsesmessig programmering, selvfølgelig ikke på et bevisst plan, men på et plan som vi ikke er klar over.

Hva ville hende i USA hvis legene trodde like sterkt på menneskekroppens egen helbredende evne som de trodde at medikamenter kunne eller ikke kunne kurere? Jeg satte stadig større pris på båndet mellom lege og pasient. Hvis legen selv ikke tror at pasienten kan bli frisk, kan det alene hindre nettopp det. Når en lege forteller en pasient at det ikke fins noen kur, lærte jeg for lenge siden at det betyr at legen ikke har noen informasjon fra sin utdanning og bakgrunn som han eller hun kan bruke til å helbrede. Det betyr ikke at det ikke fins noe botemiddel. Hvis noe menneske noen gang er blitt frisk av en slik lidelse, da har menneskekroppen tydeligvis evnen til å lege seg selv. I en lang diskusjon med Medisin-mann og Helbredende Kvinne oppdaget jeg et utrolig nytt perspektiv på helse eller sykdom. «Helbredelse har absolutt ingenting å gjøre med tid,» sa de. «Både helbredelse og sykdom skjer på et øyeblikk.» Slik jeg tolket dette, mente de at kroppen er hel, frisk og sunn på cellenivå, og så i løpet av et øyeblikk skjer den første forstyrrelsen eller abnormitet i en celle. Det kan gå måneder eller år før symptomene oppdages eller diagnosen blir stilt. Og helbredelse

er den motsatte prosessen. Man er syk, og helsen forfaller, og så får man en eller annen form for behandling, avhengig av hvilket samfunn man er en del av. I løpet av et øyeblikk slutter kroppen å gå nedoverbakke og tar det første skrittet mot reparasjon. Det virkelige folket tror ikke at vi er tilfeldige ofre for dårlig helse, men at det fysiske legemet er det eneste middelet som vårt høyere nivå av evig bevissthet har for å kommunisere med vår personlige bevissthet. Når kroppen tvinges til å bli langsommere, får vi en mulighet til å se oss rundt og analysere de virkelige 5årene vi trenger å lege: haltende forhold, store hull i vår tro, innkapslede svulster av frykt, sviktende tro på vår skaper, følelser som blir harde av manglende evne til å tilgi og sa videre.

Jeg tenkte på de amerikanske legene som nå arbeider med positiv tenkemåte for å behandle kreftpasienter. De fleste av dem er ikke særlig populære blant sine kolleger. De utforsker noe som er for «nytt». Og nå hadde jeg sett et eksempel på at verdens eldste folk brukte metoder som var gått i arv gjennom tusener av år og som beviste sin gyldighet. Men vi såkalte siviliserte mennesker vil ikke bruke den positive tankeoverføringen fordi den kanskje kan vise seg bare å være et påfunn, og så blir vi forsiktig enige om at det er best å vente en stund for å se hvordan det virker på noen få utvalgte tilfeller. Når en Mutant som er alvorlig syk, har fått all den tilgjengelige behandlingen legen har, og ligger på dødsleiet, forteller legen familien at han eller hun har gjort alt som sto i deres makt. Det er riktig at jeg mange ganger har hørt bemerkningen: «Jeg beklager, men det er ikke noe mer vi kan gjøre. Nå ligger det i Guds hender.» Merkelig hvor bakvendt det virker.

Jeg tror ikke at Det virkelige folket er overmenneskelig i sin behandlingsmåte av sykdom og ulykker. Jeg tror helt oppriktig at alt det de gjør, kan forklares innenfor vårt naturvitenskapelige syn. Det er bare det at vi strever så veldig med å konstruere maskiner som skal utføre visse teknikker, og Det virkelige folket er bevis på at det kan gjøres uten en elektrisk ledning.

Menneskeheten vandrer rundt og strever, men på det australske kontinentet har man de mest sofistikerte helbredelsesmetoder bare noen tusen kilometer fra de urgamle metodene som til alle tider har reddet liv. Kanskje de vil bli forent en dag, så det oppstår en sluttet sirkel av viten.

Hvilken verdensomspennende festdag det ville bli!

14 Totem

Utover dagen skiftet vinden retning og økte i styrke, og vi strevde oss fram mens sand pisket mot kroppen. Sporene våre på jordens overflate forsvant med det samme vi satte dem. Jeg anstrengte meg for å se gjennom det røde støvet. Det var som å se gjennom blodskutte øyne. Omsider fant vi ly langs en steinete høyde, der vi krøp sammen for å beskytte oss mot den røffe

behandlingen. Mens vi satt der innhyllet i skinn, ansikt til ansikt, spurte jeg: «Hva slags forhold hardere egentlig til dyreriket? Er de totemene deres, symboler som minner dere om forfedrene deres?»

«Vi er alle ett,» lød svaret, «og vi lærer styrke av svakhet.»

Jeg fikk vite at den brune falken som fortsatte å følge oss, minnet folket på at vi av og til bare tror på det vi ser rett foran øynene våre. Hvis vi bare løfter oss og stiger høyere, kan vi få utsyn over et mye større bilde. De fortalte meg at Mutanter som dør i ørkenen fordi de ikke finner vann og derfor blir sinte og fortvilte, egentlig dør av følelser.

Det virkelige folket tror at mennesker fremdeles har evolusjonær lærdom å hente som en global familie. De tror at universet fortsatt utvikler seg og ikke er et avsluttet prosjekt. Det virker som om mennesker har det altfor travelt til å oppleve *væren*~

De snakker om kenguruen den tause, vanligvis godlynte skapningen som blir fra en halvmeter til over to meter høy, og har jordfarger fra dempet sølvgrå til kopperrød. Når den kopperrøde kenguruen blir født, er den ikke større og veier ikke mer enn en snittebønne, men når den er fullvoksen, er den likevel over to meter høy. De synes Mutanter legger for stor vekt på hudfarger og kroppsformer. Det viktigste de kan lære av kenguruen, er at den ikke går bakover. Det er umulig for den. Den går alltid forover, selv når den går rundt i sirkel! Den lange halen er som en trestamme og veier like mye. Mange mennesker velger kenguruen som sitt totem fordi de føler et virkelig slektskap og anerkjenner nødvendigheten av å lære balansen i sin personlighet. Jeg likte tanken på å se tilbake på livet mitt og komme til at, selv når det viste seg at jeg hadde gjort feil eller dårlige valg, så var det det beste jeg hadde kunnet gjøre på det nivået der jeg nå befant meg. I det lange løp skulle det likevel vise seg å være et skritt fremover. Kenguruen kontrollerer også reproduksjon og slutter å for-mere seg når forholdene i omgivelsene berettiger det.

Vi kan lære av slangen som snor seg av sted når vi ser hvor ofte den skifter ham. Vi oppnår lite i livet hvis vi tror det samme når vi er trettisju som når vi er sju. Det er nødvendig å legge av seg gamle ideer, vaner, meninger, og av og til venner. Å slippe taket kan være en vanskelig lærdom for menneskene. Slangen er verken større eller mindre fordi den kaster den gamle hammen. Det er bare nødvendig. Nye ting kan ikke komme der det ikke er plass til dem. Man både virker og føler seg yngre når man kvitter seg med gammel bagasje, men man blir naturligvis ikke yngre. Det virkelige folket lo fordi alle syntes det var meningsløst å holde oversikt over alder. Slangen er en mester i trolldom og makt. Det er godt å ha begge de ler, men de kan bli ødeleggende hvis det blir for mye av det. Det er mange slanger som kan drepe mennesker med giften sin. Den virker fint i det henseende, men som så mange andre ting kan den også brukes i en meningsfull sammenheng, som å hjelpe et menneske som har falt i en maurtue, eller noen som er blitt stukket av veps eller bier. Det virkelige

folket respekterer slangens behov for privatliv på samme måte som hver enkelt av dem trenger tid for seg selv.

Emuen er en stor og mektig fugl som ikke kan fly. Den hjelper på avlingene fordi den eter frukt. Ved å legge fra seg frø der den ferdes, kan vi nyte en utbredt overflod av plantemat. Den legger også et stort grønn-svart egg. Den er et totem for fruktbarhet. Det virkelige folket setter stor pris på delfinen, selv om de ikke lenger har tilgang til havet i noen særlig grad. Delfinen var den første skapningen som de opplevde at de kunne snakke med gjennom tankene. Det viser at det er meningen livet skal være lykkelig og fritt. Av denne lekens mester lærte de at det ikke fins noen konkurranse, ingen tapere eller vinnere, bare moro for alle.

Av edderkoppen lærer de at de aldri skal være grådige. Den viser at nødvendighetsartikler kan være både vakre og kunstneriske. Edderkopper viser også at vi altfor lett kan bli selvopptatte.

Vi snakket om den lærdommen som mauren, kaninen, firfislene og til og med brumbien - Australias villhest kan gi oss. Da jeg snakket om at enkelte dyreslag ble utryddet, spurte de om Mutanter ikke forsto at slutten på hver art er et skritt nærmere slutten for menneskearten.

Endelig stilnet sandstormen. Vi gravde oss ut. Så fortalte de meg at de var blitt enige om hva slags dyr jeg var i slekt med. De var kommet fram til det ved å betrakte skyggen min, måten jeg oppførte meg på, og ganglaget som de tykkhudete føttene hadde påført meg. De sa at de ville tegne dyret for meg i sanden. Mens solen skinte som et spotlight foran meg, brukte de fingrer og trær som blyanter. Omrisset av et hode dukket fram, og noen føyde til små runde ører. De så på nesen min og overførte den formen til sanden. Åndekvinne tegnet øynene og sa at de hadde samme farge som mine. Deretter føyde de til mange prikker, og jeg ertet dem og sa at fregnene mine var helt skjult nå. «Vi vet ikke hva slags dyr dette er,» sa de. «Det fins ikke i Australia.» De følte at det var hunnen som var jegeren i denne kanskje mytiske arten, og at hun en stor del av tiden gjerne ferdes alene. Hun satte barnas velferd foran sitt eget liv eller makens. Deretter la Oota smilende til: «Når dette dyrets behov blir oppfylt, er det godlynt, men de skarpe tennene blir også brukt.»

Jeg så ned på den ferdige tegningen og oppdaget en gepard. «Ja,» sa jeg. «Jeg kjenner dette dyret.» Jeg kunne forholde meg til alt det den store katten kunne lære meg. Jeg husker hvor stille den natten virket, og jeg gikk ut fra at den brune falken også hadde slått seg til ro.

En halvmåne hang på den skyfrie himmelen da jeg oppdaget at dagen vår hadde tatt slutt mens vi snakket i stedet for å gå.

Jeg husker hvor stille den natten virket, og jeg gikk ut fra at den brune falken også hadde slått seg til ro.

En halvmåne hang på den skyfrie himmelen da jeg oppdaget

at dagen vår hadde tatt slutt mens vi snakket i stedet for å gå

15 Fugler

Søsteren til Drømmende Fugl gikk inn i morgensirkelen. Hun tilbød seg å dele sine evner med flokken hvis det var til beste for alle. Hvis det var slik, ville Den guddomme lige enhet sørge for oss. Vi hadde ikke sett en fugl på to eller tre uker, bortsett fra min trofaste venn, den brune falcken med de mørke fløyelsvingene som kom stupende over den vandrende flokken og alltid kom nærmest hodet mitt.

De andre ble veldig opprømte over dette, og nå trodde jeg også at fugler dukket opp fra ingen steder hvis det lå i planen for dagen vår.

Solen hadde kastet sitt strålende oransje lys halvveis nedover skrentene i det fjerne da vi så at de nærmet seg. Det var en flokk med svært fargerike fugler, større enn de parakittene jeg pleide å ha i bur hjemme, men med de samme spillende fargene. De var så mange at det var umulig å se den blå himmelen mellom de utspilte vingene. Plutselig ble lyden av hvesende boomeranger som suste mot himmelen, blandet med fugleskrikene. Det lød som om fuglene uopphørlig skrek: «Meg, meg, meg.» De falt to og to og tre og tre fra himmelen. Ikke en eneste fugl lå og led på bakken. De ble drept med det samme.

Den kvelden spiste vi et vidunderlig måltid, og gruppen ble forsynt med mangefargede fjær. De laget hodebånd og brystplater, og av noen laget de bind til kvinnene som skulle bruke dem når de fikk sin månedlige menstruasjon. Kjøttet spiste vi. Hjernene ble tatt ut og oppbevart for seg. De ble tørket og brukt senere; noen ble blandet i urtemedisiner, og andre med vann og olje når de laget farger. De få fuglerestene som ble igjen, la de ut til flokken med dingoes som fra tid til annen fulgte oss.

Ingenting gikk til spille. Alt ble resirkulert tilbake til naturen og ned i jorden. Dette var en landtur som ikke etterlot seg noe søppel. Man kunne faktisk nesten ikke merke at vi en gang hadde slått leir og spist på noen av leirplassene våre.

De er mestere til å gli inn i naturen, og både benytte seg av universet og reise videre uten å sette spor i det.

16 Håndarbeid

Vi hadde avsluttet dagens måltid. Bålet var bare kull som glødet svakt. Nå og da steg gnister opp mot den grenseløse himmelen rundt oss. Flere av oss satt i ring rundt flammens flakkende mønstre. Akkurat som mange amerikanske indianerstammer tror Det virkelige folket også at det er viktig å se på de andre menneskene i gruppen når de sitter i en krets, særlig på den som sitter rett overfor en. Den personen er et åndelig speilbilde av en selv. De trekkene som en ser i det andre individet og som en beundrer, er egenskaper hos en selv som en ønsker skal bli tydeligere. Noe den andre gjør, trekk ved utseendet og oppførsel som man ikke liker, er egenskaper ved en selv som må bearbeides. Man kan ikke kjenne igjen det man selv ville kalle godt eller ondt hos andre hvis man ikke selv har den samme styrken og svakheten på et plan i sitt eget liv. Det er bare graden av selvdisiplin og selvutfoldelse som er forskjellig. Når et menneske virkelig forandrer noe ved seg, tror de det bare kan skje når han eller hun har bestemt det selv, og de mener at vi alle har evnen til å forandre hva det skal være ved vår egen personlighet. Det fins ingen grenser for hva vi kan frigjøre oss fra og tilegne oss. De tror også at den eneste virkelige innlytelsen vi har på andre, skjer gjennom måten vi lever og handler på. Denne overbevisningen fører til at stammemedlemmene hver dag er innstilt på å bli bedre mennesker.

Jeg satt rett overfor Symester. Hun satt med bøyd hode mens hun konsentrerte seg sterkt om den lappingen hun holdt på med. Tidligere på dagen var Store Steinjeger kommet til henne etter at vannbeholderen han hadde båret rundt livet, plutselig falt i bakken. Det var ikke kengurublæren, fylt med sitt dyrebare innhold, som var utslitt, men lærremmen som holdt den på plass langs siden hans.

Symester bet over naturtråden med tennene. De var glattslitte og omtrent halvparten av sin opprinnelige lengde. Hun løftet hodet fra arbeidsstillingen sin og sa: «Mutanter og alder er interessant. Arbeid som en blir for gammel til å utføre. Begrenset nytte.»

«Aldri for gammel til å være verdifull,» la noen til.

«Det virker som om forretningsvirksomhet er blitt et hasardspill for Mutanter. De begynte med den for at menneskene sammen kunne få til bedre varer enn de kunne alene, og for at enkeltmenneskets evner skulle komme til uttrykk og bli del av pengesystemet deres. Men nå er målet med forretningsvirksomhet forretningene alene. Det er merkelig for oss, for vi ser produktet som noe virkelig, og mennesker som virkelige vesener, men forretningsvirksomhet er ikke virkelig. Det er bare en idé, basert på en overenskomst, men likevel er målet å holde seg innenfor virksomheten for enhver pris. En slik tro er det vanskelig å forstå,» bemerket Symester.

Derfor fortalte jeg dem om vårt samfunnssystem basert på det frie initiativ, om privat eiendomsrett, korporasjoner, aksjer og obligasjoner, arbeidsledighetsstønader, sosialtrygd og fagforeninger. Jeg fortalte dem det jeg visste om det sovjetiske styresettet, og om hva som er forskjellen mellom kinesisk og japansk økonomi. Jeg har forelest i Brasil, Danmark og flere andre steder i Europa og i Sri Lanka, så jeg delte med dem det jeg visste om livet på de stedene.

Vi snakket om industri og produkter. Alle var enige i at biler var praktiske til transport. Men å gjøre seg til slaver for å betale det den kostet, og kanskje bli innblandet i en ulykke, der en helt sikkert måtte ordne opp i uoverensstemmelser og kanskje skaffe seg fiender på halsen, i tillegg til å måtte dele det dyrebare ørkenvannet med fire hjul og et sete, var etter deres mening ikke verdt det. Og dessuten hadde de det aldri travelt.

Jeg så på Symester som satt rett overfor meg. Hun hadde mange bemerkelsesverdige trekk som jeg beundret. Hun visste mye om verdenshistorie og til og med aktuelle hendelser enda hun verken kunne lese eller skrive. Hun var skapende. Jeg la merke til at hun tilbød seg å reparere beholderen for Store Steinjeger før han spurte. Hun var en kvinne med et mål, og hun levde med det målet for øyet. Det var sant: jeg kunne lære av å betrakte den som satt rett overfor meg i kretsen.”

Jeg lurte på hva hun tenkte om meg. Når vi dannet ringen, var det alltid noen som satt rett overfor meg, men det var aldri kamp om å komme først til den plassen. Jeg visste at en viktig feil ved meg var at jeg stilte for mange spørsmål. Jeg måtte huske at disse menneskene alltid delte med seg, så jeg ville bli inkludert når tiden var inne. Jeg lød sannsynligvis som et plagsomt barn for dem.

Etter at vi hadde lagt oss for natten, tenkte jeg fremdeles på det hun hadde sagt. Forretningsvirksomhet er ikke virkelig, det er bare en overenskomst mellom parter, likevel er målet forretningsvirksomheten selv, uavhengig av resultatet for menneskene og produktet og tjenestene! Det var en ganske kløktig observasjon for en som aldri hadde lest en avis, sett fiemsyn eller hørt på radio. I det ene øyeblikket ønsket jeg at hele verden kunne høre denne kvinnen.

I stedet for å kalle dette stedet villmarka, burde de i stedet se på det som et sentrum for menneskelig omsorg.

17 Musikkmedisin

Flere mennesker i gruppen forvaltet musikkmedisin. Medisin var det ordet som av og til ble brukt i oversettelse. Det betydde ikke medisinsk, heller ikke hadde det noe med fysisk helbredelse å gjøre. Medisin var alt godt som bidro til gruppens alminnelige velferd. Ooota forklarte at det var fint å ha den evnen eller medisinen for å ordne med brukne ben, men det var verken mer eller mindre verdt enn å ha evnen til å se sitt slektskap med

fruktbarhet og egg. Begge var nødvendige, og begge var enestående personlige egenskaper. Jeg var enig og så fram mot et fremtidig eggemåltid.

Den dagen fikk jeg vite at det skulle være en stor konsert. Blant de få eiendelene vi hadde med oss, var det ingen instrumenter, men det var lenge siden jeg hadde sluttet å spørre hvordan og hvor ting skulle dukke opp.

Den ettermiddagen kunne jeg føle spenningen bygge seg opp mens vi gikk gjennom en kløft. Den var smal, kanskje snau fire meter bred med vegger som strakte seg opp til seks meter i været. Vi stanset for kvelden, og mens noen laget i stand et måltid av grønnsaker og insekter, ordnet musikerne til en scene. Det vokste runde tønneformede planter der. Noen skar av toppene og gravde ut den fuktige gresskarfargede massen som vi andre spiste. De store frøene i kjøttet ble lagt til side. Noen av de hårløse skinnene som vi hadde med oss ble lagt over plantene og bundet tett og stramt til. De ble utrolige slagverksinstrumenter.

Et gammelt dødt tre lå i nærheten, og flere greiner var dekket med termitter. En grein ble brukket og banket fri for insekter. Termittene hadde ett margen ut av greinen som var full av sagmugg. De dunket en pinne inn i greinen og blåste ut den smulete kjernen for å få et langt, hult rør. Jeg følte at jeg så Gabriels trompet bli konstruert. Jeg fant senere ut at det var dette instrumentet som australierne vanligvis omtalte som en *didjeridoo*. Den lager en dyp melodisk lyd når man blåser i den.

En av musikerne begynte å slå to pinner mot hverandre, og en annen brukte to steiner til å forsterke rytmen. De hadde hengt skiferbiter i tråder, så de skapte lyder av klingende bjeller. En mann laget en *bullroarer*, et flatt trestykke som er festet til en snor. Det svinges rundt og lager en brummende lyd. Med stor ekspertise kontrollerte de styrken som steg og sank. Arrangementet i kløfta skapte en fabelaktig vibrasjon og et utrolig ekko. Ordet *konsert* kunne ikke ha vært mer passende brukt.

De sang alene, i grupper og ofte flerstemt. Jeg forsto at enkelte av sangene var like gamle som tiden. Menneskene rundt meg gjentok sanger som ble skapt her i ørkenen lenge før kalenderen vår ble oppfunnet. Men jeg opplevde også nye komposisjoner, musikk som ble laget bare fordi jeg var der. Jeg fikk vite: «Akkurat som en musiker søker musikalsk uttrykk, slik søker musikken i universet sitt uttrykk.»

Drømmefanger

Fordi de ikke har noe skriftspråk, blir viten overlevert fra generasjon til generasjon gjennom sang og dans. Alle historiske hendelser kan fremstilles som tegninger i sanden eller gjennom musikk og drama. De synger og danser hver eneste dag fordi de må holde kunnskapene levende i erindringen, og det tar omtrent et år å fortelle hele historien deres. Hvis hver begivenhet også ble malt og alle maleriene lagt ved siden av hverandre på bakken i riktig rekkefølge, ville vi få et kart over verden slik den har sett ut i tusenvis av år.

Men det jeg egentlig var vitne til, var hvordan de lever livet til fulle uten noen materielle bånd. Da konserten var over, ble instrumentene lagt tilbake der de hadde funnet dem. Frø ene ble plantet for å sikre ny vekst. De malte tegn på steinveggen som viste den mulige avlingen for de neste som kom denne veien. Musikerne la fra seg pinnene, greinene og steinene, men gledet over å skape komposisjoner og selve bega109

velsen deres var igjen som en bekreftelse på hvert menneskes verdi og selvaktelse. En musiker bærer musikken inne i seg. Han trenger ikke noe spesielt instrument. Han er musikken.

Det virket også som jeg den dagen lærte at livet består av selvbetjening. Vi kan berike våre egne liv, gi til oss selv og være så skapende og lykkelige som vi bare vil tillate oss å være. Komponist og de andre musikerne gikk bort med løftet hode. «En ganske fin konsert,» bemerket en av musikerne. «En av de beste,» lød svaret. Jeg hørte Komponist si. «Om ikke lenge tror jeg at jeg skal forandre navnet mitt fra Komponist til Store Komponist.»

Det var ikke et oppblåst ego jeg så. De er rett og slett mennesker som anerkjenner sine evner og betydningen av å dele og utvikle alle de vidunderlige gavene vi har fått. Det er en viktig forbindelse mellom anerkjennelsen av ens eget selv-verd og festen som blir holdt når noen gir seg selv et nytt navn.

Det virkelige folket sier de har vært her til all tid. Viten-skapsmenn vet at de har bebodd Australia i minst femti tusen år. Det er virkelig forbausende at de etter femti tusen år ikke har ødelagt noen skoger, ikke forurenset noe vann, ikke satt noen dyrearter i fare for å bli utryddet, ikke forårsaket noen smitte, og hele tiden har de fått mat og ly i overflod. De har ledd mye og grått lite. De lever lange, produktive og sunne liv og forlater det med tillit i sjelen.

Efl morgen var det spenning i luften da den vesle gruppen var formet den vanlige halvsirkelen og vendte seg mot øst. Bare et svakt fargeskjær antydte at det snart var morgengry. Åndekvinne gikk ut i midten, der Stammens Eldste nettopp hadde avsluttet sin del av morgenbønnen.

Åndekvinne og jeg hadde mye fysisk til felles. Hun var den eneste kvinnen i stammen som veide over seksti kilo. Jeg var sikker på at jeg hadde gått ned i vekt siden jeg gikk i den intense heten og bare spiste ett måltid om dagen. Jeg hadde tilstrekkelig overflødig fettvev i kroppen til at jeg i grunnen likte tanken på fett som dryppet fra meg og la seg rundt fotavtrykkene mine i sanden.

Åndekvinne sto midt i halvsirkelen vår med hendene utstrakt over hodet mens hun tilbød det usynlige publikummet i himmelen sine evner. Hun åpnet seg for å være et redskap for Den Guddommelige Enhet hvis den ville virke gjennom henne den dagen. Hun ønsket å dele sine evner med meg, den adopterte Mutanten på denne *waikabout'en*. Hun avsluttet bønnen og takket høyt og tydelig. De andre sluttet seg til og ropte takk for dagens gaver som ennå ikke hadde vist seg. Jeg fikk vite at de vanligvis ba denne bønnen i tankene, men siden jeg fremdeles holdt på å lære telepati, og var ~est, utførte de seremonien med ord fordi jeg ennå hadde mine begrensninger.

Vi gikk til langt ut på ettermiddagen. Det hadde vært lite vegetasjon langs den ruta vi hadde fulgt, men det var en lettelse å slippe det stive gresset som stakk tornene inn i fotsålene mine.

Sent på ettermiddagen ble

stillheten brutt da noen oppda111

get en lund med dvergtrær som var noen underlige vekster. På toppen spredte kronene seg ut som kjempebusker. Det var dette Andekvinne hadde bedt om og hadde ventet å finne.

Mens vi satt rundt bålet kvelden før, hadde hun og tre andre tatt hvert sitt glatte skinn og sydd det godt fast til en ramme. I dag hadde de båret de ferdige gjenstandene. Jeg spurte ikke hva de skulle brukes til, for jeg ville få vite det når tiden var inne.

Åndekvinne grep hånden min og trakk meg bort til trærne mens hun pekte. Jeg så og oppdaget ingenting. Hun var så ivrig at jeg gransket trærne oppmerksomt på nytt. Da oppdaget jeg det: et kjempemessig edderkoppspinn. Det var et tykt, glitrende, sammensatt mønster med hundrevis av vevde tråder. Det så ut til å være spinn på flere av trærne. Hun snakket til Ooota som ba meg velge ett. Jeg visste ikke hva jeg skulle se etter, men hadde lært at aboriginene valgte ut fra intuisjonen. Jeg pekte på et edderkoppsnett.

Da tok hun en aromatisk olje fra pungen som hang fra livet

En morgen var det spenning i luften da den vesle gruppen var formet den vanlige halvsirkelen og vendte seg mot øst. Bare et svakt fargeskjær antydte at det snart var morgengry. Åndekvinne gikk ut i midten, der Stammens Eldste nettopp hadde avsluttet sin del av morgenbønnen.

Åndekvinne og jeg hadde mye fysisk til felles. Hun var den eneste kvinnen i stammen som veide over seksti kilo. Jeg var sikker på at jeg hadde gått ned i vekt siden jeg gikk i den intense heten og bare spiste ett måltid om dagen. Jeg hadde tilstrekkelig overflødig fettvev i kroppen til at jeg i grunnen likte tanken på fett som dryppet fra meg og la seg rundt fotavtrykkene mine i sanden.

Åndekvinne sto midt i halvsirkelen vår med hendene utstrakt over hodet mens hun tilbød det usynlige publikummet i himmelen sine evner. Hun åpnet seg for å være et redskap for Den Guddommelige Enhet hvis den ville virke gjennom henne den dagen. Hun ønsket å dele sine evner med meg, den adopterte Mutanten på denne *waikabout'en*. Hun avsluttet bønnen og takket høyt og tydelig. De andre sluttet seg til og ropte takk for dagens gaver som ennå ikke hadde vist seg. Jeg fikk vite at de vanligvis ba denne bønnen i tankene, men siden jeg fremdeles holdt på å lære telepati, og var ~est, utførte de seremonien med ord fordi jeg ennå hadde mine begrensninger.

Vi gikk til langt ut på ettermiddagen. Det hadde vært lite vegetasjon langs den ruta vi hadde fulgt, men det var en lettelse å slippe det stive gresset som stakk tornene inn i fotsålene mine.

Sent på ettermiddagen ble stillheten brutt da noen oppdaget en lund med dvergtrær som var noen underlige vekster. På toppen spredte kronene seg ut som kjempebusker. Det var dette Åndekvinne hadde bedt om og hadde ventet å finne.

Mens vi satt rundt bålet kvelden før, hadde hun og tre andre tatt hvert sitt glatte skinn og sydd det godt fast til en ramme. I dag hadde de båret de ferdige gjenstandene. Jeg spurte ikke hva de skulle brukes til, for jeg ville få vite det når tiden var inne.

Åndekvinne grep hånden min og trakk meg bort til trærne mens hun pekte. Jeg så og oppdaget ingenting. Hun var så ivrig at jeg gransket trærne oppmerksomt på nytt. Da oppdaget jeg det: et kjempemessig edderkoppspinn. Det var et tykt, glitrende, sammensatt mønster med hundrevis av vevde tråder. Det så ut til å være spinn på flere av trærne. Hun snakket til Ooota som ba meg velge ett. Jeg visste ikke hva jeg skulle se etter, men hadde lært at aboriginene valgte ut fra intuisjonen. Jeg pekte på et edderkoppnett.

Da tok hun en aromatisk olje fra pungen som hang fra livet hennes og smurte hele den runde tamburinformede gjenstanden. Hun trakk alle bladene til side bak edderkoppnettet før hun plasserte det oljete skinnen der. Og med en eneste rask bevegelse

forover kom hun tilbake med edderkoppnettet perfekt og profesjonelt rammet inn av skinnen. Jeg fulgte med da andre kom fram og valgte seg en vev, og alle kvinnene som hadde en ramme gjentok det. Åndekvinne nettopp hadde gjort og feid kingelvetrådene opp i den.

Mens vi hadde holdt på med dette, hadde resten av stammen vært travelt opptatt med å sanke brensel til et bål og samle mat til kveldsmåltidet. Det omfattet også mange av de store edderkoppene fra dvergtrærne, noen røtter og en type rotfrukt jeg ikke hadde spist før og som lignet turnips.

Da vi hadde spist, samlet vi oss slik vi gjorde hver kveld. Åndekvinne forklarte hva hennes evner besto i. Hvert menneske er enestående, og hver av oss har fått bestemte egenskaper som er usedvanlig sterke og kan bli et talent i livet. Hennes bidrag til samfunnet var som Drømmefanger. Hun sa at alle drømmer. Ikke alle bryr seg om å huske drømmene sine eller hente opplysninger fra dem, men alle drømmer allikevel. «Drømmer er skygger av virkeligheten,» sa hun. Alt som fins her, som hender her, er også tilgjengelig i drømmeverdenen. Alle svar fins der. Disse spesielle edderkoppspinnene er til hjelp i en seremoni med sang og dans for å få hjelp til å be universet om en rettesnor for å tyde drømmene. Deretter hjelper Åndekvinne den som drømmer til å forstå budskapet.

Jeg forsto at ordet *drøm* betyr ulike lag av bevissthet. Det er forfedredrømmer da tanken skapte verden. Det er utenfor~kroppen-drømmer, slik som dyp meditasjon, det er drømmer i søvne og så videre.

Stammen benytter seg av drømmefangere for å be om råd i en hvilken som helst situasjon. Hvis de vil ha hjelp til å forstå et forhold, et helse spørsmål, eller meningen med en eller annen opplevelse, tror de at svaret kan bringes fram i lyset gjennom en drøm. Mutanter kjenner bare til én måte å drømme på, og det er i søvnen, men Det virkelige folket mer-ker også en drømmebevissthet mens de er våkne. Uten å bruke rusende stoffer, men bare ved hjelp av pusteteknikk og konsentrasjon, handler de bevisst mens de er i drømmeverdenen.

Jeg fikk det rådet at jeg skulle danse sammen med drømmefangeren. Det blir spesielt vellykket når en hvirvler rundt. Man trekker det aktuelle spørsmålet bestemt fram i tankene og stiller det om og om igjen mens man spinner rundt. Det er en måte å hvirvle rundt på som er mer effektiv enn andre. Det er en øvelse som øker energistrømmene i sju hovedsentra i kroppen, og aboriginene forklarer det slik: Man skal bare stå med utstrakte armer og hele tiden dreie mot høyre.

Jeg ble snart svimmel og satte meg ned og tenkte på hvor sterkt livet mitt hadde forandret seg. Her ute, der det ikke engang var ett menneske per kvadratkilometer, i et område som er tre ganger større enn Texas, utførte jeg en hvirvlende vill dans mens jeg sparket opp sand og fikk luften som forbandt meg og min drømmefanger til å dirre i utover det flate landskapet.

Stammefolket drømmer ikke om natten hvis de ikke kaller på en drøm. For dem er søvnen en tid for nødvendig hvile og restituering av kroppen. Søvnen er der ikke for å dele opp energien mellom ulike prosjekter. De tror at Mutanter drømmer om natten fordi vi ikke har lov til å drømme om dagen i samfunnet vårt, og særlig fordi det ikke er noen forståelse der for å drømme om dagen med åpne øyne.

Omsider var det på tide å sove. Jeg jevnet sanden under meg og brukte armene som pute. Jeg fikk en liten beholder med vann og ble bedt om å drikke halvparten av det nå og resten når jeg våknet. Det ville hjelpe meg til å huske drømmen i detalj. Det spørsmålet som var tydeligst i tankene mine, var det spørsmålet jeg var mest opptatt av: Hva skal jeg gjøre med den viten jeg får her etter at denne reisen er avsluttet?

Om morgenen ba Andekvinne meg gjennom Oota å huske hva jeg hadde drømt. Jeg trodde det skulle bli umulig for henne å tolke betydningen, for den inneholdt ingenting som så ut til å være knyttet til Australia, men jeg fortalte henne drømmen likevel. Hun spurte meg mest om hvordan jeg følte meg, hvilke følelser som var knyttet til gjenstandene som dukket opp i drømmen og det som hendte der. Det var bemerkelsesverdig hva hun klarte å forstå ut fra det jeg fortalte, når den siviliserte livsstilen jeg hadde drømt om, var fullstendig fremmed for henne.

Jeg tolket det slik at det ville komme noen stormer i livet mitt, at mennesker og ting som jeg hadde satset mye tid og energi på, ville bli skjøvet til side. Men nå visste jeg hvordan det føltes å være et helt og fredfylt vesen, og den følelsen kunne jeg ta fram hver gang jeg trengte den eller ville ha den. Jeg lærte at jeg kunne leve mer enn ett liv i løpet av en menneskealder, og at jeg allerede hadde opplevd at en dør ble lukket. Jeg lærte at det var kommet en tid da jeg ikke lenger kunne holde meg til de menneskene, stedet, verdiene og troen jeg hadde hatt til nå. For at min egen sjel skulle vokse, hadde jeg forsiktig lukket en dør og gått inn på et nytt sted, i et nytt liv som var det samme som å gå opp et trinn på en åndelig stige. Og det viktigste var at jeg ikke behøvde å gjøre noe med det jeg fikk vite. Hvis jeg bare levde etter de prinsippene som viste seg å være sanne for meg, ville jeg berøre livet til dem det var forutbestemt at jeg skulle røre ved. Dørene skulle bli åpnet. Tross alt var «det» ikke mitt budskap - jeg var bare budbringeren.

Jeg lurte på om noen av de andre som hadde danset med drømmefangeren, ville dele sine drømmer. Før jeg kunne spørre om det, leste Oota tankene mine og sa: «Ja, Redskapsmaker vil gjerne ha ordet.» Redskapsmaker var en eldre mann som ikke bare spesialiserte seg på å lage redskap, men malerpensler, utstyr til matlaging og stort sett det meste. Han hadde spurt om muskelsmerter, og drømmen hans hadde handlet om en skilpadde som krøp ut av et vannhull og oppdaget at den hadde mistet beina på den ene siden og derfor haltet. Etter at Andekvinne hadde snakket om drømmen med ham, slik hun hadde gjort med meg, kom han til den konklusjonen at det var på tide han lærte bort yrket sitt til noen andre. Engang hadde han satt pris på det

ansvaret han hadde som en dyktig håndverker, men nå kjente han ingen større glede lenger, men mer et press han la på seg selv. Så nå fikk han signaler om at det var nødvendig med en forandring. Han var blitt ensidig og var ikke lenger balansert i arbeid og lek.

I dagene som fulgte, så jeg at han underviste andre, og da jeg spurte ham om smertene og verkingen i musklene, ble rynkene i det furete ansiktet hans dypere da han smilende sa: «Da tankene ble smidige, ble leddene mine også smidige. Ingen smerter lenger.»

19 Overraskende middag

Det var under morgenbønnen at Beslektet Med Store Dyr grep ordet. Hans brorskap ønsket å bli hedret. Alle var enige i det, for de hadde ikke hørt fra dem på en stund.

Det er ikke mange store dyr i Australia. Det er ikke som Afrika med elefanter, løver, sjiraffer og zebraer. Jeg var nysgjerrig etter å se hva naturen hadde på lager.

Den dagen gikk vi temmelig fort. Heten virket ikke fullt så trykkende, kanskje den til og med var et par grader under 40. Kvinnehelbreder gned en tykk olje som var laget av firfislser og planter, på ansiktet mitt og nesen, og særlig øverst på ørene. Jeg hadde ikke tallet hvor mange ganger jeg hadde flasset av, men visste det var atskillige. Jeg var faktisk litt engstelig for at jeg ikke skulle ha igjen noen ører til slutt, for det virket som om jeg aldri skulle slutte å bli solbrent. Åndekvinne kom meg til unnsetning. De kalte sammen til et møte for å løse problemet, og selv om situasjonen var ny for dem, kom de fort fram til et råd. De laget en innretning som lignet gammeldagse ørevarmere. Andekvinne tok en dyresene, bandt den i en sirkel, og Sykvinne festet ~ær rundt den. Denne innretningen ble hengt over ørene mine, og sammen med oljen beskyttet den helt fabelaktig.

Vi hadde det morsomt om dagen. Vi lekte gjetteleker mens vi gikk. De etterlignet dyr og reptiler etter tur eller spilte begivenheter fra fortiden, og vi prøvde å gjette hva det var. Hele dagen gjenlød av latter. Fotavtrykkene etter vennene mine så ikke lenger ut som kopparr i sanden i mine øyne. Jeg begynte å se de små tegnene som særpreger egenarten hos hver enkelt.

Da kvelden nærmet seg, så jeg etter vegetasjon utover den fjerne sletten. Fargen foran oss skiftet fra beige bakke til grønne nyanser. Så fikk jeg øye på noen trær da vi nærmet oss et nytt landskap. Det er kanskje lett å tro at jeg ikke lenger ble overrasket når jeg så hvordan ting dukket opp fra ingen steder for Det virkelige folket. Men den ekte begeistring som de møtte hver gave med, var blitt en del av grunnlaget i min egen personlighet.

Der sto de, de store dyrene som ønsket å bli bedret for sin hensikt i livet fire vulkameler. Alle hadde en stor pukkel hver, og var slett ikke striglet som dem jeg hadde sett på sirkus og i zoologisk hage. Kameler hører ikke naturlig hjemme i Australia. De ble fraktet dit for å brukes i transport, og noen av dem hadde overlevd, selv om de som hadde ridd på dem tydeligvis ikke hadde gjort det.

Stammen stanset. Seks speidere gikk i forskjellige retninger. Tre nærmet seg fra øst og tre fra vest. De snek seg stille og sammenkrøpet fremover. Alle hadde hver sin boomerang, et spyd og *spydkaster*. Spydkasteren er en konstruksjon av tre som sender spydet av gårde. Med dette redskapet går spydet tre ganger så langt og treffsikkerheten øker tilsvarende når de beveger armen forover i sin fulle lengde og gir spydet et ekstra støt fra håndleddet.

I kamelflokken var det en hann, to voksne hunner og et halv voksent dyr.

Jegernes skarpe øyne vurderte flokken. Jeg fikk etterpå vite at de via tankene var blitt enige om at det var den eldste hunnen de skulle ta. Av sin bror, dingoen, har de lært å motta signaler fra det svakeste dyret. Det virket som om det roper på jegerne og ønsker å bli hedret den dagen for sin mening i livet og for at de skal overlate til de sterke å fortsette livslinjen. Uten ord og uten noen tegn med hånden, så vidt jeg kunne se, fant det raske angrepet sted i fullkommen samordnet nøyaktighet. Kamelen ble truffet av et spyd i hodet samtidig som et annet boret seg inn i brystet og førte til at dyret døde øyeblikkelig. De tre gjenlevende kamelene galopperte av sted, og lyden av hover forsvant i det fjerne.

Vi gravde en dyp grop og dekket bunnen og sidene med flere lag tørt gress. Beslektet Med Store Dyr som sto klar med kniven i hånden, åpnet dyrets mage på en glidelåsaktig måte. Varm luft strømmet ut sammen med den sterke, varme lukten av blod. De indre organene ble fjernet, ett etter ett, og hjerte og lever lagt til side. Disse organene verdsatte stammen høyt fordi de inneholdt styrke og utholdenhet. Som forsker kunne jeg se at dette var en viktig jernkilde i et kosthold som var tilfeldig og hadde et uforutsigbart næringsinnhold. Blodet ble helt opp i en spesialbeholder som den unge lærlingen til Helbredende Kvinne hadde rundt halsen. Hovene ble lagt til side, og jeg fikk vite at de var veldig nyttig til flere formål. Jeg kunne ikke forestille meg hva det skulle være.

«Mutant, denne kamelen ble voksen bare for din skyld,» ropte en av slakterne. Han holdt den kjempestore urinblæra i luften. Alle visste om hvor avhengig jeg var av vann, og de var hele tiden på utkikk etter en passende blære som jeg kunne få som vannbeholder. Nå hadde de funnet en.

Gjødsehaugene tydet på at dette landskapet var et beiteområde som dyrene likte. Ironisk nok satte jeg nå pris på det som for noen måneder siden hadde vært så motbydelig for meg at jeg ikke engang ville snakke om det. I dag tok jeg opp gjødse med hendene og var takknemlig for dette vidunderlige brenselet.

Den lystige dagen vår ble avsluttet med mer latter og vitser mens de diskuterte om jeg skulle feste kamelblæra til livet, ha den rundt halsen eller gå med den som ryggsekk. Dagen etter gikk vi videre med kamelhuden spent ut over flere mennesker. Den sørget for skygge, men slik kunne huden også tørke og herdes mens vi fortsatte ferden. De hadde fjernet alt synlig kjøtt fra huden og behandlet den med garvesyre som de fikk av plantebark. Kamelen hadde skaffet oss mer kjøtt enn vi trengte til måltidet vårt, så resten ble skåret i strimler. Noe av kjøttet var ikke blitt ferdigkokt i gropen, og den delen hengte de på greiner som var brukket av et tre.

Flere av oss bar disse bannerne tvers over ørkenen - kamelkjøttet slo i vinden, tørket og ble konservert på naturlig

vis.

Det var virkelig et merkelig opptog!

20 Maur uten sjokoladetrekk

Solen skinte så blendende at jeg ikke fikk opp øynene helt. Svetten som ble laget i hver eneste celle i kroppen min, rant i små elver nedover rynkene på brystet mitt og vætet lårene som gned mot hverandre for hvert skritt jeg tok. Jeg svettet til og med på oversiden av føttene. Det hadde jeg aldri sett før, og det ble et tegn på at vi ikke lenger hadde de behagelige 45 gradene, men hadde nå nærmest en uutholdelig temperatur. Fotsålene mine hadde også fått et merkelig mønster. Jeg hadde blemmer fra hæl til tå og fra side til side, men nå hadde det dannet seg nye blemmer under overflaten som allerede var full av dem fra før. Føttene mine kjentes døde.

Mens vi gikk, forsvant en kvinne inn i ørkenen en liten stund og kom tilbake med et kjempedigert lysegrønt blad. Det var omtrent en halv meter bredt. Jeg så ingen planter i nærheten som bladet kunne ha kommet fra. Det var nyplukket og friskt. Alt som omga oss, var brunt, pjuškete og tørt. Ingen spurte hvor hun hadde funnet det. Hun het Lykkebærer, og hennes evne i livet var å lede leker. Den kvelden skulle hun ha ansvaret for den tiden vi delte sammen, og hun sa vi skulle leke skapelsesleken. Vi kom over en maurtue med store maur, kanskje et par centimeter lange med merkelig utspilt midtparti. Noen sa til meg: <(Du kommer til å like dem, for de smaker så godt!)> Disse skapningene skulle hedres som en del av middagen vår. De er en variant av honningmauren, og de utspilte magene inneholder et søtt stoff som minner litt om honning i smaken. De blir aldri så store eller smaker så søtt som de maurene som holder til i frodigere vegetasjon. Heller ikke er honningen en tykk og kremaktig, lysegul og klissete masse. Det er som om maurene har trukket stoffet sitt ut av den fargeløse heten og vinden i omgivelsene. Disse maurene er sannsynligvis det nærmeste denne stammen kommer den søte smaken i en sukkertøystang. De stakk armene ned i tua og lot maurene krype opp på dem, og så stakk de fingrene i munnen og suget i seg insektene. Ansiktsuttrykkene deres fortalte meg at det måtte smake fantastisk godt. Jeg visste at de før eller senere ville mene det var på tide at jeg smakte på en maur, så jeg bestemte meg for å være modig. Jeg tok bare en og stakk den i munnen. Knepet var åknuse dyret i munnen og nyte den søte smaken, ikke svelge det helt. Jeg klarte ingen av delene. Jeg klarte ikke la være å kjenne alle beina mot tungen og mauren som krabbet opp på tannkjøttet mitt. Jeg spyttet ut mauren. Senere, da vi hadde tent bål, pakket de mauren inn i blader, dyttet dem inn mellom kullene, og da de var ferdigstekt, slikket jeg i meg massen fra bladet som om det var smeltet sjokolade rett fra papiret. For dem som ikke har spist honning som er laget av appelsinblomster, ville det sannsynligvis være en stor nytelse. Men det kom nok ikke til å selge særlig bra i byen!

Den kvelden rev Lek-og-Spill-Kvinne bladet opp i biter. Hun tallet dem ikke, men sørget likevel for at alle fikk hver sin bit ut fra hennes egen metode å få oversikt på. Vi andre sang og spilte mens hun gjorde dette. Så begynte leken.

Mens vi fortsatte å synge, ble den første biten lagt på sanden. Deretter en til og enda en, helt til musikken stanset. Vi så alle sammen på mønsteret som formet seg som et puslespill. Etter som flere biter ble lagt ut, ble reglene tydelige, og jeg forsto at vi kunne flytte på en hvilken som helst bit hvis noen følte at hans eller hennes bit passet bedre på akkurat det stedet. Vi fulgte ikke en spesiell rekkefølge. Det var virkelig et konkurranseløst gruppearbeid. Snart var den øverste delen av bladet ferdig og hadde fått tilbake sin opprinnelige form. Da gratulerte alle hverandre, tok hverandre i hendene, klemte hverandre og danset rundt. Leken var halvveis over, og alle hadde deltatt. Vi konsentrerte oss og kastet oss over alvoret igjen. Jeg gikk bort til mønsteret og la ned biten min. Etter en stund gikk jeg bort til mønsteret igjen, men klarte ikke se hvilken bit som var min, så jeg gikk og satte meg igjen. Oota leste tankene mine og sa: «Det er i orden. Det ser bare ut som om bitene fra bladet er skilt fra hverandre, slik mennesker også er det, men egentlig er vi alle ett. Det er derfor dette heter skapelsesleken.»

Han oversatte da flere mennesker kom for å snakke med meg. «At vi er ett, betyr ikke at alle er like. Hvert menneske er enestående. Ikke to opptar den samme plassen. Slik bladet trenger alle delene sine for å bli helt, har også hver ånd sin spesielle plass. Mennesker kan prøve å flytte på seg, men til slutt vender alle tilbake til riktig sted. Noen av oss søker en rett sti, mens andre liker å gå i kjedsommelige sirkler.»

Jeg ble klar over at alle så på meg, og jeg tenkte at jeg skulle reise meg og gå bort til mønsteret. Jeg gjorde det og så at det bare var et sted som ikke var dekket, og den delen av bladet som skulle til, lå bare noen centimeter fra meg. Jeg la den siste biten på plass i puslespillet, og et gledesrop spredte seg gjennom de nakne omgivelsene og ut i det vide, åpne landskapet som omga den vesle menneskegruppen var.

Et stykke unna løftet en flokk dingoer de spisse ansiktene og ulte mot den svarte fløyelshimmelen som var overstrødd med gnister fra himmelske diamanter.

«At du avsluttet puslespillet, bekrefter din rett til å være med på denne vandringen. Vi følger en rett sti i Enheten. Mutanter tror så mange forskjellige ting. De sier at din vei er annerledes enn min, din frelser er ikke min frelser, din evighet er ikke min evighet. Men sannheten er at alt liv er ett liv. Det er bare én lek som er under utvikling. Det er én rase, og mange forskjellige avskyninger. Mutanter diskuterer navnet på Gud, hva slags gudshus, hvilken dag som skal feires, hvilket rituale som skal følges. Kom Han virkelig til jorden? Hva betyr lignelsene hans? Sannhet er sannhet. Hvis du sårer noen, sårer du deg selv. Hvis du hjelper noen, hjelper du deg selv. Alle mennesker har blod og knokler. Det er hjertet og intensjonene som er forskjellige. Mutantene tenker bare på dette århundret, på seg selv og skillene mellom seg og andre. Det virkelige folket tenker på evigheten. Alt er ett: forfedrene våre, de ufødte barnebarna våre, alt liv overalt.»

Etter at leken var over, spurte en av mennene meg om det var sant at noen mennesker levde hele livet uten å vite hvilke gudegitte evner de hadde? Jeg måtte innrømme at jeg hadde pasienter som var veldig deprimerede, som følte at livet hadde gått fra dem, mens andre følte de hadde noe å bidra med. Likevel måtte jeg innrømme at mange Mutanter ikke trodde at de hadde fått noe talent, og de tenkte ikke over meningen med livet før de lå for døden. Han fikk store tårer i øynene da han ristet på hodet og viste hvor vanskelig det var for ham å tro at noe slikt kunne skje.

«Hvorfor kan ikke Mutanter se at det er godt arbeid hvis sangen min gjør et annet menneske lykkelig? Hjelper du et menneske, er det godt arbeid. Du kan likevel bare hjelpe en om gangen.»

Jeg spurte om de noen gang hadde hørt navnet Jesus. «Selvfølgelig,» lød svaret. «Misjonærene lærte Jesus er Guds sønn. Vår eldste bror. Guddommelig Enhet i menneskeform. Det er han som blir tilbedt med størst respekt. Enheten kom til jorden for mange år siden for å fortelle Mutantene hvordan de skulle leve, noe de hadde glemt. Jesus kom ikke til Det virkelige folket. Han kunne ha gjort det, for vi var akkurat her, men budskapet gjaldt ikke oss, for vi har ikke glemt. Vi levde allerede etter hans sannhet. For oss,» fortsatte de, «er ikke Enhet noe som kan sees. Det virker som om Mutanter av avhengige av form. De kan ikke akseptere noe usynlig, noe som ikke har en form. For oss er ikke Gud, Jesus og Enhet noe konkret som omgir ting eller er til stede i ting - det er alt!»

Ifølge stammen består livet, og det å leve, av bevegelse, utvikling og forandring. De snakket om levende og ikke-levende tid. Mennesker er ikke-levende når de er sinte, deprimerede, synes synd på seg selv eller er fulle av redsel. Det er ikke pusten som avgjør om vi er i live. Den forteller bare andre hvilket legeme som er klar til å begravnes eller ikke! Ikke alle mennesker som puster, kan betraktes som levende. Det er helt i orden å prøve ut negative følelser for å finne ut hvordan de er, men de skaper ganske visst tilstander vi klokkelig nok ikke har lyst til å være i. Når sjelen viser seg i menneskeskikkelse, må vi leke for å finne ut hvordan det føles å være lykkelig eller trist, sjalu eller takknemlig, og så videre. Men helst skal vi lære av erfaringene og til sist finne ut hva som føles smertefullt og hva som føles godt.

Etterpå snakket vi om lek og sport. Jeg fortalte dem at i USA er vi veldig interesserte i sportsarrangementer, og at ballspillere faktisk fikk mye bedre betalt enn skolelærere. Jeg sa at jeg kunne vise en lek og foreslo at vi skulle stille opp på linje og løpe så fort vi kunne. Den som løper fortest, har vunnet. De andre så oppmerksomt på meg med store, vakre, mørke øyne, og deretter så de på hverandre. Omsider var det en som sa: «Men hvis det er en som vinner, må jo alle de andre tape. Er det morsomt? Vi leker for å ha det morsomt. Hvorfor vil du at noen skal oppleve noe slikt, og etterpå prøve å overbevise ham eller henne om at de egentlig har vunnet? Det er vanskelig å forstå den skikken. Er

den levende hos folket ditt?» Jeg smilte bare og ristet på hodet.

Det sto et dødt tre i nærheten, så jeg ba om hjelp til å legge en lang grein over en stor stein for å lage en dumphuske. Det var veldig morsomt, og til og med de eldste i gruppen husket opp og ned en omgang hver. De påpekte for meg at det er en del ting vi ikke kan gjøre alene, og dette leketøyet var en av de tingene! Sytti, åtti og nitti år gamle mennesker hadde sluppet løs barnet i seg og moret seg med leker som ikke dreide seg om å vinne og tape, men som de lekte for at alle skulle more seg.

Jeg lærte dem også å hoppe tau, og som tau brukte vi flere lange dyretarmer som ble bundet sammen. Vi prøvde å tegne opp et paradisi i sanden, så de kunne lære det også, men det var for mørkt, og kroppen vår forlangte hvile. Vi utsatte den fornøyelsen til en annen gang.

Den kvelden strakte jeg meg ut på ryggen og så opp på den utrolig gnistrende himmelen. Ikke engang en utstilling av diamanter på enjuvelers svarte fløyelsteppes i en glassmonter kunne gjøre større inntrykk. Oppmerksomheten min ble trukket som en magnet mot den mest skinnende. Det var som om det åpnet tankene mine da jeg forsto at Det virkelige folket ikke blir gamle på samme måte som vi. Det er sant at kroppen deres etterhvert blir utslitt, men det er mer som når et stearinlys brenner langsomt og jevnt ned. De behøver ikke fjerne et organ når de er tjue og et annet når de er førti. Det vi kaller stress i USA virker som noe helt unødvendig her.

Endelig begynte kroppen min å bli litt kjøligere. Jeg hadde svettet mye mens vi lekte, men det var virkelig en erfaring som gjorde inntrykk. Hvordan kunne jeg dele det jeg var vitne til her med mitt eget samfunn? Jeg måtte være forberedt på at folk ikke ville komme til å tro meg. De fleste ville synes det var vanskelig å tro på en livsstil som denne. Men på en eller annen måte visste jeg hvor viktig det er å knytte frisk helbredelse til den ekte og sanne helbredelsen av menneskene i vår sårete, blødende, syke og skadde evige eksistens.

Jeg så opp i himmelen og spurte meg selv: «Hvordan?»

21 Først i gruppen

Solen sto opp, og med den kom øyeblikkelig den sterke heten. Morgenritualene ble litt spesielle den dagen. Jeg ble sendt ut i midten av halvsirkelen vår som vendte seg mot øst. Ooota ba meg hilse Den Guddommelige Enhet på min egen måte og sende ut bønner om dagens goder. Da seremonien var ferdig, og vi forberedte oss på å gå videre, fikk jeg vite at det var min tur til å lede. Jeg skulle gå forrest og lede stammen. «Men jeg kan ikke,» sa jeg. «Jeg vet ikke hvor vi skal gå eller hvordan jeg skal finne noe. Jeg setter virkelig pris på tilbudet, men jeg kan bare ikke lede.»

«Du burde det,» sa han. «Det er på tide. Du må lede for å kjenne hjemmet ditt, jorden, alle Ilivåene av liv som fins her og ditt forhold til alt synlig og usynlig. Det er fint å gå sist i en gruppe en stund, og det er akseptabelt å bruke tiden på å blande seg i midten, men til slutt må alle en gang lede. Du kan ikke forstå lederroller før du tar på deg det ansvaret. Uten unntak må alle før eller senere oppleve disse rollene, om ikke i dette livet, så en eller annen gang! Den eneste måten vi kan klare en prøve på, er ved at vi går igjennom den. Alle prøver på et hvert nivå blir gjentatt på et eller annet vis til du klarer dem.»

Derfor begynte vi å gå med meg i spissen. Det var en veldig varm dag. Det virket som om temperaturen var over 40 grader. Midt på dagen stanset vi og brukte skinnene til å lage skygge. Da den verste varmen hadde gitt seg, gikk vi videre og fortsatte lenge etter at vi vanligvis slo leir. Ingen planter eller dyr dukket opp langs veien vår for å bli hedret i måltidet vårt. Vi fant ikke vann. Luften var hele tiden et varmt, ubevegelig vakuum. Omsider ga jeg opp og sa at dagens vandring var over.

Den kvelden ba jeg om hjelp. Vi hadde verken mat eller vann. Jeg spurte Ooota, men han overså meg. Jeg spurte andre, og jeg visste at de ikke kunne forstå språket mitt, men visste at de forsto det hjertet mitt sa. Jeg sa: «Hjelp meg, hjelp oss!» Jeg gjentok det gang på gang, men ingen svarte.

I stedet snakket de om at alle en eller annen gang går bakerst. Jeg begynte å lure på om de hjemløse og de som bodde på gaten i USA gjør seg selv til ofre. Det ser i hvert fall ut til at de fleste amerikanere har en tendens til å ville holde seg i midten. Ikke for rik, ikke for fattig. Ikke dødssyk, men aldri helt frisk. Ikke moralsk ren, men likevel borte fra kriminalitet. Og før eller senere må vi stå fram med tillit. Vi må lede, om så bare for å vinne selvrespekt.

Jeg sovnet mens jeg slikket de sprukne leppene mine med en nummen, tørr, papiraktig tunge. Det var vanskelig å si om svimmelheten kom av sult, tørst, hete eller utmattelse.

Vi gikk en dag til med meg som leder. Det var veldig varmt den dagen også. Nå holdt strupen min på å tetne igjen, og det var umulig å svelge. Tungen var så tørr at den nesten var stiv, og det

føltes som om den hadde hovnet opp til mange ganger sin egen størrelse, en tørr svamp mellom tennene mine. Det var vanskelig å puste. Mens jeg prøvde å tvinge den varme luften lenger ned i brystet, begynte jeg å forstå hvorfor Det virkelige folket hadde sagt at de var blitt velsignet med samme neseform som koalaen. Den brede nesen og de store neseborene var bedre skikket til å møte den brennende temperaturen i luften enn min europeiske stumpnese.

Den golde horisonten ble stadig mer fiendtlig. Det virket som om den trosset menneskeheten, som om den tilhørte noe annet enn mennesker. Landet hadde vunnet alle slag mot fremskrittet, og nå var det som om det så på liv som et fremmedlegeme. Det var ingen veier, ingen fly over oss, vi kunne ikke engang se dyrespor.

Jeg visste at vi sikkert kom til å dø hvis ikke stammen hjalp meg snart. Vi gikk langsomt, og hvert skritt ble tvunget fram med smerte. I det fjerne kunne vi se en mørk, bristeferdig regnsky. Den pinte oss fordi den holdt seg akkurat langt nok foran til at vi kunne nå fram til den rundhåndete gaven den bar på. Vi kunne ikke engang komme så nær at vi kunne dra fordel av skyggen den kastet. Vi så den bare i det fjerne og visste at det var livgivende vann for oss, som en gulrot foran et esel.

En gang skrek jeg. Kanskje for å bevise for meg selv at jeg kunne, kanskje bare fordi jeg var fortvilet. Men det var til ingen nytte. Verden svelget bare lyden som et monster.

Kjølig vann lå i dammer av luftspeilinger foran øynene mine, men da jeg kom til det stedet i sanden, var det alltid bare sand.

Den andre dagen gikk uten mat, vann eller hjelp. Den kvelden var jeg så utmattet, syk og motløs at jeg ikke engang brukte skinnputen. Jeg tror jeg besvimte i stedet for å sovne.

Den tredje morgenen gikk jeg til hver enkelt i gruppen og tryglet på mine knær så høyt som den døende kroppen min tillot det: «Vær så snill, hjelp meg. Vær så snill, redd oss.» Det var veldig vanskelig å snakke fordi jeg hadde våknet med en tunge som var så tørr at den satt fast til innsiden av knet mitt.

De lyttet og så oppmerksomt på meg, men sto der bare og smilte. Jeg hadde inntrykk av at de tenkte: «Vi er også sultne og tørste, men dette er din erfaring, og derfor støtter vi deg fullt ut i det du må lære.» Ingen tilbød meg hjelp. Vi gikk og gikk. Luften sto stille, verden var fullstendig blottet for gjestfrihet. Det var som om den viste trass mot at jeg hadde trengt meg på. Det fantes ingen hjelp, ingen vei ut av det. Kroppen min var nummen av heten og hadde sluttet å reagere. Jeg var i ferd med å dø. Dette var tegnene på drepande uttørking. Dette var slutten. Jeg holdt på å dø.

Tankene mine for fra emne til emne. Jeg husket ungdomstiden min. Far arbeidet så hardt hele tiden for Santa Fe Railway. Han var så kjekk. Hele tiden var han der og ga meg kjærlighet,

støtte og oppmuntring. Mor var alltid hjemme for oss. Jeg husket at hun ga mat til landstrykerne som på magisk vis kjente til det eneste huset i byen der de ikke ble sendt på dør. Søsteren min hadde bare toppkarakterer i skolen og var så vakker og populær at jeg kunne se på henne i flere timer mens hun kledde seg til et stevnemøte. Jeg ville bli akkurat som henne når jeg ble voksen. I tankene så jeg lillebror for meg, der han satt med armene rundt familiehundene og klaget over jentene på skolen som ville holde ham i hånden. Vi tre var veldig gode venner da vi var barn. Vi ville ha støttet hverandre uansett hva som hendte. Men i årenes løp gled vi fra hverandre. Den dagen visste jeg at de ikke engang ville merke hvor fortvilet jeg var. Jeg har lest at livet passerer i revy når man er i ferd med å dø. Livet gikk ikke akkurat gjennom hjernen min som en video, men de merkeligste minner dukket opp. Jeg kunne se meg selv på kjøkkenet, der jeg tørket opp og øvde meg på ord til stavekonkurransen. Det vanskeligste ordet jeg noen gang strevde med, var *air-conditioning*. Jeg så for meg at jeg ble forelsket i en sjømann, kirkebryllupet vårt, det mirakelet som fødselen var, først en gutt, og senere ble datteren min født hjemme. Jeg husket alle jobbene mine, skolegangen, karakterene, utdannelsen, og så gikk det opp for meg at nå holdt jeg på å dø i den australske ørkenen. Hva var vitsen med alt? Hadde jeg oppnådd det som var meningen med livet mitt? «Kjære Gud,» sa jeg til meg selv. «Hjelp meg til å forstå det som skjer.»

Svaret kom med det samme.

Jeg hadde reist over femten tusen kilometer fra hjembyen min i Amerika, men jeg hadde ikke forandret en tøddel i måten å tenke på. Jeg kom fra en verden der vi la mest vekt på venstre hjernehalvdel. Jeg ble oppdratt med logikk, dømmekraft, lesing, skriving, matte, årsak og virkning. Og nå var jeg i en virkelighet der høyre side av hjernen var viktigst og sammen med mennesker som ikke brukte noen av mine såkalte viktige begreper om utdanning og siviliserte nødvendigheter. De hadde en høyt utviklet høyre hjernehalvdel og benyttet seg av kreativitet, fantasi, intuisjon og åndelige begreper. De syntes ikke det var nødvendig å bruke ord for å kommunisere, for de tause samtaler deres foregikk gjennom tanker, bønn, meditasjon, eller hva en nå vil kalle det. Jeg hadde tryglet og bedt om hjelp med ord. Så uvitende de måtte synes jeg var. Et hvilket som helst Virkelig menneske ville ha bedt om hjelp i stillhet, fra tanke til tanke, hjerte til hjerte, fra individ til den universelle bevisstheten som binder livet sammen. Fram til det øyeblikket hadde jeg betraktet meg selv som annerledes, isolert, utenfor Det virkelige folket. De sa gang på gang at vi er alle ett, og de lever som ett med naturen, men til da hadde jeg vært betrakteren. Jeg hadde holdt meg utenfor dem. Jeg måtte bli ett med dem, med universet, og kommunisere slik Det virkelige folket gjorde. Og det gjorde jeg nå. Mentalt sa jeg: «Takk» til kilden for denne åpenbaringen, og i tankene ropte jeg: «Hjelp meg. Vær så snill og hjelp meg!» Jeg brukte de ordene jeg hørte stammen si hver morgen. «Hvis det er til det beste for meg og for livet overalt, la meg da lære.»

Tanken kom inn i hodet mitt. «Legg steinen i munnen din.» Jeg så meg rundt. Det var ingen steiner der. Vi gikk på finkornet

sand. Stemmen kom igjen. «Legg steinen i munnen din.» Da kom jeg på steinen jeg hadde valgt og som jeg fremdeles hadde mellom brystene. Den hadde ligget der i flere måneder. Jeg hadde glemte den. Jeg tok den fram og la den i munnen, rullet den rundt, og mirakuløst nok begynte det å danne seg fuktighet. Jeg følte at jeg på nytt klarte å svelge. Det var håp. Kanskje det ikke var meningen at jeg skulle dø i dag.

«Takk, takk, tusen takk,» sa jeg taust. Jeg ville gråte, men kroppen min hadde ikke igjen nok fuktighet til tårer. Derfor fortsatte jeg å be om hjelp i tankene: «Jeg kan lære. Jeg gjør alt som trengs, men hjelp meg bare å finne vann. Jeg vet ikke hva jeg skal gjøre, hva jeg skal se etter, hvor jeg skal gå.»

Tanken kom til meg: «Bli vann. Bli vann. Når du kan bli vann, vil du finne vann.» Jeg visste ikke hva det betydde. Det hadde ingen mening. Bli vann! Det er ikke mulig. Men nok en gang konsentrerte jeg meg om å glemme programmeringen fra et samfunn styrt av venstre hjernehalvdel. Jeg stengte logikken ute. Jeg stengte fornøyelsen ute. Jeg åpnet meg for intuisjon, jeg lukket øynene og begynte å bli vann. Jeg brukte alle sansene mine mens jeg gikk. Jeg kunne lukte vann, smake det, føle det, høre det, se det. Jeg var kjølignende, blått, klart, sølete, stille, krusende, is, smeltende, damp, dis, regn, snø, væte, nærende, plaskende, oversvømmende, grenseløs. Jeg var alle mulige bilder av vann som dukket opp i tankene mine.

Vi gikk over en flat vidde, like jevn så langt øyet kunne se. Det var bare en liten gulbrun haug i sikte, en sanddyne som var omtrent halvannen meter høy med en steinhylle på toppen. Den virket malplassert i det dystre landskapet. Jeg gikk opp langs høyden med halvlukkede øyne i det blendende lyset, nesten i trance, og satte meg på steinen. Jeg så ned, og der, foran meg, hadde alle vennene mine som støttet meg og var betingelsesløst glade i meg, stanset og så opp med smil som bredte seg over ansiktene deres fra øre til øre. Jeg smilte blekt tilbake. Så strakte jeg den venstre hånden bakover for å støtte meg bak steinhylla, og der kjente jeg noe fuktig. Jeg bråsnudde meg. Bak meg, like bak steinhylla som jeg satt på, var det en dam i steinen, omtrent tre meter i diameter og en halv meter dyp, fylt med vakkert, krystallklart vann fra gårsdagens ertende regnsky.

Jeg tror helt oppriktig at jeg var nærmere skaperen da jeg tok den første munnfulen med lunken vann enn jeg noen gang har vært når jeg gikk til nattverd i kirken.

Uten klokke kan jeg ikke være sikker på tiden, men jeg tror at det ikke tok mer enn tretti minutter fra det øyeblikket jeg begynte å være vann til vi alle stakk hele hodet ned i dammen og ropte av glede.

Mens vi fremdeles feiret hvor heldige vi hadde vært, kom et kjempestort reptil gående forbi. Det var enormt, noe som så ut som om det var en overlevning fra forhistorisk tid. Det var ingen illusjon, men svært virkelig. Det var ikke noe som kunne ha vært mer passende til middag enn denne sciencefictionlignende

skapningen. Kjøttet skapte den gode følelsen som fyller mennesker ved et festmåltid.

Den kvelden forsto jeg for første gang stammens tro på forholdet mellom landet og egenskaper hos forfedrene. Det var som om den svære steinkoppen brøt gjennom de flate omgivelsene og lett kunne være et melkegivende bryst til en slektning fra fortiden, og kroppsbewissheten hennes var na overført til uorganisk materie for å redde livet vårt. For meg selv dørte jeg høyden Georgia Catherine som er navnet til moren min.

Jeg så opp i den store verden som omga oss, og mens jeg takket, forsto jeg omsider at verden virkelig er et sted med overflod. Den er full av vennlige mennesker som støtter en og tar del i livet vårt hvis vi lar dem gjøre det. Det er mat og vann for alle skapninger overalt hvis vi er åpne for å ta imot og åpne nok til å gi. Men nå satte jeg mest pris på den overveldende åndelige veiviseren som hadde dukket opp i livet mitt. Hjelpen var til stede i enhver påkjenning, også når vi ante døden og i selve dødssituasjonen, nå som jeg var kommet forbi det punktet at jeg skulle «gjøre det på min måte».

22 Løftet

Det var ingen forskjell på ukedagene mens jeg levde sammen med stammen. Det var heller ingen mulighet til å vite hvilken måned vi befant oss i. Det var tydelig at tiden ikke var viktig for dem. En dag hadde jeg en underlig følelse av at det var jul. Jeg er ikke sikker på hvorfor. Det var ikke det aller minste som kunne antyde et pyntet bartre eller en krystalikaraffel med eggepunsj i nærheten. Men sannsynligvis var det den 25. desember. Det fikk meg til å tenke på ukedagene og noe som hendte på kontoret mitt noen år tidligere.

På venteværelset satt det to kristne prester som begynte å diskutere religion. Samtalen ble heftigere etter som de diskuterte om den virkelige sabbaten, ifølge Bibelen, var på lørdag eller søndag. Her jeg befant meg langt inne i landet, var minnet om den hendelsen komisk. Det var allerede dagen etter jul i New Zealand, og akkurat nå var det julaften i USA. Jeg kunne se for meg den krokete røde linjen som var trukket gjennom det blå havet i verdensatlasen. Den påsto at tiden begynte og sluttet der. Ved en usynlig grense i et hav som var i stadig bevegelse, ble hver ukedag født.

Jeg husket også da jeg var elev ved St. Agnes High School og satt på en krakk på Allen's Drive-in en fredags kveld. Vi satt med whopper-burgere og ventet på at klokka skulle slå midnatt. Hvis vi tok en kjøttbit på fredag, betydde det umiddelbar dødssynd og evig fordømmelse. Mange år senere ble den regelen forandret, men ingen svarte da jeg spurte hva som hendte med de stakkars fordømte sjelene som allerede var dømt. Nå virket det bare tåpelig.

Jeg kunne ikke forestille meg noen finere måte å hedre julens budskap på enn slik Det virkelige folket lever livet sitt.

De feirer ingen helligdager som vi gjør gjennom hele året. Men de hedrer av og til hvert medlem av stammen, ikke på fødselsdagen, men heller for å anerkjenne vedkommendes evner, bidrag til fellesskapet og personlig åndelige vekst. De feirer ikke at noen blir eldre, men de feirer at noen blir bedre.

En kvinne fortalte meg at hennes navn og begavelse i livet betydde Tidsbevarer. De tror at alle har mange evner og at vi utvikler oss gjennom ulike uttrykk for styrke. Hun var for tiden en tidskunstner og arbeidet sammen med en annen som hadde den evnen at hun kunne huske detaljer. Da jeg ba henne forklare mer, sa hun at stammen skulle be om råd i den saken, og at jeg senere skulle få vite om jeg kunne få tilgang til den kunnskapen eller ikke.

Det gikk tre kvelder da samtalen ikke ble oversatt for meg. Jeg behøvde ikke spørre for å skjønne at diskusjonen dreide seg om jeg skulle bli innviet i en spesiell viten eller ikke. Jeg visste også at det ikke bare var meg personlig det handlet om, men det at jeg representerte alle Mutanter. Jeg oppfattet også klart at Den

Eldste virkelig gjorde et fremstøt for meg disse tre kveldene. Jeg hadde følelsen av at Oota var den som var mest imot. Jeg innså at jeg var blitt utvalgt til å få en erfaring som ingen andre utenforstående hadde fått før. Kanskje det var å be om for mye at jeg skulle få kjennskap til tidsbevaringen.

Vi fortsatte å gå gjennom ørkenen. Terrenget besto av stein, sand og enkelte vekster, det var litt kupert i motsetning til mesteparten av landskapet vi til da hadde gått gjennom. Det så ut til å være en dyp senkning i landskapet der generasjoner av denne svarte rasen hadde vandret. Uten varsel stanset gruppen, og to menn gikk fram, skilte buskene mellom to trær og rullet noen store steiner til side. Bak dem var det en åpning i skrenten. Sanden som hadde drevet opp over døråpningen, ble feid bort. Oota vendte seg mot meg og sa:

Nå skal du få kjennskap til tidsbevaring. Når du får sett det, vil du forstå de vanskelighetene folket mitt har gjennomgått. Du kan ikke gå inn i dette hellige stedet

De feirer ingen helligdager som vi gjør gjennom hele året. Men de hedrer av og til hvert medlem av stammen, ikke på fødselsdagen, men heller for å anerkjenne vedkommendes evner, bidrag til fellesskapet og personlig åndelige vekst. De feirer ikke at noen blir eldre, men de feirer at noen blir bedre.

En kvinne fortalte meg at hennes navn og begavelse i livet betydde Tidsbevarer. De tror at alle har mange evner og at vi utvikler oss gjennom ulike uttrykk for styrke. Hun var for tiden en tidskunstner og arbeidet sammen med en annen som hadde den evnen at hun kunne huske detaljer. Da jeg ba henne forklare mer, sa hun at stammen skulle be om råd i den saken, og at jeg senere skulle få vite om jeg kunne få tilgang til den kunnskapen eller ikke.

Det gikk tre kvelder da samtalen ikke ble oversatt for meg. Jeg behøvde ikke spørre for å skjønne at diskusjonen dreide seg om jeg skulle bli innviet i en spesiell viten eller ikke. Jeg visste også at det ikke bare var meg personlig det handlet om men det at jeg representerte alle Mutanter. Jeg oppfattet også klart at Den Eldste virkelig gjorde et fremstøt for meg disse tre kveldene. Jeg hadde følelsen av at Oota var den som var mest imot. Jeg innså at jeg var blitt utvalgt til å få en erfaring som ingen andre utenforstående hadde fått før. Kanskje det var å be om for mye at jeg skulle få kjennskap til tidsbevaringen.

Vi fortsatte å gå gjennom ørkenen. Terrenget besto av stein, sand og enkelte vekster, det var litt kupert i motsetning til mesteparten av landskapet vi til da hadde gått gjennom. Det så ut til å være en dyp senkning i landskapet der generasjoner av denne svarte rasen hadde vandret. Uten varsel stanset gruppen, og to menn gikk fram, skilte buskene mellom to trær og rullet noen store steiner til side. Bak dem var det en åpning i skrenten. Sanden som hadde drevet opp over døråpningen, ble feid bort. Oota vendte seg mot meg og sa:

Nå skal du få kjennskap til tidsbevaring. Når du får sett det, vil du forstå de vanskelighetene folket mitt har gjennomgått. Du kan ikke gå inn i dette hellige stedet før du avlegger ed på at du ikke vil avsløre hvor denne hulen befinner seg.

Jeg ble igjen alene utenfor da de andre gikk inn. Jeg kunne lukte røyk og jeg så at den steg blekt opp fra steinene som dekket toppen av skrenten. Så kom de til meg, en etter en. Først den yngste. Han tok meg i hånden og så meg inn i øynene og sa noe på språket sitt som jeg ikke forsto. Jeg kunne merke at han var engstelig for hva jeg ville gjøre med den kunnskapen jeg snart skulle ta imot. Med en sterk betoning i stemmen, gjennom rytmen og pausene, fortalte han meg at hans folks velferd for første gang skulle åpenbares for en Mutant.

Etter ham kom kvinnen som jeg kjente som Historieforteller. Hun holdt meg også i hendene mens hun snakket til meg. I det skarpe sollyset virket ansiktet hennes svartere, de tynne øyenbrynene blåsvarte, samme farge som en påfuglflær, og det hvite i øynene hennes kalkhvitt. Hun gjorde tegn til Ooota at han skulle komme og snakke for oss. Han gjorde det, og mens hun holdt begge hendene mine og så meg inn i øynene, brakte han ordene hennes videre til meg:

Det er skjebnen som er årsaken til at du er kommet til dette kontinentet. Du inngikk en avtale før du ble født om å møte en annen som du skulle arbeide sammen med til gjensidig nytte. Avtalen var at dere ikke skulle møtes før det hadde gått minst femti år. Nå er tiden inne. Du skal kjenne dette mennesket fordi dere begge to ble født i samme øyeblikk, og dere skal gjenkjenne hverandre på sjeleplanet. Pakten ble inngått på aller høyeste nivå for din evige eksistens.

Jeg var rystet. Nå gjentok denne aldrende kvinnen i ørkenen de samme opplysningene som jeg hadde fått av den fremmede unge mannen i tesalongen like etter at jeg kom til Australia. Historieforteller tok en neve sand og la i hånden min. Der etter tok hun nok en håndfull og sprikte med fingrene, så sanden sitte mellom dem. Hun gjentok dette fire ganger for å bedre fire elementer: vann, ild, luft og jord. Fingrene mine ble dekket av et tynt lag med sandstøv.

En etter en kom de ut, alle snakket til meg og holdt hendene mine. Men Ooota snakket ikke lenger for dem. Da en hadde snakket til meg, gikk han eller hun tilbake inn i hulen, og den neste kom ut. Tidsbevarer selv var en av de siste som kom, hun var ikke alene. Erindringsbevarer var sammen med henne. De holdt hverandre i hånden så vi dannet en liten sirkel. Vi gikk rundt i ring mens vi holdt hverandre i hendene. Så rørte vi ved bakken mens fingrene våre fremdeles holdt i hverandre før vi rettet oss opp og strakte hendene mot himmelen. Dette gjorde vi sju ganger for å hedre de sju retninger; nord, sør, øst, vest, over, under og inni.

Da vi nesten var ferdige, kom Medisinmann. Den Eldste var den siste. Ooota fulgte ham. De fortalte meg at aboriginenes hellige steder, også de som Det virkelige folket brukte, ikke lenger tilhørte urbefolkningen. Det viktigste stedet for alle stammene hadde engang vært *Uluru* som nå ble kalt Ayers Rock. Det er en kjempemessig rød stein midt i landet. Det er verdens største monolitt som hever seg over førti meter over ørkenen. Nå er den tilgjengelig for turister som myldrer på den som maur før de vender tilbake til turbussene og tilbringer resten av dagen i de klorfylte, antiseptiske svømmebassengene ved motellene i nærheten. Selv om regjeningen sier at både de som er tro mot britiske lover og de innfødte, eier den, er den tydeligvis ikke hellig lenger og kan ikke brukes til noe som helst, ikke engang til noe som bare så vidt kan kalles hellig. For omtrent 175 år siden begynte Mutantene å trekke telefonlinjer over de enorme åpne områdene. De innfødte måtte finne et annet samlingssted for de forskjellige stammene. Siden da er all kunst, historiske utskjæringer og relikvier blitt fjernet. Noen av gjenstandene ble plassert i australske museer, men de fleste ble eksportert. Gravene er blitt røvet, og altrene har mistet sine dekorasjoner. Stammen mener at Mutanter var så ufølsomme at de trodde aboriginene ville slutte å tilbe sine guder når de tok de hellige stedene fra dem. Det streiftet ikke tankene deres at folket ville dra et annet sted. Det var et knusende slag mot alle sammenkomster på tvers av stammegrensene, og ble begynnelsen til det som har utviklet seg til en fullstendig splittelse av aboriginfolket. Noen kjempet imot og døde i en kamp de tapte. De fleste gikk inn i den hvite manns verden og lette etter den lovete velstanden som også omfattet ubegrenset mat, men de døde i fattigdom som er den legale formen for slaveri.

De første hvite beboerne i Australia var fanger som kom i skipslast etter skipslast for å avhjelpe et overbelastet britisk straffesystem. Til og med de militære som ble sendt for å passe på forbryterne, var menn som det kongelige rettsvesen ikke syntes det lønte seg å holde på. Det er ikke merkelig at en straffedømt ble vill og voldsom når han var ferdig med åsone og ble sluppet fri uten penger og rehabilitering. De menneskene som han kunne utøve makt over, måtte være noen som var mindre enn han selv. Aboriginene opp-lte den rollen.

Ooota avslørte at stammen hans ble ført tilbake hit for omtrent tolv generasjoner siden:

Dette hellige stedet har holdt folket vårt i live siden tidenes morgen da landet var fullt av trær, selv da den store oversvømmelsen kom og dekket alt. Folket vårt var trygt her. Det var ikke blitt oppdaget av flyene deres, og ditt folk kan ikke overleve lenge nok i ørkenen til å lokalisere det. Svært få mennesker vet at vi fins. Folket ditt har tatt de urgamle gjenstandene fra rasen vår. Vi eier ikke lenger noe, bortsett fra det du skal få se under jorden her. Det er ingen annen aboriginstamme som har igjen noen gjenstander som er forbundet med deres egen historie. Alt sammen er

blitt stjålet av Mutanter. Dette er alt som er igjen etter et helt folk en hel rase, Guds virkelige mennesker. Guds første mennesker, de eneste virkelige mennesker som er igjen på planeten.

Helbredende Kvinne kom til meg enda en gang den ettermiddagen. Hun hadde med seg en beholder med rød maling. Fargene de bruker, representerer blant annet de fire komponentene i kroppen: knokler, nerver, blod og vev. Håndbevegelesene og tankene hennes sa at jeg skulle dekke ansiktet mitt med rødmaling. Jeg gjorde det. Så kom alle menneskene ut igjen, og på nytt så jeg hver enkelt inn i øynene og lovet om og om igjen at jeg aldri skulle avsløre beliggenheten til det hellige stedet.

Og med det fulgte de meg inn.

23 Drømmetiden åpnes

Jeg kom inn i et enormt rom med massive steinvegger og ganger som førte i flere retninger. Fargerike bannere dekorerte veggene, og statuer raget opp fra naturlige steinhyller. Det jeg så i hjørnet, fikk meg til å lure på forstanden min. Det var en hage! Steinene på toppen av høyden er lagt slik at solen skinner ned, og jeg hørte tydelig lyden av vann som dryppet mot stein. Underjordisk vann ble ført gjennom en steinrenne og rant hele tiden mens vi var der. Det var en oppriktig og høytidelig stemning i hulen.

Dette er den eneste gangen jeg så at noen fra stammen gjorde krav på det jeg ville kalle personlige eiendeler. I hulen oppbevarte de seremoniutstyr og bedre soveplasser som besto av mange skinn som var lagt oppå hverandre til dype, behagelige leier. Jeg kjente igjen kamelhovene som var blitt forvandlet til skjæreredskaper. Jeg så et rom som jeg velger å kalle museet. Det var der de oppbevarte lageret av ting som speiderne hadde samlet fra byene i årenes løp. Det var ukebladbilder av fjernsyn, datamaskiner, biler, tanks, rakettutskytninger, spillemaskiner, berømte bygninger, forskjellige raser og til og med gourmetmat i sterke farger. De hadde også gjenstander som var blitt tatt med tilbake til dem solbriller, en barbermaskin, et belte, en glidelås, sikkerhetsnåler, nebbtang, et termometer, batterier, flere blyanter og penner, og noen bøker.

I en del av rommet laget de et tøy lignende produkt. De handler med ull og andre fibre hos nabostammene, og lager av og til tepper av bark. Det hender de lager rep her også. Jeg sa på mens en sittende mann tok noen fibre i hånden og rullet dem mot hoften. Hele tiden tok han mer materiale mens han tvinnet fibrene til en lang tråd. Den ble flettet sammen med andre tråder til et rep som varierte i tykkelse. Hår blir vevet inn i mange sammenhenger. På den tiden forsto jeg ikke at de skjulte kroppen sin fordi de visste at det ville være vanskelig, kanskje til og med umulig, for meg på det punktet i livet å møte en livsstil uten klær.

Jeg var forbauset hele dagen, og Oota forklarte mens de viste meg det meste. Lenger inne i klippen var det nødvendig med fakler, men i det store hovedrommet kunne de flytte steinene på taket, så de slapp inn lys som skiftet fra helt svakt til fullt dagslys. Denne hulen er ikke et spesielt sted der Det virkelige folket tilber gudene. For dem er hvert eneste øyeblikk av livet tilbedelse. Denne hellige hulen er det stedet der de kan samle sin historie, og et sted der de underviser i Sannheten og oppbevarer verdier. Det er et tilfluktssted fra Mutantenes tanker.

Da vi vendte tilbake til hovedrommet, tok Oota ned statuettene av tre og stein, så jeg kunne se nøyere på dem. De brede neseborene hans dirret da han forklarte at hodeplaggene avslørte statuettens personlighet. Et kort hodeplagg sto for tanker, erindring, avgjørelser, kroppens følsomme sansninger, lyst og smerte, og jeg forbandt alt sammen med både et bevisst og

ubevisst sinn. Det høye hodeplagget representerte vår kreativitet, vår evne til å utnytte kunnskap til oppfinnelser, vår mulighet til å oppleve ting som kanskje eller kanskje ikke var virkelige, og vår evne til å komme på bølge-lengde med den visdommen som alle skapninger og mennesker gjennom alle tider hadde tilegnet seg. Mennesker søker viten, men det virker ikke som om de forstår at visdom også søker sitt uttrykk. Det høye hodeplagget sto også for vårt sanne, fullkomne jeg, den evige delen i hver enkelt av oss som vi kunne vende oss til de gangene vi behøvde å vite om noe vi hadde tenkt å gjøre, var til alles beste. Det var også et tredje hodeplagg, vifteformet over pannen til det utskårede ansiktet som falt i folder ned til føttene bak skikkelsen. Dette hodeplagget sto for forbindelsen mellom alle aspekter: det fysiske, det følelsesmessige og det åndelige.

De fleste statuettene hadde utrolige detaljer, men jeg ble overrasket over å se at en av dem ikke hadde pupiller. Den sa ut som et symbol på blindhet. «Dere tror at Den Guddommelige Enhet ser og dømmer mennesker,» sa Ooota. «Vi tenker at Den Guddommelige Enhet kjenner hensikten og følelsene i hver enkelt - og ikke er så interessert i hva vi gjør som hvorfor vi gjør det.»

Den kvelden var den mest meningsfylte på hele reisen. Det var da jeg lærte hvorfor jeg var der og hva som ble ventet av meg.

Vi hadde en seremoni. Jeg så på at kunstnerne laget til maling av hvit pipeleire: to okernyanser og en sitrongul. Redskapsmaker laget pensler av pinner som var omtrent femten centimeter lange, fliset dem opp i den ene enden og stusset dem med tennene. Alle ble malt med innviklede mønstre og bilder av dyr. De kledde meg i en flærdrakt, og noen av fjærene var fra den svakt vaniljefargede emuen. Jeg skulle ligne latterfuglen. Min rolle i det seremonielle dramaet var at jeg skulle fremstille fuglen som en budbringer som flyr til de fler-neste verdenshjørner. Latterfuglen er en vakker fugl, men lager en støyende lyd og sammenlignes ofte med et esel som skryter. Latterfuglen har en sterk overlevelsessevne. Det er en stor fugl som virket velegnet i sammenhengen.

Da vi hadde sunget og danset, formet vi en liten sirkel. Det var ni av oss: Den Eldste, Ooota, Medisinmann, Helbredende Kvinne, Tidsbevarer, Minnebevarer, Fredsmakker, I Slekt med Fugler og jeg.

Den Eldste satt rett overfor meg med beina under seg som en pute. Han lente seg fram for å se meg inn i øynene. Noen utenfor kretsen rakte ham et steinbeger som var fylt med en væske. Han tok en slurk. Det gjennomtrengende blikket som gikk inn i dyppet av hjertet mitt, vek ikke da han sendte begeret til høyre. Han sa: Vi, stammen til Den Guddommelige Enhet, Det virkelige folket, forlater planetenjorden. I den tiden vi har igjen, har vi valgt å leve på det høyeste nivået av åndelig liv: søjibat for å vise åndelig disiplin. Vi skal ikke ha flere barn. Når det yngste medlemmet vårt er borte, vil det være slutten på den rene menneskerasen.

Vi er evige skapninger. Det er mange steder i universet der sjeler som skal komme etter oss, kan ta fysisk form. Vi er de direkte etterkommerne etter de første levende. Vi har bestått prøven på å overleve siden tidenes morgen fordi vi har holdt fast ved de opprinnelige verdier og lover. Det er vår gruppebevissthet som har holdt jorden sammen. Nå har vi fått tillatelse til å forlate den. Verdens folk har forandret seg og gitt bort en del av landets sjel. Vi reiser til himmelen for å forene oss med den der.

Du er blitt utvalgt som vår budbringer blant Mutantene, så du skal fortelle ditt folk at vi reiser. Vi overlater moder jord til dere. Vi ber om at dere må se hva deres levevis gjør med vannet, dyrene, luften og hverandre. Vi ber om at dere må finne en løsning på problemene deres uten å ødelegge denne verden. Det fins Mutanter som holder på å gjenfinne sin individuelle ånd i et virkelig liv. Hvis mange passer godt nok på, er det nok tid til å stanse ødeleggelsen av planeten, men vi kan ikke lenger hjelpe dere. V~r tid er ute. Regnmønsteret er allerede blitt forandret, varmen har økt, og i mange år har vi sett at reproduksjonen av planter og dyr er blitt mindre. Snart kan vi ikke lenger gi menneskeskikkelser til åndene, for snart er det verken vann eller mat igjen i ørkenen.

Tankene mine var en malstrøm. Nå fikk alt en betydning. Etter denne lange tiden hadde de åpnet seg for å omgås en fremmed fordi de trengte en budbringer. Men hvorfor meg?

Begeret var nå kommet til meg. Jeg tok en slurk. Det hadde en sviende smak som eddik blandet med ren whisky. Jeg sendte begeret videre til høyre.

Den Eldste fortsatte. «Nå er tiden inne til at kroppen din og tankene skaT få hvile. Sov, min søster, i morgen skal vi snakke videre.»

Bålet ulmet bare med rødglødende kull. Heten steg opp og ut av hulen gjennom store åpninger i steintaket. Jeg kunne ikke sove. Jeg vinket på Fredsstifter og spurte om vi kunne snakke sammen. Han sa: «Ja.» Ooota gikk med på det, så vi tre begynte en dyp og komplisert samtale.

Fredsstifter som hadde et ansikt like furet som det landskapet vi hadde reist igjennom, fortalte meg at i tidenes morgen, i det de kalte *drømmetiden* var hele jorden sammenføyet. Den Guddommelige Enhet skapte lyset, og den første soloppgangen splintret det totale evige mørket. Tomrommet ble brukt til å sette ut mange skiver som virvlet rundt på himmelen. Planeten var var en av dem. Den var flat og uten særpreg. Det var ikke antydning til vekster, og overflaten var helt naken. Alt var stille. Det var ikke en eneste blomst som bøyde seg i luftstrømninger, og det var ikke engang et vindpust. Det var ingen fugler eller

lyder som kunne trenge gjennom det lydløse tomrommet. Den Guddommelige Enhet ga hver enkelt skive sin mening, og forskjellige ting til dem alle. Bevisstheten kom først. Fra den kom vann, atmosfære, land. Alle forgjengelige former for liv ble skapt. Mitt folk tror at det er vanskelig for Mutanter å definere det dere kaller Gud, fordi det virker som om dere er avhengige av form. For oss har ikke Enhet noen størrelse, form eller vekt. Enhet er innhold, kreativitet, renhet, kjærlighet og ubegrenset, ubundet energi. Mange av stammens historier viser til Regnbueslangen som uttrykker energiens eller bevissthetens bølgende linje som begynner i fullstendig fred, skifter karakter og blir lyd, farge og form.

Jeg ante at det ikke var bevisstheten om å være våken eller ubevisst som Ooota prøvde å forklare, men heller en slags skapende bevissthet. Den er alt. Den er til stede i steiner, planter, dyr og i menneskene. Mennesker ble skapt, men menneskekroppen er bare bolig for den evige delen av oss. Andre evige skapninger finnes andre steder i universet. Stammen sier at Den Guddommelige enhet først skapte kvinnen, og at verden ble sunget til liv. Den Guddommelige Enhet er ingen person. Den er Gud: den høyeste, fullstendig positive, kjærlige kraften. Den utvidet energien og skapte dermed verden.

De tror at mennesker ble skapt i Guds bilde, men ikke det fysiske bildet, for Gud har ikke noe legeme. Sjelene ble skapt i Den Guddommelige Enhets bilde, og det betyr at de har evnen til ekte kjærlighet og fred, og kan skape og ta vare på mange ting. Vi fikk fri vilje og denne planeten for at vi skulle ha et lærested for følelser som er spesielt tydelige når sjelen befinner seg i menneskeskikkelse.

De fortalte meg at drømmetiden har tre deler. Det var tiden før tiden; drømmetiden varte også etter at landjorden dukket opp, men før den fikk særpreg. Da det tidligste folket eksperimenterte med følelser og handlinger, fant de ut at de hadde fri vilje til å føle sinne hvis de valgte det. De kunne lete etter noe de kunne bli sinte på eller skape situasjoner for å få fram sinne. Bekymring, grådighet, begjær, løgner og makt er ikke de følelsene vi skulle bruke tid på å utvikle. For å understreke det forsvant det første folket, og i stedet dukket det opp steinformasjoner, en foss, eller en klippe eller andre ting. Disse fins fremdeles i verden og er steder, der alle de som er kloke nok, tenker seg om og lærer av dem. Det er bevisstheten som har formet virkeligheten. Den tredje delen av drømmetiden er *n*- Drømmen fortsetter, og bevisstheten holder fremdeles på å skape vår verden.

Det er en av grunnene til at de ikke tror det var meningen at noen skulle eie jorden. Landet tilhører alle ting. Å være enige og dele er den virkelige menneskelige måten å leve på. Eiendom er en ekstrem form som stenger andre ute for at man selv skal fråse. Før britene kom, var det ingen i Australia som var uten land. Stammen tror at de førstejordiske menneskene dukket opp i Australia da alt land på jorden hang sammen. Vitenskapen snakker om et eneste stort landområde som eksisterte for omtrent

180 millioner år siden, og kaller det Pangea, og det ble til slutt delt i to. Lurasis omfattet de nordlige kontinentene, og Gondwanaland besto av Australia, Antarktis, India, Afrika og Sør-Amerika. India og Afrika gled bort for 65 millioner år siden, og gjorde at Antarktis kom nederst og Australia og Sør-Amerika i midten.

Ifølge stammen begynte folket tidlig i menneskehetens historie å utforske landet og la ut på *tealkabouts*, stadig lenger bort. De møtte nye situasjoner og i stedet for å stole på grunnleggende prinsipper, grep de til aggressive følelser og handlinger for å overleve. Jo lenger bort de gikk, desto mer forandret de seg, og til slutt fikk til og med deres ytre en lysere farge i det kjøligere klimaet i nord.

De diskriminerer ikke på grunn av rase, men de tror at alle til å begynne med hadde samme hudfarge og er på vei tilbake til en lignende farge.

De mener Mutanter har spesielle egenskaper. For det første kan de ikke lenger leve i åpne landskap. De fleste dør uten å vite hvordan det føles å ha stått naken i regnet. De tilbringer tiden i bygninger med kunstig varme og avkjøling og får solstikk i normal temperatur.

For det andre har ikke Mutanter det gode fordøyelsessystemet som Det virkelige folket har. De må male, emulgere, foredle og konservere maten. De spiser mer unaturlige stoffer enn naturlige. De har til og med gått så langt at de har utviklet allergier overfor grunnleggende mat og pollen i lufta. Av og til kan ikke Mutantenes spedbarn tåle morsmelken engang.

Mutanter har begrenset forståelse fordi de måler tiden i forhold til seg selv. De klarer ikke å godta noen annen tid enn nåtiden, og dermed ødelegger de hensynsløst for morgendagen.

Men den store forskjellen mellom mennesker nå og slik de opprinnelig var, er at Mutantene bærer på en grunnleggende angst. Det virkelige folket er ikke redde. Mutanter truer barna sine. De trenger tvangslover og fengsler. Til og med landene baserer sin trygghet på å true andre land med våpen. Det virkelige folket mener at frykt er en følelse fra dyreriket. Der er den en viktig del i kampen for å overleve. Men hvis menneskene kjenner til Den Guddommelige Enhet og forstår at universet ikke er et vilkårlig fenomen, men en plan som blir virkeliggjort, kan de ikke bli redde. Enten har man tillit eller frykt, ikke begge deler. Det virkelige folket tror at ting skaper frykt. Jo flere ting et menneske har, desto reddere blir det. Til slutt lever mennesket for tingene sine alene.

Det virkelige folket forklarte hvor absurd det virket for dem når misjonærer forlangte at de skulle lære barna sine åfolde hendene og be i to minutter før de spiste. De er takknemlige fra de våkner om morgenen! De tilbringer hele dagen uten å ta noe for gitt. Hvis misjonærer må lære sine egne barn å være

takknevlige, noe som er medfødt hos alle mennesker, føler stammen at misjonærene burde ta en alvorlig titt på sitt eget samfunn. Kanskje det er de som trenger hjelp.

Det kan heller ikke forstå hvorfor misjonærene forbød at de betalte tilbake til jorden. Alle vet at jo mindre en tar fra landet, desto mindre skylder en. Det virkelige folket ser det ikke som usømmelig at de lar litt av sitt eget blod renne ut i sanden for å betale sin gjeld eller vise sin takknemlighet overfor jorden. De mener også det er viktig å respektere det individuelle ønsket hos et menneske som vil slutte å spise og sitte ute for å gjøre en slutt på sitt jordiske liv. De tror ikke at døden som resultat av sykdom eller en ulykke er en naturlig død. Tross alt, sa de, kan vi ikke drepe noe som er evig. Vi skapte det ikke, og vi kan ikke drepe det. De tror på den frie viljen. Sjelen velger fritt å komme, så hvordan kan de reglene være rettfærdige som sier at sjelen ikke kan vende hjem? Det er ikke et personlig valg som vi foretar i denne synliggjorte virkeligheten. Det er et allvitende selv som avgjør det på et evighetsplan.

De tror at det er naturlig å benytte seg av den frie viljen og retten til å velge å trekke seg tilbake fra den menneskelige erfaringsverden. Når et menneske er 120 eller 130 år og lengter etter å vende tilbake til *evigheten*, kaller de sammen til en fest for å feire livet sitt etter at de har spurt Enheten om det er til alles beste.

Gjennom århundrer har stammen til Det virkelige folket hatt den skikken at de sier den samme første setningen til alle nyfødte. Alle hører nøyaktig de samme første menneskelige ordene: «Vi er glade i deg og støtter deg på reisen din.» Under den siste festen får vedkommende en klem av alle som gjentar denne setningen. Det første en hørte da en kom, er det samme en hører når en reiser! Mennesket som tar avskjed, setter seg så ned i sanden og stenger av kroppssystemet. På mindre enn to minutter er han eller hun borte. Det skjer uten sorg eller seremonier. De sa de ville lære meg sin metode til å reise fra det menneskelige plan tilbake til det usynlige når jeg var klar til å bære ansvaret for en slik kunnskap.

Det virker som om ordet Mutant betegner en slags tilstand i hjerte og sinn, ikke en farge eller en person - det er en holdning! Det er en som har mistet eller stengt av urgammel erindring og universelle sannheter.

Omsider måtte vi avslutte samtalen. Det var veldig sent, og vi var slitne. Denne hulen hadde vært tom i går, nå var den fylt av liv. Hjernen min hadde i går vært full av års utdannelse, men nå virket den som en svamp for en annen og viktigere viten. Deres livsform var så fremmed og så dyp for meg å forstå at jeg var takknemlig da fredfylt bevisstløshet la seg over tankene mine som en ferniss.

Arkiver

Neste morgen fikk jeg lov til å se den gangen som de kalte Tidsbevaring. De har laget en åpning i taket så solen skinner ned gjennom en sjakt. Bare en gang i året skinner den i et direkte og nøyaktig mønster. Når solen gjør det, vet de at det har gått et år siden sist de nedtegnet tiden. Da blir det holdt en stor fest til ære for kvinnene som kalles Tidsbevarer og Erindringsbevarer. De to arkivarene utfører da sitt årlige rituale. De maler en freske på fjeliveggen med alle de viktige hendelsene i de siste seks aboriginårstidene. Alle fødsler og dødsfall blir registrert etter årstidens dag og solens eller månens stilling, men også ut fra andre viktige observasjoner. Jeg tallet over 160 av disse utskjæringene og maleri-ene. Det var slik jeg fant ut at det yngste medlemmet i stammen var tretten år og at det var fire i gruppen som var over nitti.

Jeg visste ikke at australske myndigheter noen gang hadde tatt del i kjernefysiske eksperimenter før jeg så at det var antydnet på huleveggen. Regjeringen hadde sannsynligvis ingen anelse om at det var noen mennesker ved prøvestedet. De har registrert japanernes bombing av Darwin på veggen. Uten hjelp av blyant og papir kunne Erindringsbeva rer alle viktige begivenheter i den riktige rekkefølgen de skulle skildres. Da Tidsbevarer beskrev det ansvaret de hadde for å hugge i stein og male, ble ansiktsuttrykket hennes så lykkelig at det var som å se inn i øynene til et barn som nettopp har fått en gave det var veldig glad for. Begge disse kvinnene er langt oppe i årene. Jeg ble forbauset over hvordan vår kultur er full av eldre mennesker som er glemske, passive, og senile, mens her i ørkenen blir mennesker klo147

kere jo eldre de blir og verdsettes for sine bidrag til samtalene. De er tegn på styrke og forbilder for andre.

Jeg tallet bakover og fant tegningen på veggen som fremstilte det året jeg ble født. På den tiden som gjenspeilte september, i morgentimene på det som var vår tjueniende dag, var det registrert en fødsel. Jeg spurte hvem det var. De sa det var Kongelig Svarte Svane, nå kjent som Stammens Eldste.

Jeg måtte sikkert ikke av forbauselse, men det var ikke langt ifra. Hvor stor mulighet er det for at noen skal møte en annen som er født den samme dagen, i det samme året, i samme time, på motsatt side av verden og samtidig få det spådd? Jeg sa til Oota at jeg ville snakke privat med Kongelig Svarte Svane, og han ordnet med det.

Mange år tidligere hadde Svarte Svane fått vite om en andelig partner som holdt til i et menneske på toppen av verden i Mutantenes samfunn. Da han var unggutt, ville han våge seg inn i det australske samfunnet for å finne dette mennesket, men fikk høre at han burde holde avtalen om at begge trengte minst femti

Oppdraget

Dagen etter fikk jeg lov til å komme inn i den mest beskyttede delen av dette underjordiske stedet. Det var det stedet der de viste sin høyeste aktelse og som var årsaken til den tidligere diskusjonen om jeg skulle få komme inn i hulen eller ikke. Vi måtte bruke fakler for å lyse opp rommet som var dekorert med polerte, innlagte opaler. Fakkelskjæret som spilte seg i vegger, gulv og tak, var kanskje de mest strålende regnbuefargene jeg noen gang har sett. Jeg følte det som om jeg sto inne i et krystall, omgitt av dansende farger tett inntil meg. Det var dit de gikk for å få direkte kontakt med Enheten gjennom en form for meditasjon. De forklarte at forskjellen mellom Mutantenes bønn og Det virkelige folkets kontakt med Gud, er at Mutantene snakker med ord til den åndelige verden, mens de selv gjør akkurat det motsatte. De lytter. De fjerner tanker fra hodet og venter på å ta imot. Begrunnelsen syntes å være: «Du kan ikke høre stemmen til Enheten når du er opptatt med å snakke.»

I dette rommet er det blitt holdt mange ekteskapsseremonier, og navn er blitt offisielt forandret. Det er ofte det stedet eldre medlemmer vil besøke når de er i ferd med å dø. I tidligere tider, da denne rasen var den eneste som holdt til på kontinentet, brukte forskjellige klaner ulike begravelsesskikker. Noen begravde sine døde svøpt på mumievis i graver som ble hugget ut i fjellssidene. I Ayers Rock var det engang mange døde, men de er selvfølgelig borte nå. Det virkelige folket la ikke stor vekt på den døde menneskekroppen, og derfor ble den ofte begravd i en grunn sandgrop. De tror det er riktig at den til slutt skal vende tilbake til jorden for å resirkuleres, som alle elementene i universet. Noen ber om å bli lagt rett på ørkensanden for å bli mat for dyreriket som så trofast sørger for næring i den store livssammenheng. Den største forskjellen mellom Det virkelige folket og Mutantene er, slik jeg forsto det, at Det virkelige folket vet hvor de skal når de trekker sitt siste sukk på jorden, mens de fleste Mutantene ikke vet det. Den som vet det, forlater denne verden med fred og tillit. Hvis man ikke vet det, blir det tydeligvis en kamp.

I det juvelbesatte rommet foregår det også en spesiell undervisning. Det er et klasserom der det blir undervist i kunsten å forsvinne. Det er blitt sagt at aboriginene kan forsvinne i løse luften når de står overfor fare. Mange av aboriginene som bor i byene, sier at det var et knep, men de tar feil. Illusjonskunsten blir mesterlig utøvet i ørkenen. Det virkelige folket vet også hvordan de skal skape en illusjon av at de er flere enn de egentlig er. Ett menneske kan virke som ti eller femti. De bruker dette i stedet for våpen for å overleve. De spiller på andres frykt. Det er ikke nødvendig å stikke dem med spyd for å kvitte seg med dem, de skaper bare illusjoner av mengde og makt, så de redde menneskene løper skrikende sin vei og senere forteller historier om djevløse og ond troll-dom.

Vi var bare noen få dager på det hellige stedet, men før vi gikk

videre, foregikk det en spesiell seremoni for meg i det hellige rommet som gjorde meg til deres talerør, og de gjennomførte et rituale, så jeg skulle være sikret beskyttelse i fremtiden. Ritualet begynte med at de salvet hodet mitt. På pannen min ble det festet en ring av sølvgrå koalapels med en polert opal i midten. Alle var iført fjærdrakter. Det var en vidunderlig fest, der de brukte vindbjeller som ble drevet av vifter laget av fjær og siv. Lyden var like utrolig som orglerjeg har hørt i verdens fineste katedraler. De brukte også leirpiper og et kort treinstrument som klang som våre fløyter.

Da visste jeg at jeg virkelig var blitt godtatt av Det virkelige folket. Jeg hadde klart prøvene de hadde satt meg på, selv om ingen på forhånd hadde fortalt at jeg skulle prøves, og jeg heller ikke skjønnte hvorfor. Da jeg sto midt i sirkelen deres, og de sang til meg, og jeg lyttet til de urgamle, rene lydene i musikken deres, ble jeg veldig, veldig beveget. Neste morgen var det bare en del av den opprinnelige gruppen som forlot det hellige stedet for å følge meg på resten av reisen. Hvor? Det visste jeg ikke.

Gratulerer med ufødselsdagen

I løpet av reisen feiret vi to ganger et av medlemmenes begavelse. Alle blir påskjønnnet med en egen fest, men det har ikke noe å gjøre med alder eller fødselsdag - det er en anerkjennelse av at noen er spesiell og bidrar til livet. De tror at hensikten med at tiden går, er at et menneske skal få muligheten til å bli bedre, klokere og uttrykke stadig mer av sin eksistens. Hvis man er et bedre menneske i år enn i ~or, kaller man sammen til fest. Når noen sier at hun eller han er klar, viser alle de andre vedkommende ære.

En av festene var for en kvinne som hadde den egenskapen, eller den medisinen, i livet at hun var en god lytter. Hun het Hemmelighetsholder. Uansett hva andre ville snakke om, lette hjertet for, bekjenne eller lufte, så var hun alltid til stede. Hun betraktet samtaler som private, kom ikke egentlig med noe råd, hun dømte heller ikke. Hun holdt vedkommende i hånden eller satt med hodet hans eller hennes i fanget og bare lyttet. Det virket som om hun hadde en evne til å oppmuntre mennesker til å finne sine egne løsninger, å følge det hjertet rådet dem til å gjøre.

Jeg tenkte på folk hjemme i USA, på alle de unge menneskene som ikke så ut til å ha noen følelse av mål og mening, de hjemløse som tror at de ikke har noe å tilby samfunnet, de stoffavhengige som vil leve i en annen virkelighet enn der vi befinner oss. Jeg ønsket at jeg kunne ta dem med hit, så de kunne få se hvor lite det nå og da skulle til for å være til nytte i samfunnet, og hvor vidunderlig det er å vite om og oppleve en følelse av egenverd.

Denne kvinnen kjente sine sterke sider, og det gjorde de andre også. Festen besto av at Hemmelighetsholder satt litt

155

høyere enn oss andre. Hun hadde bedt om at universet skulle sørge for fargerik mat hvis det var i orden. Joda, den kvelden gikk vi mellom planter med bær og druer.

For noen dager siden hadde vi sett at det regnet et stykke foran oss, og vi fant snesvis med rumpetroll i små dammer. Rumpetrollene ble lagt på de varme steinene, der de tørket fort til en form for mat jeg aldri hadde trodd kunne være mulig. Selskapsmenyen besto også av en type lite tiltrekkende skapninger som hoppet i søla.

Vi hadde musikk til festen. Jeg lærte Det virkelige folket en rekkedans fra Texas, *Cotton-Eyed Jo*, som ble tilpasset deres trommerytme, og snart lo vi alle sammen. Så forklarte jeg at Mutanter liker å danse med en partner, og jeg ba Kongelig Svarte Svane om å danse med meg. Han lærte valsetrinnene med det samme, men vi fikk ikke rytmen til å stemme. Jeg begynte å

nynne melodien og oppmuntret dem til å nynne med. Like etter nynet gruppen og danset vals under den australske himmelen. Jeg viste dem også en kvadrilje. Ooota gjorde en utmerket innsats som danselærer. Den kvelden spurte de om jeg hadde lyst til å gå inn for musikk siden jeg allerede mestret legekunsten i samfunnet mitt!

Det var det nærmeste jeg kom til å få et navn på aboriginvis. De følte at jeg hadde mer enn ett talent og oppdaget at jeg kunne være glad i dem og deres livsanskuelse samtidig som jeg fortsatt var lojal mot mitt eget. Derfor ga de meg til-navnet To Hjerter.

På Hemmeligholders fest fortalte flere etter tur hvilken trøst det var å ha henne i sin midte og hvor verdifullt arbeidet hennes var for alle. Hun strålte ydmykt og tok imot rosen på en verdig og kongelig mate.

Det var en storartet kveld. Like før jeg sovnet, sa jeg «Takk» til universet for en slik bemerkelsesverdige dag.

Jeg hadde nok ikke sagt ja til å bli med Det virkelige folket hvis jeg hadde fått en valgmulighet. Jeg ville ikke ha bestilt rumpetroll til middag hvis det sto på menyen. Likevel husket jeg hvor meningsløse noen av feriene vare var blitt og hvor vidunderlig denne tiden hadde vært.

27 Flodbølge

Erosjon hadde ført til sprekker i landskapet foran oss. Tre meter dype sprekker hindret oss i å gå rett fram. Plutselig ble himmelen mørk. Store grå tordenskyer hang over oss, og vi kunne se hølgende bevegelser på himmelen. Lynet slo ned bare noen meter fra oss, og ble fulgt av et øredøvende brak. Lynene krysset himmeltaket i ett sett. Alle løp for å linne ly. Selv om vi spredte oss i alle retninger, så det ikke ut til at noen virkelig fant et tilfluktssted. Terrenget i den delen av landet var ikke fullt så goldt. Det vokste små busker der, noen få trær som hadde strevd seg opp, og stivt gress.

Vi kunne se at skybruddet og regnet ble drevet på skrå mot bakken. Jeg kunne høre det i det fjerne, som et skranglende tog som nærmet seg. Bakken skalv under føttene mine. Kjempestore regndråper falt fra himmelen. Lynet slo ned, og tordenen var høy nok til å gjøre meg skvetten. Jeg famlet straks etter remmen rundt livet. I den hadde jeg en vannbeholder og en pose laget av øgleskinn og som Helbredende Kvinne hadde fylt med mange gressorter, oljer og pulver. Hun hadde nøye forklart hvor hver enkelt bestanddel kom fra og hvilket formål de tjente, men jeg innså at realistisk sett ville det ta like lang tid å lære hennes form for behandling som å utdanne seg til lege i USA. Jeg kjente på knuten for å forsikre meg om at posen var lukket.

Gjennom all larmen og regnet hørte jeg noe annet, noe veldig kraftig og nytt som ikke hadde vært der før, en aggressiv lyd som jeg ikke kjente igjen. Ooota ropte til meg: «Hold deg fast i et tre! Hold deg godt fast!» Det var ingen trær i nærheten. Jeg så opp og oppdaget noe som kom rullende over ørkenen. Det var høyt, svart og ti meter bredt, og det kom veldig fort! Det var over meg før jeg rakk å tenke meg om. Vann, en flodbølge med virvlende, sølete, frådende vann slo over hodet mitt. Hele kroppen min snodde og vred på seg i vannmassene. Jeg kjempet for å få luft. Hendene mine klorte og strevde for å få tak i noe. Jeg visste ikke hva som var opp eller ned. Gjørme, tung gjørme, fylte ørene mine. Kroppen min tumlet omkring og gikk helt rundt. Jeg bråstanset da siden min slo mot noe som var fast, veldig fast. Jeg kunne ikke røre meg, for jeg var presset inn i en busk. Jeg strakte hode og hals så mye jeg kunne og gispet etter luft. Lungene mine skrek etter oksygen. Jeg måtte puste inn. Jeg hadde ikke noe valg selv om jeg fremdeles befant meg under vann. Jeg hadde aldri vært så redd noen gang før. Det virket som om jeg måtte overgi meg til krefter jeg ikke engang kunne forstå. Jeg var forberedt på å dø da jeg gulpet inn luft og ikke vann. Jeg kunne ikke åpne øynene, for jeg hadde for mye gjørme i ansiktet. Jeg kjente at busken presset seg stadig mer inn i siden på meg etter som kraften fra vannet tvang meg til å bøye meg mer og mer.

Det var over like fort som det var kommet. Bølgen rullet forbi, og det ble stadig mindre vann bak den. Jeg kjente tunge regndråper mot huden og vendte ansiktet opp og lot regnet vaske sølen fra øynene mine. Jeg prøvde å rette meg opp, men falt over ende. Omsider prøvde jeg å åpne øynene. Da jeg så meg rundt,

oppdaget jeg at beina mine dinglet halvannen meter over bakken. Jeg var midtveis nede i en sprekk. Jeg hørte stemmene fra de andre som begynte å dukke fram. Jeg kunne ikke klatre opp, så jeg lot meg falle ned på bunnen. Knærne mine tok imot fallet, og jeg begynte å sjangle nedover sprekken. Jeg oppfattet snart at stemmene kom fra den andre retningen, så jeg snudde.

Snart var vi samlet igjen, alle sammen. Ingen var blitt alvorlig såret. Oppakningen vår med soveskinn var borte, og det var beltet mitt også med de kostbare tingene. Vi sto i regnet og lot sølen som hadde samlet seg på kroppen vår, vende tilbake til moder jord. En etter en tok de av seg klærne, sto nakne og lot sand og grus fra bretter og folder i tøyet skylle bort. Jeg tok av meg mine også. Jeg hadde mistet pannebåndet i undervannsballetten, så jeg kjørte fingrene gjennom det flokete håret. Det måtte ha sett morsomt ut, for flere av de andre kom for å hjelpe til. Det hadde samlet seg regnvann i klærne vi hadde lagt på bakken. De gjorde tegn til meg at jeg skulle sette meg. Jeg gjorde det, og da begynte de å helle vann gjennom håret mitt og skilte hårstråene fra hverandre med fingrene.

Det sluttet å regne, og vi tok på oss klærne igjen. Da de endelig var tørre, børstet vi bare resten av sanden av dem. Det virket som om den varme luften suget opp fuktigheten, og gjorde at huden min ble som et stramt lerret på et staffeli. Det var nå jeg fikk vite at stammen foretrakk å gå uten klær når det var usedvanlig varmt, men fordi de følte at det kunne bli for vanskelig for meg, tok de hensyn til mine skikker fordi de var mitt vertskap.

Det virkelig forbausende ved hele denne episoden var hvor lite stress den skapte. Vi hadde mistet alt, men like etter lo vi igjen. Jeg innrømmet at jeg følte meg bedre og sannsynligvis så bedre ut etter at den raske flodbølgen hadde vasket meg. Uværet hadde skjerpet min sans for livets mangfold og min kjærlighet til det. Dette møtet med døden tok også fra meg troen på at ting utenfor meg selv var årsak til glede eller fortvilelse. Bokstavelig talt var alt blitt feid bort, unntatt fillene vi hadde på oss. De små gavene jeg hadde fått, ting jeg ville ha tatt med meg tilbake til USA og gitt til barnebarna mine, var ødelagt. Det var et valg - å reagere med sorg eller akseptere det som hadde skjedd. Var det et rettferdig bytte - mine eneste materielle eiendeler for den raske lærepenge om ikke å knytte seg til ting? Noen sa at jeg sannsynligvis kunne ha fått igjen tingene som var blitt skylt vekk, men i kraften til Den Guddommelige Enhet, var jeg tilsynelatende fremdeles for bundet til ting og la for stor vekt på dem. Hadde jeg omsider lært å sette pris på erfaringen og ikke gjenstanden?

Den kvelden gravde de et lite hull i jorden, der de tente et bål og la flere steiner nedi, så de ble veldig varme. Da bålet hadde sluknet og bare steinene lå igjen, la de fuktige kvister over steinene, deretter kraftige rotfrukter og til slutt tørt gress. Så ble det skyllet sand over. Vi ventet, nesten som en venter på bakte godsaker i en elektrisk komfyr. Etter omtrent en time, gravde vi ut maten og spiste takknemlig det vidunderlige måltidet.

Da jeg sovnet den kvelden uten det behagelige dingoskin-

net, dukket den berømte bønningen om sjelefred opp i tankene mine: «Gud, gi meg sjelefred til å godta de tingene jeg ikke kan forandre, mot til å forandre de tingene jeg kan endre, og visdom til å se forskjellen.»

28 Dåp

Etter strieregnet dukket det opp blomster fra ingenting. Landskapet forvandlet seg fra et goldt intet til et fargerikt teppe. Vi gikk på blomster, spiste dem og hengte blomsterlenker rundt halsen. Det var helt fantastisk.

Vi nærmet oss kysten og hadde lagt ørkenen bak oss. Hver dag ble vegetasjonen tettere, plantene og trærne høyere og flere. Det ble rikeligere med mat. Vi fant en helt annen type frø, unge skudd, nøtter og ville frukter. En mann skar et lite hakk i et tre. Vi holdt de nye vannbeholderne våre under snittet, og det rant vann rett fra treet og ned i beholderen. Vi fikk vår første mulighet til å fange fisk. Den røkte smaken er fremdeles et kjært minne. Vi hadde tilgang til utallige egg, både fra reptiler og fugler. En dag kom vi til et vakkert vann. De hadde ertet meg hele dagen med at de hadde en spesiell overraskelse, og det var det virkelige. Vannet var kaldt og dypt. Det var en utbuktning i et steinete elveleie med tette busker rundt, og det skapte nesten en atmosfære av jungel. Jeg ble veldig begeistret, noe ledsagerne mine visste at jeg ville bli. Vannet var stort nok til at jeg kunne ta en skikkelig svømmetur, så jeg ba om lov til å gjøre det. De ba meg være tålmodig. Tillatelsen ville enten bli gitt eller bli avslått av dem som bodde i og hersket over dette området. Stammen gikk igjennom et rituale for å be om lov til å dele dammen. Mens de sang, begynte vannfiaten å kruse seg. Det begynte på midten og beveget seg mot den andre bredden. Så dukket det opp et langt, flatt hode, fulgt av den ruglete kroppen til en nesten to meter lang krokodille. Jeg hadde glemt krokodiller. En til ble kalt til overflaten, og begge krøp opp av vannet og inn mellom løvverket rundt dammen. Da ledsagerne mine sa at nå kunne jeg svømme, var den opprinnelige begeistringen min atskillig dempet.

«Er dere sikker på at alle er oppe av vannet?» spurte jeg i tankene. Hvordan kunne de være sikre på at det bare var to? De grep en lang grein og stakk den ned i vannet for å gjøre meg trygg. Det kom ingen reaksjon fra dypet. En vaktpost stilte seg opp for å holde utkikk om krokodillene skulle vende tilbake, og vi kastet oss uti og svømte. Det var forfriskende å plask i vannet og flyte, og jeg slappet av i ryggen for første gang på det jeg kunne huske. Så merkelig som det kanskje hørtes, ble det et slags symbol på en ny dåp i livet mitt da jeg uredd stupte ut i krokodilledammen. Jeg hadde ikke funnet en ny religion, men jeg hadde funnet en ny tro.

Vi slo ikke leir ved dammen, men fortsatte reisen vår den dagen. Den andre gangen vi støtte på en krokodille, var den mye mindre og dukket opp på en måte som jeg nå kjente igjen: Den forsynte oss med liv fordi den frivillig overga seg til å bli middagsmat. Det virkelige folket spiser ikke mye krokodillekjøtt, for de synes at dyret har en aggressiv og listig atferd. Vibrasjonene fra kjøttet kan blande seg med personlige vibrasjoner og være skyld i at et menneske får vanskelig med å være fredelig og ikkevoldelig. Vi prøvde stekt krokodilleegg som smakte

forferdelig. Men når en ber universet om å sørge for middag, kritiserer en ikke det som kommer. En vet bare at i den store helheten er alt i orden, så en gjør som de andre, svelger store biter og avslår påfyll. Vi fant utallige slanger mens vi fulgte et elveløp. De ble holdt i live, så vi skulle få ferskt kjøtt til middag. I leiren så jeg at flere holdt slangen i et fast grep mens én stakk det hvesende hode i munnen. Han bet godt til rundt slangehodet, og med et kraftig, plutselig rykk fikk slangen en rask og smertefri død for å ære meningen med livet til denne skapningen. De var overbeviste om at Den Guddommelige Enhet ikke planla lidelse for noe levende vesen, bortsett fra den lidelsen som skapningen selv aksepterer. Det gjaldt både for mennesker og dyr. Mens slangene ble røkt, satt jeg og smilte og tenkte på en gammel venn, dr. Carl Cieland, for han hadde lagt vekt på hvor viktig det var med presise bevegelser når han lærte studentene å få ledd på plass. Jeg tenkte på at jeg en dag skulle dele denne nye erfaringen med ham. «Ingen skapninger burde ha lidelser, bortsett fra dem de aksepterer selv.» Det var ord til ettertanke. Andekvinne forklarte at hver individuelle sjel på eksistensens høyeste nivå kunne, og gjorde det av og til også, velge å bli født i et legeme som ikke var fullkomment. De kom ofte for å lære og påvirke livet til dem de rørte ved. Andekvinne sa at medlemmer av stammen som var blitt myrdet i fortiden, hadde forut for fødselen valgt å leve livet til fulle, men på et eller annet tidspunkt valgt å bli del av utviklingsprøven til en annen sjel. Hvis de ble drept, skjedde det med deres samtykke på et evig plan og det viste bare hvor mye de forsto av *evighete*~ Det betydde at morderen ikke hadde klart utfordringen og ville bli prøvet igjen en gang i fremtiden. De tror at alle sykdommer og forstyrrelser har en eller annen åndelig forbindelse og tjener som vadesteiner hvis Mutantene bare ville åpne seg og lytte til kroppen for lære hva som skjer. Den kvelden i en mørk og flat ørken, hørte jeg at verden våknet til liv, og jeg forsto at jeg omsider hadde overvunnet redselen min. Kanskje jeg hadde begynt som en motvillig bystudent, men nå syntes jeg det var riktig at jeg fikk denne erfaringen i ørkenen der bare jord, himmel og urgammelt liv fins, der forhistoriske skjell, huggtenner og klør alltid er til stede, men som blir behersket av fryktløse mennesker.

Jeg følte at jeg omsider var klar til å velge det livet jeg sannsynligvis hadde valgt å arve.

Satt fri

V~ hadde klatret oppover og slått leir mye høyere enn tidligere. Luften var frisk og skarp, og de fortalte meg at det ikke var langt til havet, selv om vi ikke kunne se det ennå.

Det var tidlig på morgenen. Solen hadde ikke stått opp, men mange rørte allerede på seg. De gjorde i stand et morgenbål, noe som var sjeldent. Jeg så opp og oppdaget en falk som satt i et tre over meg.

Vi utførte det vanlige morgenritualet, og så tok Kongelig Svarte Svane meg i hånden og førte meg nærmere bålet. Oota fortalte meg at Den Eldste ville komme med en spesiell velsignelse. Alle samlet seg rundt oss, og jeg sto i en krets av utstrakte armer. Alle hadde lukket øynene og vendte ansiktene mot himmelen. Oota snakket til meg:

God morgen, Guddommelige Enhet. Vi står her foran deg med en Mutant. Vi har vandret sammen med henne og vet at hun har en gnist av din fullkommenhet. Vi har rørt ved henne og forandret henne, men å forvandle en Mutant er en vanskelig oppgave.

Du vil se at den merkelige bleke huden hennes er blitt mer naturlig brun, og det hvite håret vokser bort fra hodet hennes, der vakkert brunt hår har slått rot. Men vi har ikke klart å påvirke øynene med den merkelige fargen.

Vi har lært Mutanten mye, og vi har lært av henne. Det virker som om Mutantene har noe i livet sitt de kaller saus. De kjenner sannheten, men den er begravd under jevning og bekvemmelighetens krydder, materialisme, usikkerhet og frykt. De har også noe i livet som kalles glasur. Det ser ut til å stå for hvordan de bruker nesten hvert sekund av livet på å gjøre overfiatiske, kunstige, midlertidige, behagelige ting

164

som ser pene ut og bruker svært få sekunder av livet på å utvikle sin evige eksistens.

Vi har valgt denne Mutanten og vi setter henne fri som en fugl på kanten av reiret, så hun kan fly bort, langt og høyt, og skrike som latterfuglen og fortelle dem som lytter at nå drar vi var vei.

Vi dømmer ikke Mutantene. Vi ber for dem og setter dem fri som vi ber for oss selv og setter oss selv fri. Vi ber om at de må se nøye på sine handlinger, på verdiene sine og lære at alt liv er ett før det er for sent. Vi ber om at de må slutte å ødelegge jorden og hverandre. Vi ber om at det må være nok Mutanter som er på

nippet til å bli virkelige, så de kan forandre ting.

Vi ber om at Mutantenes verden vil høre og akseptere budbringeren vår.

Slutt på budskapet.»

Åndekvinne fulgte meg et stykke på veien, og da solen begynte å bryte gjennom den tidlige morgenen, pekte hun på byen som lå foran oss. Tiden var inne til at jeg skulle vende tilbake til sivilisasjonen. Det rynkete, brune ansiktet hennes og de gjennomtrengende svarte øynene så bortenfor fjelltoppen. Hun snakket på sitt bryske morsmål mens hun pekte på byen i det fjerne, og jeg forsto at dette var den morgenen jeg skulle settes fri - da stammen skulle sette meg fri og jeg forlate læremestrene mine. Hvor godt hadde jeg lært leksene? Bare tiden ville vise det. Kunne jeg huske alt sammen? Det var merkelig, jeg var mer opptatt av å formidle budskapet deres enn jeg var av å vende tilbake til det hvite Australia.

Vi vendte tilbake til de andre, og alle stammemedlemmene sa farvel etter tur. Vi utvekslet det som ser ut til å være en universell form for farvel mellom virkelige venner - en klem. Oota sa: «Det var ikke noe vi kunne gi deg som du ikke allerede hadde, men vi føler at selv om vi ikke kunne gi deg noe, lærte du å godta, ta imot og å få fra oss. Det er vår gave.» Kongelig Svarte Svane tok begge hendene mine. Jeg tror han hadde tårer i øynene. Jeg vet at jeg hadde det. «Du må være så snill å ikke miste de to hjertene dine. Aldri, min venn,» sa

165

han mens Oota tolket for oss. «Du kom til oss med to åpne hjerter. Nå er de fylt med forståelse og følelser for både vår verden og din egen. Du har også gitt meg et hjerte nummer to i gave. Nå har jeg kunnskap og forståelse som går utover alt jeg kunne ha forestilt meg på egen hånd. Jeg setter ditt vennskap høyt. Gå i fred med tankene våre som din beskyttelse.»

Det var som om øynene hans lyste opp innenfra da han tankefullt la til: «Vi skal møtes igjen uten våre besværlige menneskelige legemer.»

30 Lykkelig slutt?

Da jeg gikk min vei, visste jeg at livet mitt aldri ville bli så enkelt og meningsfylt igjen som det hadde vært disse siste månedene, og at en del av meg alltid ville ønske å vende tilbake.

Jeg brukte mesteparten av dagen på å gå til byen. Jeg hadde ingen anelse om hvordan jeg skulle komme meg fra dette stedet, hvor det nå enn var, og tilbake til det huset jeg hadde leid. Jeg kunne se riksveien, men trodde ikke det ville være noen særlig god idé å følge den, så jeg fortsatte gjennom krattskogen. Jeg snudde meg en gang og så meg tilbake, og akkurat da kom det et vindkast fra ingensteder. Fotavtrykkene mine ble visket bort fra sanden som av et Ijemeviske lær. Det virket som om det tørket av tiden i villmarka fra livstavlen min. Den brune falken som i perioder hadde fulgt meg, stupte ned over hodet mitt da jeg kom til utkanten av byen.

Jeg så en eldre mann et stykke borte. Han hadde på seg blå jeans, en sportsskjorte som var stappet ned under beltet rundt den drøye midjen, og en gammel, velbrukt grønn jakthatt. Han smilte ikke da jeg nærmet meg, i stedet videt øynene hans seg ut i vantro.

I går hadde jeg alt jeg trengte: mat, klær, ly, pleie, omsorg, venner, musikk, underholdning, støtte, en familie og masser av lystig latter alt gratis. Men den verdenen var borte nå.

I dag kunne jeg ikke funksjonere hvis jeg ikke tigget om penger. Jeg måtte kjøpe alt jeg trengte til livets opphold. Jeg hadde ingen valgmuligheter. I dette øyeblikket var jeg redusert til en skitten, fillete tigger. Jeg var en hjemløs kvinne som ikke engang hadde noen bærepåsar med eiendelene sine. Det var bare jeg som kjente sannheten om den personen som var skjult bak et ytre av fattigdom og skitt. Forholdet mitt til de hjemløse i verden forandret seg for bestandig i det øyeblikket.

Jeg nærmet meg den australske mannen og spurte: «Kan jeg få låne noen småpenger? Jeg er akkurat kommet ut fra ørkenen og må ringe. Jeg har ingen penger. Hvis de ga meg navn og adresse, skal jeg betale Dem tilbake.»

Han fortsatte bare å stirre, så intenst at rynkene i pannen skiftet retning. Så trakk han hånden ned i høyre lomme og tok opp en mynt mens han holdt seg for nesen med venstre hånd. Jeg visste at jeg luktet vondt igjen. Det hadde gått omtrent to uker siden jeg badet uten såpe i krokodilledammen. Han ristet på hodet som tegn på at han ikke var interessert i å bli betalt tilbake, og skyndte seg fort vekk fra meg.

Jeg gikk nedover et par gater og fikk øye på en flokk skolebarn som sto og ventet på bussen hjem. Alle hadde det renskurte uttrykket som er så typisk for australske ungdommer i like skoleuniformer. Det var bare skoene som viste tegn på individuelle uttrykk. De stirret på de bare føttene mine som na

virket mer som hover enn menneskelige kvinneføtter.

Jeg visste at jeg så fryktelig ut og håpet bare at utseendet mitt ikke var for skremmende siden jeg hadde så lite klær på meg og håret ikke var gredd på 120 dager. Jeg hadde flasset av så mange ganger i ansiktet, på skuldrene og armene at jeg var både fregnede og skjoldete. Dessuten hadde jeg fått bekreftet at jeg stinket, for å si det rett ut!

«Unnskyld,» sa jeg. «Jeg er akkurat kommet fra ørkenen. Kan dere si meg hvor jeg kan finne en telefon, og er det noen av dere som tilfeldigvis vet hvor telegraikontoret ligger?»

Reaksjonen deres var betryggende. De ble ikke redde, men var bare fulle av fnising og latter. Den amerikanske aksenten min bekreftet bare det australiere tror: Alle amerikanere er sære. Jeg fikk vite at det var en telefonkiosk to kvartaler lenger bort.

Jeg ringte til kontoret mitt og ba dem telegrafere penger til meg, og de ga meg adressen til telegrafskapet. Jeg gikk dit, og uttrykket i ansiktene til dem som arbeidet der, fortalte meg at de var blitt bedt om å se etter noen med et svært uvanlig utseende. Kassereren ga meg motvillig pengene uten den nødvendige legitimasjonen. Da jeg tok pengebunken, sprayet hun både disken og meg med et desinfeksjonsmiddel.

Med penger i hånden tok jeg drosje til en stor billigbutikk og kjøpte bukser, skjorte, sjampo, hårbørste, tannkrem og hårspenner. Drosjesjåføren stanset utenfor et torg, der jeg fylte en plastpose med fersk frukt og kjøpte seks forskjellige engangskartonger med jus. Så kjørte han meg til et hotell og ventet til de slapp meg inn. Vi lurte begge på om de ville gjøre det, men penger ser ut til å bety mer enn et tvilsomt utseende. Jeg skrudde på badevannet og velsignet badekaret. Mens det ble fullt, ringte jeg til flyselskapet og bestilte en flybillett dagen etter. De tre neste timene lå jeg i badekaret og gikk igjennom detaljene i de siste årene av livet mitt, og særlig de siste månedene.

Dagen etter gikk jeg om bord i flyet med renskrubbet ansikt, stygt, men rent hår, og jeg humpet av sted i joggesko som jeg måtte klippe hull i, og likevel var det bare så vidt jeg fikk plass til hovene mine, men jeg luktet vidunderlig! Jeg hadde glemt å kjøpe klær med lommer, så jeg hadde pengene innenfor skjorta.

Vertinnen min var glad for å se meg. Jeg hadde rett. Hun hadde betalt eierne mens jeg var borte. Ikke noe problem jeg skyldte bare penger. Den vidunderlig vennlige butikkeieren som jeg leide fjernsyn og videoapparat av like før jeg reiste, hadde ikke engang sendt et varsel eller prøvd å ta igjen utstyret sitt. Han var også glad for å se meg. Han visste at jeg ikke ville reise uten å levere tilbake det jeg hadde leid og betale regningen. Prosjektet mitt ventet fremdeles på meg. Staben i helsevesenet var urolig, men spøkte og spurte om jeg hadde reist for å grave etter opal i stedet for å vende tilbake til kontoret. Jeg fikk vite at hvis Ooota og jeg ikke kom tilbake, skulle han som eidejeppen,

dra inn i ørkenen og hente kjøretøyet sitt og ringe arbeidsgiveren min etterpå. Han fortalte dem at jeg var med på en *walkabout*, noe som betydde at bestemmelsesstedet var ukjent og at de fulgte aboriginenes lukketid. De kunne ikke gjøre noe annet enn å godta det jeg gjorde. Ingen andre kunne fullføre prosjektet, så det ventet fremdeles på meg.

Jeg ringte til datteren min. Hun var lettet og spent på å høre alt som hadde hendt, og hun tilsto at hun aldri hadde vært det minste urolig fordi jeg hadde forsvunnet. Hun var sikker på at hun ville ha merket det på en eller annen måte hvis jeg hadde vært i alvorlige vanskeligheter. Jeg åpnet posten som hadde hopet seg opp og oppdaget at den slektningen som hadde følt seg som familiens overhode, hadde stengt meg ute fra familiens juletradisjoner, for det fantes ingen unnskyldninger for ikke å sende julegaver.

Det tok tid å gjøre huden under føttene myk, bruke pimpstein og smøre på salve for å gjøre føttene mine mottakelige for strømper og sko igjen. Jeg brukte til og med en elektrisk kniv for å sage bort mesteparten av det døde vevet!

Jeg var takknemlig for de merkeligste ting, slik som barbermaskinen som fiernet hår under armene, madrassen som løftet meg opp fra kryp på bakken, en rull toalettpapir. Gang på gang prøvde jeg å fortelle andre om stammen som jeg var blitt så glad i. Jeg prøvde å forklare leveviset deres, verdisystemet de hadde og først og fremst det bekymrede budskapet om planeten vår. Hver gang jeg leste i avisen om hvor alvorlig naturen ble ødelagt og spådommene om at den grønneste og frodigste vegetasjonen kan bli brent til ingenting, visste jeg det var riktig. Stammen til Det virkelige folket måtte forlate oss. Det var bare sa vidt de kunne leve på den maten de fant nå, og de kunne ikke møte den fremtidige strålingseffekten. De hadde rett i at mennesker ikke kan lage oksygen. Det er det bare trærne og plantene som kan. Med deres egne ord: «Vi ødelegger jordens sjel.» Vår tekniske grådighet har avdekket en dyp uvitenhet som er en alvorlig trussel mot alt liv, en uvitenhet som bare ærbødighet for naturen kan forandre. Det virkelige folket har fortjent retten til ikke å fortsette sin rase på denne planeten som allerede er overbefolket. Helt siden tidenes morgen har de vært sannferdige, ærlige, fredelige mennesker som aldri har tvilt på sin forbindelse med universet.

Det jeg ikke forsto, var at ingen av dem jeg snakket med, var interessert i verdiene til Det virkelige folket. Jeg forsto at det var truende å nærme seg det ukjente, å ta til seg det som ser annerledes ut, men jeg prøvde å forklare at det kunne øke vår bevissthet. Det kunne avhjelpe våre sosiale problemer, til og med kurere sykdom. Jeg snakket for døve ører. Australierne kom i forsvarsposisjon. Ikke engang Geoff som en gang hadde nevnt noe om ekteskap, kunne akseptere muligheten av at det kunne komme visdom fra buskmenn. Han nevnte det var flott at jeg hadde hatt en slik opplevelse som en bare får en gang i livet, og han håpet at jeg nå kunne slå meg til ro og gå inn i den forventede kvinnerollen. Omsider forlot jeg Australia etter å ha fullført

helseprosjektet mitt og uten å ha fortalt historien om Det virkelige folket.

Det virket som om det neste trinn på reisen i livet mitt lå utenfor min kontroll og ble styrt av en høyere makt.

På flyet tilbake til USA begynte mannen som satt ved siden av meg, en samtale. Han var en middelaldrende forretningsmann med en av disse kulemagene som så ut som om den kunne eksplodere. Vi snakket om flere emner og omsider om innfødte australiere. Jeg fortalte ham om opplevelsene mine i ørkenen. Han lyttet oppmerksomt, men det virket som om den avsluttende bemerkningen hans oppsummerte det svaret jeg hadde fått hele tiden: «Det var ingen som visste at disse menneskene eksisterte engang, og hva så hvis de forlater landet? Oppriktig talt så tror jeg ikke at noen vil bry seg det aller minste om det! Dessuten,» la han til, «er det deres ideer mot våre, og kan et helt samfunn ta feil?»

I flere uker var tankene mine rundt Det virkelige folket pakket inn, godt skjult i hjertet og bak leppene mine. Det virkelige folket hadde berørt livet mitt så dypt at det nesten var som «å kaste perler for svin» å ta sjansen på den negative reaksjonen jeg følte kunne komme. Men litt etter litt begynte det å gå opp for meg at de gamle vennene mine var oppriktig interesserte. Noen ba meg snakke om den enestående opplevelsen min til andre grupper. Reaksjonen var alltid den samme: tilhørerne satt trollbundet, mennesker som forstår at det som er blitt gjort, ikke kan gjøres ugjort, men det kan forandres.

Det er sant at stammen til Det virkelige folket var på vei bort, men vi har igjen budskapet deres, selv med vår livsstil og holdninger med saus og kakeglasur. Det er ikke det at vi vil overtale stammen til å bli, til å få flere barn. Det har ikke vi noe med. Det vi burde bry oss om, er å sette deres fredelige, meningsfylte verdier ut i praksis. Jeg vet nå at vi alle sammen har to liv: Det som vi lærer av og det vi lever etter. Tiden er inne til å lytte til den skremte klagen fra våre brødre og søstre og til jorden selv som har store smerter.

Kanskje verdens fremtid ville være i bedre hender hvis vi glemte at vi stadig skulle oppdage noe nytt og heller konsentrerte oss om å gjenvinne fortiden var.

Stammen kritiserer ikke våre moderne oppfinnelser. De respekterer den kjensgjerningen at menneskelig eksistens er en samlet erfaring av uttrykk, kreativitet og eventyrlige opplevelser. Men de tror at Mutanter må få med seg setningen «Hvis det er til det beste for alt liv overalt» når de søker kunnskap. De håper at vi skal revurdere vårt syn på materielle eiendeler og tilpasse dem etter det. De tror også at menneskeheten er nærmere til å oppleve paradiset enn noen gang før. Vi har teknologien som kunne gi mat til alle i verden, og vi har kunnskapene som kan sørge for at mennesker overalt kan få uttrykke seg selv, finne sin egenverdi og mye mer hvis vi bare velger å ville det.

Under oppmuntring og støtte fra barna mine og nære venner begynte jeg å skrive ned opplevelsene mine i den australske ørkenen og begynte også å holde foredrag når jeg ble invitert til ulike organisasjoner, fengsler, kirker, skoler og sa videre. Reaksjonene var delte. Ku Klux Klan omtalte meg som fienden, og i Idaho la en annen gruppe som ville ha hvitt overherredømme, rasediskriminerende flygeblad på alle bilene på parkeringsplassen utenfor det stedet der jeg snakket. Noen erkekonserverne kristne reagerte på det jeg sa med å svare at de trodde folket i ørkenen var hedninger som var forutbestemt til helvete. Fire ansatte fra et ledende australsk fiernsynsprogram fløy til USA, gjemte seg i et skap under en forelesning og prøvde å så tvil om alt jeg sa. De var sikre på at ingen aboriginer hadde sluppet unna folketellingen og fremdeles bodde i ørkenen. De kalte meg en bløffmaker. Men det skjedde en vidunderlig balansering. For hver stygge kommentar var det noen som var ivrige etter å lære om telepati, om hvordan våpen kunne erstattes med illusjon, og noen som ville høre mer om verdien og livsstilen til Det virkelige folket.

Mange spør meg hvordan denne opplevelsen har forandret livet mitt. Jeg svarer: Fullstendig. Faren min døde etter at jeg vendte tilbake til USA. Jeg satt og holdt ham i hånden, og støttet ham kjærlig på den siste reisen hans. Dagen etter begravelsen ba jeg stemoren min om å få noe som et minne etter ham – en mansjettknapp, et slips, en gammel hatt, hva som helst. Hun av slo. «Det er ingenting her til deg,» sa hun. I stedet for å reagere med bitterhet, slik jeg en gang kunne ha gjort, svarte jeg med å velsigne min kjære far i tankene mine, og jeg forlot hjemmet til mine foreldre for siste gang, stolt over livet mitt. Jeg så opp på den klare, blå himmelen og blunket til far.

Jeg tror nå at jeg ikke ville ha fått den nødvendige erfaringen hvis stemoren min kjærlig hadde sagt: «Jada. Dette huset er fullt av ting etter foreldrene dine. Bare ta noe til minne om faren din.» Det var det jeg ventet. Jeg vokste da jeg ble nektet det som rettmessig var mitt, og jeg godtok den dualiteten. Det virkelige folket fortalte meg at den eneste måten å bestå en prøve på, er ved å gå igjennom den. Jeg befinner meg nå i det stadiet av livet at jeg kan se en mulighet til å bestå en åndelig prøve selv om situasjonen virker veldig negativ. Jeg har lært forskjellen mellom det å legge merke til det som skjer og det å dømme det. Jeg har lært at alt rommer en mulighet til åndelig berikelse.

Ganske nylig var det noen som hadde hørt forelesningen min og som ville presentere meg for en mann fra Hollywood. Det var en kald kveld i januar, i Missouri, og det snødde. Vi spiste middag, og jeg snakket i timevis mens Roger og de andre gjestene satt og spiste og drakk kaffe. Dagen etter ringte han for å diskutere muligheten for å lage en film.

«Hvor ble det av deg i går kveld?» spurte han. «Vi betalte regningen, hentet yttertøyet og holdt på å ta farvel da en eller annen påpekte at du var forsvunnet. Vi så etter deg utenfor, men du var rett og slett borte. Det var ikke engang fotavtrykk i snøen!»

«Ja,» sa jeg. Svaret formet seg i hodet mitt som en idé risset

inn i nylig blandet betong. «Jeg har tenkt å bruke resten av livet på den kunnskapen jeg tilegnet meg i den australske ørkenen. Alt! Til og med illusjonskunsten!»

«Jeg, Burnam Burnam, en aborigin fra Wurundjeristammen, erklærer herved at jeg har lest hvert eneste ord i boken *Det virkelige folket*.

Det er den første boken i livet jeg har lest uten opphold fra perm til perm. Jeg gjorde det med stor spenning og respekt. Den er en klassiker og krenker ingen tillit som vi, Det virkelige folket, har vist forfatteren. Den fremstiller heller verdssystemet vårt og den esoteriske innsikten på en slik måte at det får meg til å føle meg stolt av min herkomst.

Når hun forteller verden om sine erfaringer, har hun rettet opp en historisk urett. I det sekstende århundre skrev den engelske sjøfareren William Dampier om oss at vi er de 'mest primitive, usle mennesker på jordens overflate'. *Det virkelige folket* løfter oss opp på et høyere bevissthetsnivå og gjør oss til det kongelige og majestetiske folket som vi er.»

Brev fra Burnam Burnam, en Eldste i Wurundjerista